

Kevser Suresi:

Rahman Rahim Allah'ın Adıyla

Şüphesiz biz, sana Kevser'i verdik.

Şu hâlde Rabbin için namaz kıl ve tekbir
alırken, namazda ellerini boğazına kadar kaldır.
Doğrusu asıl soyu kesik olan, sana kin duyandır.

VAHDET GÜNEŞİNİN ESARETİ

ASIRLARDIR GİZLENEN VELAYET...

MEHMET SİRDAŞ

KEVSER

Kevser Yayınları: 162

Kitabın Adı: Vahdet Güneşinin Esareti

-Asırlardır Gizlenen Velayet-

Yazar: Mehmet Sırdaş

Dizgi ve Mizanpaj: Kevser

Kapak: Hasan Başbuğ

Baskı: Can Matbaacılık

Basım Tarihi: Kasım 2009

ISBN: 978-9944-709-48-4

İsteme Adresi:

Kevser Basın Yayın Ltd. Şti.

Sofular Mah. Simitçi Şakir Sok. No: 14 / 1

Fatih – İSTANBUL

Tel: 0212 – 534 35 28 Faks: 0212 – 631 36 01

www.kevseryayincilik.com

İÇİNDEKİLER

<i>TAKRİZ</i> _____	9
<i>TAKDİM</i> _____	13
<i>MUHLASLARIN MUHLİSLERLE GİZLENEN VELAYETİ</i> _____	21
Allah'ın Adıyla _____	21
<i>MUHLAS KULLARIN TANINMASININ ÖNÜNDEKİ ENGELLER</i> _____	51
Şefaath Ve Şefaathçi Etrafında Örülen Ağlarda Gizlenen Velayet _____	54
Şefaath _____	60
Veli _____	61
Şefaath Yorumunda Hatanın Odak Noktası _____	68
Şeyh _____	70
Mürşit _____	70
İzin Kaydına Bağlı Şefaath Ve Şefaathçiler _____	72
Kabir Ziyaretlerinde Tevhid _____	77
Rahmanın Katında Ahdi Olmayanlara Verilen Şefaath _____	78
(Hakiki Ve Sahte Teveccüh Merkezleri) _____	78

SON İKİ YÜZYILDA YENİ İKİ MODEL VE İFLASLARI	89
YERYÜZÜNÜN GERÇEK MİRASÇILARI	97
HAKKA VE Hakikate ULAŞMAK İÇİN OKUMAK	103
OKUMAYANLAR, Okuyamayanlar VE MUSTAZ'AFLAR	113
Aldatanlar:	114
Aldatılanlar:	114
HIRS VE İHTİRASIN MUSTAZ'AFLAR ÜZERİNDE ETKİSİ	119
Fahr-İ Kâinatın Buudundan Sonra	126
MEKKE'DEN BAŞLAYAN İKİNCİ KİYAMIN GÜNÜMÜZE MESAJI	131
İç Tahripler	150
ASHABI GÜZİNLE MUHLAS İMAMLARIN ETRAFINDA ÖRÜLEN AĞLARLA GİZLENEN VELAYET VE İSİMSİZ KAHRAMAN MUHLAS KUL AŞIKLARI	157
FETİHLER, FETİHLERE KATILAN SAMİMİ MUHLİSLER VE FETİHLERLE GİZLENEN VELAYET	189
Farklı Metotlarda Yeni Bir Kisve Ve Cezbedici Bir Libas	201
Entrikaların Tam Ortasında Muhlaslar	203
Hakkı Gizleyen Bozguncular Ve Çıkardıkları Karışıklıklar	205
Hak Nasıl Oluşur?	212
KANAAATKAR	212
İÇ TAHRİBİN BAŞLANGIÇ NOKTASI	219
Bir Tahlil Ve İmamet Modeli	226

Hilafetin Aklî Ve Naklî Tahlili _____	228
<i>TARİH BOYUNCA ANARŞİ, KARGAŞA VE KARIŞIKLIKLARIN TEMEL SEBEBİ</i> _____	235
İçtihat Ve Müctehide Farklı Ekollerde Farklı Bakış Açısı _____	244
Kuvvet Ve İradesi Mefluç Bir Toplum _____	248
<i>Önemli Bir Hatırlatma</i> _____	251
<i>TEDAVİSİ MÜMKÜN DERİN BİR YARA</i> _____	253
<i>GÜNÜMÜZDE İMAMET MODELİNE DUYULAN İhtiyaç</i> _____	261
Hakikat Fedaileri _____	267
<i>NÜBÜVVET MİSYONUNUN DEVAMI İMAMET ETRAFINDA VUKU BULAN HADİSELER</i> _____	273
<i>HAKK'IN HAS İZHARİ FAHR-İ KÂİNATLA EBEDİ ÖZGÜRLÜK</i> _____	285

TAKRİZ

Hamd âlemlerin rabbi Allah'a mahsustur. Salât ve selam, O'nun Resulü ve pak Ehlibeyt'ine, güzide ashap ve tüm salih kullarına olsun.

İslâm âlemi yıllardır İslâm tarihinden Ehlibeyt'e yapılan zulümleri, onların Peygamber soyundan evlatları oldukları bilindiği halde, vahşice katledilmelerini, zehirlenip şehit edilmelerini, suyun kenarında sudan mahrum bırakılmalarını, onbinlerce ordularla kuşatılıp katledilmelerini, kadınlarının, çocuklarının esir edilip, diyar diyar dolaştırılmalarını, en son bulundukları yerlerden sürülüp kuşatılmış şehirlerde yaşamaya mahkûm edilişlerini ve buralarda doğdukları yerlerden uzak, sürgün hayatında şehit edilişlerini, kitap kitap, cilt cilt yazmış ve insanlar da bunları okumuş ve bilgi sahibi olmuşlardır.

İslâmî vahdeti, birliği ve beraberliği engelleyici fiillerin Ehlibeyt'e karşı neden hangi gerekçelerle uygulandığını ve velayetin en önemli konularının, bu güne kadar yüzyıllardır, hangi hile ve desiselerle gizlenmeye çalışıldığını bu kitap deşifre etmektedir.

Vahdet güneşinin esaret perdesinin aralandığı bu kitapta, gizli kalması için büyük çabalar sarfedilen velayetin farklı boyutlarını, hayret ve ibretle göreceksiniz.

Evet, Ehlibeyt, son derece ağır koşullarda yaşamaya mahkûm edilmiş ve zorluklara karşı, amansız mücadele sergilemişlerdir. Yeri gelmiş bunun bedelini canları pahasına ödemişlerdir. Tüm bunların yaşanmasının sebebi nedir aca-

ba? Bunun cevabını İslâm ümmeti sormuşmu acaba kendi kendine hiç...? Neden Peygamber soyu bu zulme reva görülmüş? Neden dedelerinin hatırı hiçe sayılıp vahşice katledilmiş? Sizce iktidar hırsımı? Cevap, sizce tahta çıkanın karşısında onların bir engel teşkil etmesi sebebi mi sadece... Hayır... Bütün bunlar sadece gün yüzündeki sebepler. İnanın bunlar bu yaşanan bu acı olayların yaşanmasının sadece bilinen yönü. Peki, gün yüzüne çıkmayan Ehlibeyt'in Peygamberin torunu oldukları dinlenmeden katledilmeleri, yurtlarından sürgün edilip, esir bir şekilde zindanlarda ya da evlerinde şehit edilme sebepleri ne olabilir?

Bütün bu soruların cevaplarını bu kitapta bulacaksınız. Hz. Peygamber'in iki emanetten biri olarak İslâm âlemine emanet bıraktıkları seçilmiş kulların, çıkarıcı, sahte, İslâm halkına aklınca emirlik, sultanlık, padişahlık yapanlar tarafından yok edilişlerinin altında yatan nedenleri, bu kitabın ana teması olan İmamet ve Ehlibeyt felsefesinin gerçek gün yüzüne çıkmayan sebeplerini okudukça sizler de anlama imkânı bulacaksınız.

Tüm bu yazılanlar bilinen tarih, buraya kadar anlattıklarımız tamamen bilinen gerçekler, bilinmeyen ise olayların bu şekle geliş sebebi. Hz. Peygamber'in İslâm âleminden ebedi istirahatgaha çekilmesiyle başlayan, daha onun mübarek naaşının yıkanıp defin işlemleri gerçekleşmeden Müslümanların arasında ayrılık çıkması ve zamana yayılan bu ve buna benzer olayların neticesinde iki binli yıllarda İslâm'ın asr-ı saadetten tamamen uzak, insanların gözünde korkulan bir dinmiş gibi lanse edilmesinin sebebi neydi?

Bugün İslâmiyet asr-ı saadetten bu kadar uzak yaşıyororsa bunun sebebi: Ehlibeyt'in anlatmak istediklerini anlamamak, imamet felsefesinin ana temasını kavrayamamaktan ileri gelir. Hz. Peygamber'in dünyayı terk etmeden önce yol haritasını insanlığa sunduğu İslâm'ın, Peygamber'den

sonraki şekli, maalesef tam kavranamadığı için, İslâm bugün kavram kargaşası içerisinde sadece ismi, Kur'an'ın önderlik ettiği bir din olmaktan öteye gidememiştir.

Oysa emanetin ikincisi Kur'ân'ın tevilini anlatacak olanlar maalesef sadece mevkilerinin gasp edicileri tarafından hunharca katledilmişlerdir. Onların mantığı Peygamber mantığının ta kendisi olduğu için, aynen Peygamber'e İslâm'ı yaymaya çalışırken yapılan zulümler, maalesef onlara da reva görülmüştür. İşte bu Peygamberî mantığın asr-ı saadetle başlayan ve imametle devam etmesi gereken şekli, maalesef asr-ı saadette kaldığı için, İslâm bugün kavram kargaşasının yaşandığı bir din olarak kalmıştır.

İslâm'ı anlaşılmaz, bu kadar dağınık ve tarikat ve mezhepsel anlamda çok yönlü kılan sebepler burada akılcı ve yerinde tespitlerle ele alınarak, okuyucu aydınlatılmaya çalışılmıştır. Tüm bu sebepleri aşikâr kılan en önemli noktaya, Ehlibeyt'in masumiyetine ve imamet felsefesinin içeriğine ışık tutan soruların cevabını bu kitapta bulacaksınız. Kitabın yazılmasında üstün çaba ve emek sarfeden değerli hocam Sayın Mehmet Sırdaş'a bu çalışmasından dolayı sonsuz teşekkürü bir borç bilirim. Bundan sonraki çalışmalarında başarılar dilerim. Saygılarımla.

Tolgay DİNÇ

İzmir

22/10/2009

TAKDİM

Hamd âlemlerin Rabbi Allah'a, salât ve selâm onun Re-sulü, tebliğcisi, habibi, dellahı, gönüllerin tabibi, eşref-i mahlûkat Muhammed Mustafa'ya ve onun saf, pak, duru, seçilmiş, masum, raşid, mürşid Ehlibeyti'ne ve güzide asha-bına, muhlis, muhlas, salih kulların üzerine olsun.

Yaşadığımız hayatın, şu dünya gezegeninde yaşamın, bir imtihan olduğunu anlamamış, kavramamış insan sayısı günümüzde oldukça azdır. Buna rağmen imtihanın gerekleri yerine getirilmiyor; dünya hayatını kazanmak için verilen çaba, önem, ehemmiyet, hassasiyet ve duyarlılık ebedi hayat olan ahiret hayatının kazanımı için verilmemektedir.

Bunun nedenleri hakkında düşündüğümüzde birkaç madde önem arz etmektedir:

a) Dünya hayatı, Kur'ân-ı Kerim'in ifadesine göre her ne kadar gerçekte bir oyun ve eğlenceden ibaret olsa da, insanın "an"ları yaşaması, gözle görülür bir yaşam sürmesi onun gayb olan âhiret hayatını anlamasını zorlaştırır. Maddî hayatın elle tutulur, gözle görülür ve algılanır olması, onun ötesinde olan ebedi, ölümsüz, gözle görülmez, gaybî fakat gerçek olan hayatın (aklen kabul edilmiş olsa da) ciddiye alınmasını engeller. Dolayısıyla insan ahiret hayatı için gereken çabayı sarf etmez ve dünyaya harcadığı çabanın çok az bir dilimini, ebedi hayatın kazanımı için harcar. Dünya hayatını daha rahat, daha müreffeh, daha da güzelleştirmek için israf ettiği zaman, gaybi hakikatin özünü hakka'l-yakin olarak anlamasına fırsat bırakmaz.

Hâlbuki her gece uyuyarak ölüm benzeri bir hadiseyi yaşayan ve rüya âleminde seyreden insanın, dünya hayatının ahiret hayatı karşısında rüyaya benzediğini anlamaması, üzerinde düşünmemesi, akletmemesi ve bunu fark etmemiş olması ne kadar acı ve üzücüdür. Kaldı ki her uykudan uyanış, yeni bir fırsat, yeni bir diriliş, yeni bir tövbe kapısı olduğu hâlde...

b) Dünya hayatı ile âhiret hayatının alanlarının farklı olduğu zannına kapılma, din ve dünya işlerinin birbirinden ayrılması, dünyanın kazanımı için dinî olmayan bir hayatın tasvibi, âhiretin kazanımı için dünya hayatının terkinin gerekliliği ya da yalnızca âhiret hayatının elde edilmesi için tayin edilmiş bir vaktin olduğuna inanma vehmi veya aldatmacası ahiret hayatına önem vermemenin bir diğer gerekçesidir. Bu da dünya hayatının her anının bir imtihan olduğu gerçeğinin anlaşılmasını oldukça zora sokmaktadır. Zira dinî ibadetlerin yapıldığı zamanın (gün ve özel ayların) sadece bu dilimi kapsadığı batıl inancı, diğer zamanların, günlerin ve ayların imtihanın dışındaymış gibi bir zan ve vehmi kapsamaktadır. Farklı bir açıdan bakacak olursak, yalnız dine yönelmek ve dünyayı tamamen terk etmek, insanoğlunun var oluş felsefesine nasıl aykırı ise, yalnız dünyaya yönelmek ve dini terk etmek de yaradılış gayesine aykırıdır.

Dünya hayatını bir imtihan alanı olarak görmek, yaşanan her anın imtihan anı olduğunu kavramak, ona göre hayatı tanzim etmek, dürüst, âdil, ölçülü, her türlü hak ve hukuksa riayet ederek yaşamı sürdürmek ve dünyayı yaşamın yegâne amacı edinmeme ilkesi ile hareket etmek, imtihanın kazanılması için çok büyük önem arz etmektedir.

c) İmtihanın kaybına sebep teşkil eden nedenlerden bir tanesi de, insanoğlunun tam ve gerçek anlamda kendini tanımaması, yaratılış gayesi ve var oluş felsefesini kavrayamamasıdır. İnsanın, bu gezegende bulunma sebebini bilme-

mesi, nerden geldiğini, nereye geldiğini, nasıl geldiğini, niçin geldiğini, nereye gideceğini, niçin gideceğini, neden gideceğini ve nasıl gideceğini, bunların anlamını hiçbir vehme kapılmadan, önyargısız, tamamen hakkı ve hakikati bulmaya ve anlamaya yönelik aklını ve gönlünü açık tutarak tam bir ilmî araştırmaya ve tahkike girmemesi, kendi kendini keşfetmeden, bilmeden, tanımadan, konumunu diğer canlılarla kıyaslamadan, zannî, vehmî düşünce ve fiillerin etrafında dönmesi ve zanna göre hareket etmesi, düşünmeden karar vermesi, kendini tanıma ilgi alanına girmemesi, maddî ihtiyaçlarını, bedenî istek ve arzuların teminini kendine gaye ve hedef edinmesi, imtihanı zor hâle sokmaktadır.

d) İnsanın doğayı tanımaması, yaşadığı gezegenin ve doğanın, kendisine Allah'ın bir emaneti olarak sunulduğunu, bu emaneti aldığı sadelik, saflık ve temizlikle sonsuza dek koruması gerektiğinin farkında olmaması bir diğer husustur. Oysaki şüursuz canlıların ve hayvanların aksine doğayı korumak, güzelleştirmek, insanlığın ortak menfaatlerini tespit ederek, doğayı eşitçe ve âdilce insanlığın kullanım ve muhafazasına sunmak bir insanî görevdir.

Doğanın kullanım alanının büyük çoğunluğunu ellerinde bulundurup bu alanın gelirlerinden, kazancından, diğer insanların âdilce haklarına düşen payı vermeyenlerin, doğanın en ufak bir parçası ve zerresi dahi kendilerine ait olmayan insanların doğanın insana eşit ve adilce sunduğu nimetlere sahiplenerek diğer hak sahiplerinin haklarını esirgeyen, fesat çıkaran, kendi çıkarı için doğayı tahripten çekinmeyen, kan akıtan, hayvanî nefis, kin, adavet sahibi, beşeri kalıplardan sıyrılıp ünsiyet alamamış insan görünümlü ucube varlıkların çoğalması imtihanın anlaşılmasını engellemiştir.

İnsanın her şeyi kendinin bilip, kendinde olanın da kendisine ait olduğu vehmine kapılması, nefsin ve şeytanın tuzağına düşmesi ve imtihanın kaybı için bir vesilesidir.

e) İnsanın halikını (yaratıcısını) bilip, Rabbini (terbiye edicisini) tanımaması büyük engellerdendir. Bu da insanların büyük çoğunluğunun Allah'ı her şeyin maliki, sahibi ve yaratıcısı kabul ettiklerini, fakat Rab olarak O'nu tanımadıklarını gösterir.

Bu durum insanlık tarihinde yeni bir şey değildir. Akıl sahibi insanın bu eşsiz ve muazzam kâinatın, bu ahenk ve dengenin, bu benzersiz düzenin sahibinin ve yaratıcısının Allah olduğunu itiraf ve kabulden başka hiçbir şeyin onun aklını ve ruhunu tatmin etmediğini, tam bir teslimiyetle kabul etmiştir.

Küçük bir azınlığın bu hakikati inkârı, aklî ve ilmî verilerden uzak, bir takım zannî, nefsî ve vehmî düşünce hayal ve kuruntulardan ibaret olduğu akıl ve ilim sahiplerince, o denli ispatlanmıştır ki, artık bu hakikati inkârın kale alınır hiçbir değeri ve önemi kalmamıştır.

Asıl sorun bu hakikatin inkârı değil, bilinmesi fakat bu bilişin sadece kabulle sınırlandırılması ya da bu kabulün gereklerinin yerine getirilmemesi veya hak sahibinin haklarının tanınmaması, hakkının verilmemesi, isteklerinin yerine getirilmemesi, emanetine riayet edilmemesi, var edicinin var edilene uygun gördüğü dünya hayatındaki yaşam biçimine var edilenin yanaşmaması, var edilenin kendine, aklına, iradesine, kuvvetine, kudretine, gücüne (ki hiçbirisi bağımsız olarak kendisine ait değildir) güvenmesi, onlarla yol alması bir nevi bilerek veya bilmeyerek ilâhlık taslaması hususudur. Farklı bir tabirle yaratıcının rab yani mürebbi, terbiye edici, yol gösterici, tanzim edici, ıslah edici, tayin edici düzenleyici, tedvin edici, idare edici değiştirici, düzeltici olarak tanınmayışı, kabul edilmeyışı ya da bu saydıklarımızın ge-

reğinin yapılmayışı, yaratıcı olarak kabulün hakka (hak sahibine) yeterli olabileceği zannı sorundur. Bu çok önemli zan hem var edicinin bütün haklarını gasbetmiş, hem de sonu ve sınırı olmayan, sınırsız isim, sıfat, fiil, tecelli ve zuhurlarının insan aklının kavrayabileceği kadar dahi olsa, sınırlandırılmasına sebebiyet vermiş ve anlaşılmasını engellemiştir; böylece imtihanın bu en önemli bölümü olan marifetullahın hakkıyla, tam anlamıyla kavranması zorlaştırılmıştır. Böylece tıpkı diğer konularda olduğu gibi zannî, vehmî ve hayalî kuruntular marifetullah ilmi ile karıştırılmıştır.

f) Tüm kâinatın üzerinde tasarruf hakkına sahip olan yüce Allah'ın, özgür irade ve akıl ile donattığı, eşref-i halk (mahlûkatın en şerefli) olarak var ettiği, diğer tüm canlı ve doğayı kendisine emanet ettiği, bu nedenle sorumlu tuttuğu insanı uyarmak, karanlıklardan aydınlığa, bataklık çukurundan ve beşeriyet çamurundan çıkarıp insan olmanın şeref ve mertebesine, ebedi hayatın harikulade sürprizleriyle buluşturmaya, var oluşunun sırrına erdirmeye, bitmek tükenmek bilmez saadete ulaştırmak, muradını tam anlamıyla insana bildirmek, yaşanması gereken hayatın kendi tanzimine en uygun olanının, şekil ve biçimini bizlere göstermek için kusursuz ins olarak yarattığı **numuneleri**, kendisinin tayin ettiği **seçilmişleri** tam anlamıyla, hakkıyla tanımamak ya da bir kısmını tanıyıp, bir kısmını inkâr etmek bir diğer engeldir.

İnsanlar Hakkın seçtiği bu güzide, numune elçilerin mesajlarını eksik almışlar veya tam anlamıyla anlamamışlardır. Ya da bu mesajların bir kısmını anlamış, bir kısmını da eksik anlamış ve yanlış uygulamışlardır. Kimisi mesajların kendi çıkarlarına uygun olabilecek yanlarını almış önemli bir kısmını da inkâr etmişlerdir.

Bu ve buna benzer birçok nedenler vardır ki, en önemli si seçilmişlerin inkârı değil, kabulü ile onların haktan gelen

insanlar üzerindeki **yetkileri** göz ardı edilmiş, dünyayı tedvin hakları kabul görmemiş, ahireti mamur hakları kabul görmüş görüntüsüne büründürülerek tahrip edilmeye çalışılmış, umumi velayet hakları münhasırlaştırılarak hususi velayetle tebdil edilmiş, manevî nüfuzları, halkın kendi belirlediği Hakkın muhlis kullarına yükledikleri sahte manevî nüfuzla taşıyır edilmiş, **muhlaslara** (seçilmiş-kurtarılmış) has olan bu makam halk tarafından, ilimleri, takvaları ve zühtleri alet edilerek muhlis (ihlâsla Allah'a ibadet eden) kullara yüklenmiştir.

Güçlü ve muktedir kişilerin eli ile çok sinsice ve bilinçle başlatılan ve yürütülen bu tahrif ve tahrip çalışmaları sonucu, avamın ve halkın kafası karıştırılmış ve muhlas kulların etki ve yetki alanları daraltılmış, halkın üzerindeki nüfuzları kırılmıştır. Bidat, hurafe ve İsrailiyat çalışmaları, her alanda büyük maddî desteklerle güçlendirilmiş, böylece ister nebi olsun, ister resul olsun, ister imam olsun, muhlas kulların halk nezdindeki gerçek konumları halkın gözünde bulandırılmıştır.

Değişik metotlarla, hile ve desiselerle, tuzak ağları örülmüş, tamamı dünya hayatını mamur, âhiret hayatını tahrip etme operasyonları olan bu fiiller, bilinçli zalim ve şeytanların işbirliği ile halka kolayca yutturulmuş ve halkın yaratıcıyı, hakkı, hakkıyla tanımamasından dolayı başarıyla sonuçlanmıştır. Yaratıcıyı hakkıyla tanımamak, yalnız O'nu var edici olarak görüp fakat rububiyetini ve ulûhiyetini tanımamak, ne denli yanlış, ne denli eksik ve yetersiz ise, seçilmişleri tanımamak, haklarını inkâr etmek var edicinin düzeninin anlaşılıp yaşanmasını engellemiştir. Yaratıcının insana emanet ettiği ve yaşanmasını istediği düzen, ahenk ve mizan kötülüğü emreden, nefsin isteklerine boyun eğmiş heva heves ve çıkar uğruna bozulmuştur. Böylece fesat karda, havada ve denizde belirmiştir.

Hakkın insanlar üzerinde yetki sahibi kıldığı seçilmişlerin hakkı, insanlar tarafından atanmış olan haksızlara, bu hayali hakkı kimlerden, neden ve niçin aldığı belli olmayan veya zorla tevdi edilen ya da insanlar tarafından seçilerek hak sahibi olduğu aldatmacasıyla aldatılan, böylece zanna kapılan sahte **hakçılar**, hakkı seçilmiş olan gerçek hak sahiplerine, bütün yönleriyle teslim etmedikleri müddetçe, akıl vahyin, zulüm adlin, cehalet ilmin yerini almaya devam edecek ve meleklerin Hakka feryadı: *"Yeryüzünde fesadı yaya-cak ve kan akıtacak birilerini mi var edeceksin?"* sedası tam anlamıyla gerçekleşecektir. Birileri, her zaman bozgunculuklarına devam edecek, kendi çıkarları için doğayı tahrip edecek, ahengi, nizamı ve dengeyi bozacak, hakkın emanetine sahip çıkmayacak, kendileriyle birlikte takipçilerini de helake sürükleyeceklerdir.

Bir tek rüya gibi olan şu dünya hayatında imtihanlarını başarıyla veremeyecek, fakat gerçek olan ölümsüz ve ebedi olan âhiret hayatını kaybedecek, kendileriyle birlikte takipçilerinin de imtihanlarını aleyhlerine çevirerek hakkın kendilerine vaat etmiş olduğu ebedi azaba mahkûm olacaklardır...

Ya Rabbi! Bizi hakkı bilen, hakkı takip eden, hakka kul olan, hakkın seçtiği kulların izinde hakka doğru yol alan, ebedi hayatımızı hakkın rızasına ve vaadine uygun olarak yaşayan, hakkın hak sözünden, hakkın dünya ve âhiret nimetlerinden faydalanan, hakkın yolundan yürüyen enbiya, evliya, asfiya ve ebrarların nasiplendiği hak sofrasına iştirak eden kullarından eyle.

Bu kitap Hakkı tanımak, hak sahiplerini tanımak, Hakkın seçtiği hak sahiplerinin nur dolu aydınlık yolunu bilmek ve o yolu takip etmek, afakî ve enfûsî ayetlerin tecellilerini anlatmaya gayret etmek, Haktan gelen, Hakta yol alan, Hakka giden Hakka varan, Hakta eriyen Hak yolcularının,

gerçek anlamda yol alabilmeleri ve amacının anlaşılmasına yardımcı olmak, hakkın cemal aynasıyla tanışmak, varlık felsefesinin özünü tanımaya cehdetmek gibi niyetler içermektedir. Hakkın yardımıyla niyetimizin Hakkın rızasına uygun olması dileğiyle...

Çaba bizden, her tür yardım, destek ve inayet Allah'tandır.

Mehmet SİRDAŞ

NOT: Bu kitap merhum Hacı Şaban KOÇAK Beyefendinin aziz ruhlarına ithaf olunur.

MUHLASLARIN MUHLİSLERLE GİZLENEN VELAYETİ

Allah'ın Adıyla

**Ey iman edenler! Hep birden silme (barışa) girin.
Şeytanın yoluna tâbi olmayın o sizin apaçık düşma-
nınızdır. ¹**

Hamd, âlemlerin Rabbi Allah'a, salât ve selâm O'nun Habibi, Nebisi, Resulü, dellalı, âlemlere Rahmet olarak gönderilen, insanlık âleminin en şereflişi, kâinatın iftihar tablosu, tüm enbiyanın imamı, gönüllerin tabibi Hz. Muhammed Mustafa'ya ve O'nun insanlığa şifa ve deva reçeteleri olarak sunduğu arındırılmış saf, muhlas, pak, hidayet önderleri Ehlibeyti'ne ve en güzide ashabına olsun.

Kâinatın maliki ve sahibi Yüce Allah: azametini kudretini izhar için, tüm mümkün varlıklar içinden, düşünebilen, akledabilen, konuşan, anlayan, gülen ağlayan, Allah'ın armağanı özgür iradeyle taltif edilmiş, iman eden ya da inkâr edebilen bir mahluk var etmeyi murat etti.

Allah'ın "ol" emriyle varlık ve hayat imkânı bulan tüm kâinat, Rabbi'nin inayet, kerem ve taltifi ile var olduğu andan, yine Rabbin emriyle O'na döneceği ana kadar, hiçlik, yokluk, zevalden varlık sahnesine, oradan da kemale doğru yol almak için, hayat imkânı bulduğu için, kesintisiz ve eksiksiz bir şekilde yerde ve gökte ne varsa, Hakk'a şükret-

1- Bakara, 208

mekte ve var edicileri olan Rahman'ı hamd ile tespih ve takdis etmektedirler. Sınırsız kudrete ve sonsuz Rahmete boyun eğmektedirler.

Tek yaratıcı ve tek var edici yüce Allah "**Ben yeryüzünde bir halife var edeceğim.**"¹ muradını meleklerle izhar edip, melekleri de bundan haberdar ettiğinde, vekil ve nâîp anlamına gelen bu yeni varlığın ve mahlukun özelliklerini, var oluş sebebini, görevini, Hakk'ın ona vermiş olduğu vekaletin ve nâiplik makamının gereklerini, Allah'ın kendilerine bahşettiği ilimle bilen melekler hemen şu soruyu Rab'lerine yönelttiler: "**Yeryüzünde fesadı yayacak, (bozgunculuk yapacak) kanlar akıtacak birilerini mi var edeceksin?**"² Bu soruda meleklerin bu yeni mahlûkun ve var olacak halifenin özelliklerini bildikleri, en önemlisi kendilerinden farklı akledabilen özgür iradeye sahip olacak bu vekilin ne tür kötülükler yapabileceği soru şeklinde ifade edilmiştir.

Ayrıca sorunun devamında meleklerin Hakk'ın kendilerine vermiş olduğu ilimle, bu yeni varlığın bozgunculuk yapmaya, fesadı yaymaya ve kan akıtmaya yönlendirecek eğilime ve içgüdülere sahip olabileceğini, hâlbuki meleklerin böyle bir eğilime sahip olmadıklarını ve sonuç olarak bu varlığın kendi hür iradesiyle kötülükler neden olacağını bildikleri, ayrıca bu varlığın halk edilmesinde Hakk'ın muradını bilmedikleri ve bu konudaki bilgisizlikleri ve acizyetleri şu şekilde ifade edilmiştir: "**Oysa biz seni hamd ile tespih ve takdis ederken**"³ Bu ifade ile melekler Hakk'ın muradını anlamaya çalışmış, tüm kâinatın ve kendilerinin yerde ve gökte ne varsa her şeyin Allah'ı hamd ile tespih ve takdis ettiğini belirterek, Allah'ın var edeceği bu yeni şaheseri tanımaya çalışmışlardır.

1- Bakara, 30

2- Bakara, 30

3- Bakara, 30

Yüce Allah'ın "**Ben şüphesiz sizin bilmediklerinizi bilirim.**"¹ ayetiyle, meleklerin yalnız Allah'ın kendilerine bildirdikleri kadar bilebileceklerini, Hakk'ın ilminin sınırı olmadığını, kendilerine verilen ilmin sınırlı olduğu, bu yeni varlıkla ilgili kendilerine verilen ilmin veya kendi bildiklerinin çok eksik bir bilgi olduğunu, o ana kadar öğrendiklerinin dışında bu yeni varlığın farklı özellikleri olacağını, esasen kâinatın ve kendilerinin varlık sebebinin de bu varlığa bir mukaddime olduğunu ve bu varlık için bu varlığın soyundan Allah-u Teala'nın âlemlere rahmet olarak sunacağı numune, eşsiz kul, kâmil insan için var edildiklerini öğreneceklerdi.

Allah'ın ilk baştan halife olduğunu ilân ettiği bu varlığın yüceliği, "*Âdem'e secde edin.*" emrinden ve meleklerin Hakk'ın bu eşsiz ve emsalsiz yaratma, var etme, kudret ve sanatına yaptıkları secdeden anlaşılıyor. Aslında bununla bu mahlûkun, tüm mahlûkatın fevkinde bir makama sahip olacağı ilân edilmiştir. Özel bir ilimle kendisine öğretilen isimlerle, kendisine bahşedilen aklî kapasitesiyle, Hakk'ın ve vahyin muhatabı ve Allah'ın isimlerinin mazharı olacaktır.

Karanlıklardan aydınlığa, hiçlik ve yokluktan hayata, imtinadan imkâna, Hakk'ın iradesiyle Hakk'ın ebedi rahmetine kavuşan, sınırsız, hadsiz, hesapsız, nimetlere gark olan, özel vergilerle donatılmış, eksiksiz ve eşsiz var olmuş, Kur'ân'da Hakk'ın isimlendirdiği "ahsen-i takvim" insan...

İşte Hak'ın insanı var etme, halk etme muradı ubudiyet, kulluk...

Kendinden hiçbir şeyi var olmayan, malik olduğu her şeyi Hak'tan alan, şuurlu, akıllı, irade sahibi, ebedi hayatı olan, konuşan, hisseden, gülen, ağlayan, özleyen, seven, kaygısı olan, hesap yapan, elem duyan, sevinen, fiilleri olan, Hakk'ı yeryüzünde temsil etmeye, naib olmaya aday, kul

1- Bakara, 30

olmaya aday, ünsiyete ulaşmaya aday, kendini tanımaya ve kemale ermeye aday, melekût âleminde saygı duyulmaya, hizmet görülmeye aday, ebedi hayata ve bu hayatta aklın kavramadığı, hayallerin tasavvur edemediği, ilmin çözemediği sürprizlerle buluşmaya aday, Hakk'a yol almaya, Hakk'ı aramaya, Hakk'ı bulmaya, Hakk'a ulaşmaya, Hak'ta kalmaya aday...

Ahsen-i takvimle halk olunup, bu kadar imkânlarla donatılan, yeryüzüne halife olarak gönderilen bu insan, diğer mahlûkattan ve melekût âleminden farklı kılındığı en önemli özelliği, "bilinçli, akıllı, gönüllü kul olma ve olmama, itaat etme veya isyan etme serbestîsi"dir. Bu yetenek ona Allah'ın bir armağanı olarak bahşedilmiştir. Bu yetenek ya ebedi hayatta ebedi saadetle veya ebedi hayatta ebedi şekavetle sonuçlanacaktır.

Melekut âlemi ve diğer varlıklar; hamd ile Rabbini tespih eder, muhalefet etmez, karşı koymaz, inkâr etmez, isyan etmez, ilâhlık taslamaz, eksiksiz ve tam olarak görevini ifa eder, ancak onlar aksi yönde bir içgüdüye sahip olmazken böyle hareket ederler...

Bu kadar nimet ve ihsanlarla, Hakk'a kul olmak için var edilmiş insanın imtihan süreci, ebedi hayatını tayin etme yeri olan dünyaya gelişi ile başlar. Kendisine sunulan fırsatlarla, ebedi hayatını ve sonsuza dek sürececek olan yaşam şeklini belirler. Akıl ve bilgi teçhizatı ile donatılmış Hakk'ın şaheserinin, ebediyete giden yolunu tahrif edecek, ayağını kaydırarak, maksadını tahrif edecek, hedefini şaşırtacak, maddî ve manevî düşmanları ile savaşılabilecek, imtihanı kazanabilecek, her tür imkân ve donanımına sahiptir.

Yüce Allah onu teçhiz ettiği bu donanımların yanı sıra, sınırsız rahmetinin ikramlarından biri olarak onu gaflet ve delalet uykusundan uyandıracak, bilmediği şeyleri, ilimleri, hikmetleri öğretecek, gaybî ve melekutî âlemden kendisini

haberdar edecek rahmet tecellileri nebileri, resulleri, imam-ları, muhlasları ve tüm seçilmiş kulları onun istifadesine, sunmuştur. Bu kullar Hakk'ın sınırsız rahmetinin tecellileri-dir. Onlar, içimizden, bizdendir, ancak Allah'ın seçtiği, gü-zide numunelerdir. Bize kendimizi ve Rabbimizi tanıtacak, nasıl yaşamamız ve ne yapmamız gerektiğini, Hakk'ın dave-tine icabetin nasıl olduğunu, bizi çevreleyen aşikâr ve gizli düşmanları hangi yöntemlerle, kimlerin yardımı ile yenebi-leceğimizi öğreteceklerdir.

İşte insanı farklı kılan en önemli özelliği ve ebedi hayatı, meleklerin secdesi ile tescillenmiştir. Onun hilafeti, hakkın harikulade sanatı oluşu, isimlerin bilgisiyle kodlanmış olma-sı, halk âleminde benzersiz akla sahip oluşu gaybî bir haber-le dikkatlerimize sunulmuştur.

Melekler bu hakikati tüm çıplaklığıyla müşahade edince **"Seni tenzih ederiz. Sen münezzehsin. Öğrettiğinden başka bizim bilgimiz yoktur. Şüphesiz sen bilensin, hakîmsin."**¹ dediler.

"Seni tenzih ederiz." Yani sen eksiklikten, bilgisizlikten, cehaletten, yanlış iş yapmaktan, düşünerek, tasarlayarak, plânlayarak işe koyulmaktan, abes ve boş uğraşlardan, anlamsız fiillerden, her tür noksan ve eksiklikten, hatadan, pişmanlıktan, mahlûkatın açık gizli tüm sırlarını bilmemek-ten, eksik sıfatlardan, kusurlardan, mahlûkatta var olan, sende olmayan, eksikliğin her türünden münezzehsin.

Seni tenzih ederiz. Zira biz senin işlerinin hikmetlerini, sırlarını, kudretini, azametini, sınırsız rahmetini, muradını anlamaktan, ilmini ve seni ihata etmekten, her yönüyle, tam anlamıyla, hakkıyla, halk âleminin gizemlerini kavramaktan aciziz.

1- Bakara, 32

"Şüphesiz sen bilensin." Biz bilmeyeniz, bize bilmeyi bildiren ve öğreten yine sensin. Tüm bilinen ve bilinmeyenleri bilen ve bütün yönleriyle bilinmeyen ve ihata edilemeyen sensin. Her şeyi gören ancak kendisi görünmeyen sensin. Bütün duyulmayanları duyan ve bütün duyulanlara dayanan sensin.

Sen ilmi başkasından almazsın. Senden başka tüm mümkün varlıklar ilmi senden alır. Şüphesiz sen âlimsin, bilensin.

"Öğrettiğinden başka bizim bilgimiz yoktur." ve olamaz. Çünkü ilmin özü sensin, kaynağı sensin. Ancak sen bize öğretirsen, öğrettiğin kadar öğrettiklerini kapasitemize, algılama kabiliyetimize ve bize bahsettiğin anlayış seviyemize göre bilebiliriz. Sen dilersem anlarız, bize bahsettiğin akılla. Varlığımız senin iradene bağlıdır. Yok olmamız senin emrin ilidir. Tüm hadiseler senin ilmindedir, senin ilmin dâhilinde vuku bulur, cereyan eder. Her şeyi mutlak ihata edersin. Tek alimsin.

"Sen hakîmsin." ve tek hakîmsin. Kâinatta var olan her şey hikmet üzeredir. Senin hikmetine dayanmayan hiçbir şey yoktur. Tasarrufatında yapmış olduğun bütün fiiller, hikmetini resmeder.

Kâinat kitabın açık, her an her yerde okunur. Her sayfa, her yaprak senin varlığını gösterir, anlatır. Her satır azametini, kudretini izhar eder. Senden başka var yoktur ki, varlıklar varlıklarını ondan alsınlar. Senden başka mabut yok. Tüm kâinat sana boyun eğmiştir. Seni tespih ve takdis eder. Seni arar, sana yanar, aşkla döner. Senden başka âlim yok, Hakîm yok. Sen olmazsan hiçbir şey yok.

Sen varlığınla kâinat var, hayat var. Hayali, izafi, görece, gölge, tüm varlıklar, senin tecellidir. Senin zuhurundur. Senin varlığınla vardırılar. Varlıklarını sana medyundurlar. Kemaline, izzetine, kudretine, boyun eğmektedirler. Sana it-

aat etmektedirler. Sana sığınmaktadırlar, seni dilemektedirler.

İnsan, Hakk'ın tecellisi olan tüm kâinatın içinde, yalnız bir zerre olan bir gezegen ve bu gezegende, sayısız, çeşitli ve değişik canlılarla birlikte yaşayan bir varlıktır. Tüm müm-künat bu mahlûk uğruna yaratılmış, var olma imkânına onun için kavuşmuştur. Adı Âdem olan, beşer olan, insan olan bu varlığa, kendi türünden, kendi cinsinden, kendi cis-minden, insanlığa ve âlemlere Allah'ın rahmet tecellisi bir kul gönderilmiştir. Bu kul muhteşem bir kul, eşsiz bir nu-mune, eşref-i halk, âlemlere rahmet, Hakk'ın muradının has izharı, Hakk'ın esmasının mazharı, cemelullahın aksi, insan-lığın ve Âdemin medar-ı ıftihar, tüm mevcudatın, mahlûka-tın, mümkünatın, var olma sebebi, Hakk'ın kendisine seçtiği Habib, Hakk'ın hükmüne tam manasıyla uyan, anlayan ve yaşayan, kusursuz ve eksiksiz ins'in yaşam modeli, muallim, Hakk'ın Mustafası, Hakk'ın hakikatinin dellalı, göstergesi, aklın doğru işleyiş mucizesi, nefislerin terbiye edicisi, şeyta-nın imha adresi, meleklerin secdesinin anlam kazandığı, secdelerin yerini bulduğu, masnuun sanat timsali, Hakk'ın insle kıyamete kadar kopmaz bağı, müjdeleyici, uyarıcı, kâinatın baş tacı, ins olmanın mektebi, mübelliğ, mürsel Ahmed, Muhammed, Mustafa ismiyle müsemma, Hakk'a abd, gerçek kul tam kul. **İnsan...**

Halk âleminde "Ol" emriyle varlık imkânı bulan, "emr" âleminde ruh ve hayat bulan, yeryüzünün halifesi insan ve bugüne geldiği son durum; emanete riayeti, hilafetine ve sö-züne sadakati, rabbine itaati, Hakk'ın kendisine armağanı olan akıl ve iradesini kullanma yeri, şekli ve biçimi, geçmiş, şimdiki durumu, geleceği ve akıbeti, bunların nedenleri ve sonuçları, tek tek tahlil edilmesi gereken önemli konu ve so-rulardır.

Konumuzun başında da belirtildiği gibi, Allah azze celle'nin meleklerle muradını açıklaması, bu konunun Kur'ân-ı Kerim'de insan ile Hakk'ın kıyamete kadar kopmaz bağına ve kâinatın efendisine gayptan haber verilerek bizlere bildirilmesi, meleklerin bu konu hakkındaki yorumu ve yaklaşım biçimi, bu ya da buna benzer, daha önce meleklerce yaşanmış, tecrübi bir bilgiye sahip oldukları izlenimini vermesi, ya da Allah azze ve celle'nin meleklerle bildirmesi sonucu, insanın duruşunu, yerini, imtihanının sonucunu etkileyecek hadiseleri dile getirmeleri, Hakk'ın çok önemli uyarılarını içermektedir.

İnsanlığın günümüze kadar gelen serüveninde, şu an gelinen nokta, insanlığın genel duruşu, on dört asır önce vahiy ile tüm insanlığa bildirilen ve Kur'ân-ı Kerim'de meleklerin sedasıyla deşifre edilmiş, insanda var olan "fesadı yayıcı" ve "kan akıtıcı" en önemli iki özellik günümüzde tüm meselelerin içinden ön plâna çıkmaktadır.

Yine asırlardır bu tehlikeye dikkatleri çeken gaybi haberler, bunun neden ve sonuçlarını, hem ayetin kendisinde gizlemiş, hilafet makamına dikkat çekmiş, hem de kendisini tanımayacak, tanımak için çaba harcamayacak, insanın var edicisini de tanımasının zorlaşacağına işaret etmiştir.

Akıl ve irade sahibi insanın, tek tek ferdi planda, bilerek veya yanılarak aklını ve iradesini, her şeyin üstünde görme gibi bir zanna kapılıp, bilinçli veya bilinçsiz, ilahlık taslayacağı, şirkin tuzağından kurtulamayacağını, bataktan çıkamayacağını, işareten belirtmiştir.

Tüm bu izahlardan sonra, içinde bulunduğumuz zaman dilimi ve bu gün itibarıyla insan ve insanlığın tarihi süreç içerisindeki son durumunu sorgularken akla şu önemli sorular gelmekte ve doğru cevap aranmaktadır.

1) Neden bu yüce hilafet görevine seçilen ve tüm mahlûkattan üstün olan insan hakkıyla bu üstün görevi ifa etmedi veya edemedi?

2) Neden insan kendisine emanet edilen doğaya hakkıyla sahiplenmediği gibi, hakkın bu kutsi, saf, emanetine ihanet edip onu tahrip etmekte ve kendisi ile birlikte doğada yaşayan diğer canlıları da felakete ve yokluğa sürüklemektedir? Neden cennetin bir numunesi olarak yaratılan dünya hayatını cennete çevirme imkânı olduğu hâlde, cehenneme çevirme arzu ve tutkusuyla hâla yol almaktadır?

3) Neden insanlığın tarih boyunca yaşadığı deneyim ve tecrübelerden, insanlığın top yekûn ebedi kurtuluşuna sebep teşkil edebilirken ibret alınmadı?

İnsanlık tek bir bedende ortak ruha, ortak akla sahip olamadı? İnsanlık kendisini kurtaracak ortak noktalarda buluşamadı?

4) İnsanlığın bugüne dek aldığı yol, kat ettiği mesafede bugün geldiği son durum, ilâhî takdir midir? Yoksa insanın kendi fiillerinin bir sonucu mudur? Kâinatın sahibi, insanlığın ebedi kurtuluşuna sebep teşkil edecek imkânları sınırlandırdı mı, yoksa her tür imkânı sağladı mı?

5) Topraktan yaratıldığını, aynı ana ve babaya sahip, tek bir ailenin fertleri, kardeş olduğunu bildiği hâlde, insanlık neden kardeş gibi yaşamadı? Tüm insanlığın kardeşlik ilkesini anlayamadı, birbirine yabancılaştı, sulh ve sükûnet, barış, refah ve huzur ortamını tesis edemedi? İnsanlık dostluk ve muhabbeti yakalayamadı, birbirini sevedemedi, sayamadı? Kendi elleriyle doğayı yokluğa ve insanlığı mahva mahkûmiyetten kurtaramadı? Neden fert fert her insan kendisini Âdem ve Havva olarak tanımlayamadı?

6) İnsanın ve kâinatın sahibi, kendisini unutan insana kendisini hatırlatmak, gaflet ve delalet uykusundan uyandırmak, bataklık çukurlarından kurtarıp a'la illiyyine yük-

seltmekle görevli olan Allah'ın seçkin ve muhlas kulları, görevlerini tam anlamıyla yerine getiremedi mi? Mesajları ulaştıramadı mı? Mesajları algılanmadı, anlaşılamadı mı? İmkânları kısıtlandı mı? Hareket alanları daraltıldı mı?

Bu ve buna benzer sorular daha da çoğaltılabilir. Bu soru ve sorunlar elbette münferit olarak ya da küçük, küçük topluluklar olarak, belli bir bölgeye, mekâna, coğrafyaya sınırlanmış, kurtuluşa erenleri değil, bir bütün olarak tüm insanlığın bugünkü durumu için geçerlidir. İnsanlık ailesi içerisinde elbette münferit topluluklar, şahıslar, kul olmayı başaran, evliyalar, asfiyalar, arınmışlar, arındırılmışlar (muhlis-muhlas) kullar, ebedi saadeti yakalamışlardır. Ancak bir bütün olarak top yekûn insanlık buna ulaşamadı. İnsanlık kendisini tek beden, tek can, tek ruh, tek akıl, tek şuur, hissedemedi, olamadı. Ortak hedefe ortak yol alamadı, bunu top yekûn bir bütün olarak başaramadı.

Acaba bu insanlığın kaderi miydi? Asla ve kat'a. Allah'ın muradı; bütün insanlığın, hilafetinin hakkını vererek, insanın ebedi saadeti bulması için, kurtuluşuna her türlü imkânı sağlamaktı. Zira Allah (c.c) tüm insanlığın kardeşliğini "*Ey Âdemoğulları*" hitabıyla pekiştirmiştir. Kardeş olan bu topluluğun en büyük ve ortak düşmanını da apaçık ilân etmiştir:

Ey Âdemoğulları ben size ahd etmedim mi? Şeytana kulluk etmeyin, o sizin için apaçık bir düşmandır. Bana kulluk edin; bu en doğru yoldur."¹

Bu ayette insanlığa bir babanın ismiyle seslenip, tüm insanlığın kardeşliğini ilân edip, apaçık düşmanı da beyan ettikten sonra, en doğru yolun Allah'a kul olmak olduğunu belirtmiştir.

1- Yasin, 61

İnsanlığa sırat-ı müstakimin en doğru yolunun, Hakk'a kulluk adresinde olduğunu ve bu adrese giden tüm yol haritasını eksiksiz, kolay ve tam olarak bildiren Yüce Rabbine sonsuz şükürler etmesi gereken insan, kendi akıl ve iradesiyle işlediği fiillerin ceremesi, Allah'a hamledilemez; kader ve alın yazısı denemez; işlenen cürümlerin müsebbibi diye Hakk'a cinayetlerin en büyüğü olan iftira atılamaz.

Peki nedir? Nedendir? İnsanlık neden sevgi, hoşgörü, kardeşlik ve barış ortamını bir türlü bulamıyor? Zulmü yok edemiyor? Hakkı, hakikati, adalet mizanını tahakkuk ettirmiyor?

Cevabı açık. Yine insandır, yine insanlıktır. Yine kendisidir, fiilleri, aklı, iradesi, arzu ve hevesleri, tutkusu, bencilliği ve çıkarıdır.

Bitmez tükenmez hırsıdır, tamahıdır. Kendini beğenmişliğidir. Kendinde var olan her şeyi kendinden, kendisine ait olduğunu zan etmesidir. Cahilliğidir. Nankörlüğüdür. Acizliğidir. Nefsidir. Kanaatsizliğidir. Kendini bilmemesidir.

Rabbini tam anlamıyla tanımamasıdır. Hakk'ın elçilerine kulak vermemesidir. Davetlerine yüz çevirmesidir. Elçileri ve onların en gerçek varislerini, hakkıyla ve tam anlamıyla tanımaması ve sahteleriyle karıştırmasıdır.

Bu hususta en önemli konu; son resul ve nebi olan, Fahr-i Kâinat'ın refik-i alaya yükselişi, buundundan sonra, insanlığın düştüğü veya düşürüldüğü en büyük zan, Allah (c.c) ve gayb âlemi ile insan arasındaki bağın, irtibatın, maddî, manevî ve fiili olarak kesildiği zannıdır. Bu büyük hata, elbette ulemanın peygamberin varisleri olduğu hakikatine gölge düşürmez. Ancak ümmet, Peygamber'in en gerçek varisleri olan ulemanın, net bir şekilde kimler olduğunu anlamasın diye, ihlâs ölçüsü yalnız Allah tarafından bilinen, âlim kisvesine bürünen amilleri de ulema zan etmiş ve aldatılmıştır.

Seçilmiş muhlas kulların gözetim ve denetiminde, onların gölgesinde, onların ölmüş ruhlara hayat veren öğretilerinin ışığında, kendilerini ve İslâm toplumunu aydınlatması gereken aydın veya ulema sınıfına, enteresandır ki bilinmez bir el tarafından, muhlas kulların Hakk tarafından sahip oldukları makam ve mevkiiler haml edilmiştir. İhlâsla Allah'a kul olan gerçek âlimler, amilliği kabul etmemiş, muhlas kulları hakkıyla tanışın ya da tanımasın, inandıkları hakikatleri savunmuş, ihlâslarından taviz vermemiş, zahiri görünüm itibariyle takvalı olmaya gayret etmiş, hatta bir kısmı da bu fiillerini canlarıyla ödemişlerdir.

Yüce Allah'ın insanı var ettiği an'dan onu yanına alacağı ana kadar, insanı, Âdemoğlunu, kendisi ile irtibatı sağlayacak muhlaslardan seçilmişlerden boş bırakabileceği zamanların olabileceği düşüncesi, tam anlamıyla Allah'ı tanımanın bir sonucudur. Allah'ın (c.c) hiçbir kavmi uyarıcılar göndermeden azap etmeyeceğini bilmemekten kaynaklanır. Allah'ın (c.c) insanı başıboş bırakacağını, onları akıllarına, vehimlerine, zanlarına, arzu ve tutkularına terk edeceğini tasavvur etmektir. Bu muhaldır, mümkün değildir.

Değişik kavimlere, şubelere, renklere, ırklara, dinlere, meşreplere, mekteplere bölünmüş olan insanlığın içinden, farklı inanç ve düşünceler tezahür etmiştir. Fakat insanlığın en büyük yanılgısı, tüm insanlığı ortak noktada buluşturan, insanlık temsilcilerinin, Hak'la, gayb âlemi ile olan irtibatlarını aklen gerçek anlamıyla kavrayamamış, seçilmişleri tanınamışlardır. Tarihin belli zaman dilimlerinde, büyük mucizelerle desteklenmiş, hakkın seçilmiş muhlas kullarını ortak bir noktada bilmeyi başardılarsa, bu başarı süreklilik arz etmemiş, onlardan sonra onların vasi, varis ve vereselelerini ne yazık ki, bir kısım tanınamış, bir kısım da bildiği hâlde misyonlarını inkâr etmiş, onların misyonlarını, başkalarına yüklemişlerdir. Mesela Hz. Âdem, Hz. Nuh, Hz. İbra-

him, Hz. Musa, Hz. İsa, Hz Muhammed gibi (hepsinin üzerine Allah'ın selamı olsun) resul ve nebileri kabul etmiş olsalar da onların varislerini tanımamış, misyonlarını inkâr etmiş, reddetmiş, böylece kendilerinden sonra mesajları, tahri-fata ve tahribata uğratılmıştır.

İnsanın yine kendi fillerinin bir sonucu olan bu son derece vahim yanlışları düzeltmek, onları istikamete sokmak, insanlığı yine düştüğü bataklık çukurundan çıkarıp, yaradılış gayesine en uygun olan makama yükseltmek, adaleti, barışı, sevgiyi, hoş görüyü, eşitliği, kardeşliği, muhabbeti insanların arasında tesis edip, tüm insanlığın ortak menfaatine en uygun olan yaşam şeklini, onlara öğretmek, onları ortak akıl, ortak şuur sahibi yapmak, hakkın nimetlerini paylaşımında, tüm insanlığı, tek bir bedende hareket eden tek bir can olmasını sağlamak, böylece hem geçici dünya hayatını geçici numune-i cennete çevirmek, hem de ebedi hayatta ebedi saadeti kazanmalarını temin için, Rahman ve Rahim olan Allah, rahmetinin en has tecellisi olan, âlemlere, rahmeti, Muhammed Mustafa'sını, tüm insanlığın kalbine, tüm dertlerini, hastalıklarını, tedavi edecek, tüm sorunlarını çözecek, mutlak kurtuluş reçetesi ile birlikte, sonsuza dek, hem insanlığa, hem de âlemlere armağan etmiştir.

Sınırsız tecelli merkezinden gelen bu eşsiz rahmet tecellisi, yine ne hazindir ki, bütün insanlık tarafından, faziletleri bilinse de, her yönüyle, hakkıyla, tam bir şekilde tanınmamış, anlaşılamamıştır. İnsanlığın bir bölümü son nebi ve resule, rahmet tecellisine teveccüh etmiş, sınıksı sarılmış ve onu tanımış. Bir kısmı da onu anlamamış, tanımamış, eksik kavramış, bir yönünü almış ve onu geçici bir muvazzaf zan etmiştir. Böylece insanlık bu eşsiz fırsatı yine tepmiş ve hakkın âlemlere sunduğu bu en büyük nimetten herkes tam anlamıyla istifade edememiştir.

Bu eşsiz ve emsalsiz, kıyamete kadar sürecek olan hakkın özel nimetine teveccüh etmeyenler bir yana dursun, ona yöneldiklerini iddia edenlerin, bu gün geldiği durum içler acısıdır. Bu durum tahlil edildiğinde, yine kâinatın efendisinin mirasçılarının, hakkıyla tanınmadığı, onlara gereken teveccühün edilmediği, haklarının verilmediği, vazifelerinin ve misyonlarının hak sahibi olmayanlar arasında taksim edildiği, onlara zulüm edildiği ve hatta katledildikleri anlaşılmaktadır. Buradaki en büyük yanlış yine Hz. Peygamber'den sonra insanlığın gayb âlemi ile irtibatının koptuğu zannıdır.

Yüce Allah'ın insanlığa gönderdiği kurtuluş reçetesini, fahrî kâinattan sonra, farklı anlama ve algılama kabiliyetleri olan insanların aklına ve idraklerine terk edeceği ve insanlıkla gayb âlemi arasındaki bağın, bu farklı anlama ve algılamalarla, değişik akıllarla sağlanabileceği ve seçilmiş kulların artık sona erdiği yanlış bu duruma sebep teşkil etmiştir.

Hâlbuki Allah (c.c) şöyle buyurmuştur:

Ey Muhammed! Bu sana vahyettiğimiz, öncekileri doğrulayan gerçek kitaptır. Allah kullarından haberdardır, görendir. Sonra bu kitabı kullarımızdan seçtiğimiz kimselere miras bırakmışızdır.¹

Bu ayette yüce Allah, bizzat Hz. Peygamber'e hitaben, ona vahyedilenin öncekileri doğrulayan bir kitap olduğunu ifade ederek Kur'ân'dan söz etmiştir. Bu kitabın Allah'ın (c.c) vahyi olduğunu, Allah'ın tüm kullarının yaptıkları ve yapacakları işleri bildiğini, onlardan haberdar olduğunu, (Habîr ve Basîr), Allah'ın Resulü'ne vahyettiği Kur'ân'ın kendisinden sonra içlerinden **"seçtiğimiz kullarımıza"** (*ellezi ıstafayna min ibadine*) miras bıraktığını açıklamıştır. Bu ayette kıyamete kadar Kur'ân'ın Allah'ın (c.c) muradına uyan tevîl ve yo-

1- Fâtır, 31

rumcuların, nebi ve resuller gibi seçilmiş'ler olduğunu apaçık bir şekilde ortaya koymaktadır. Hiçbir akıl sahibi, ihlas ölçüsü yalnız Allah (c.c) tarafından bilinen, kullarca meçhul olan, zahirde alim ve müttakilere, seçilmiş kullar deme hakkına sahip değildir.

Bu mirasçıların kendisinden sonra kimler olduğu, bizzat Allah Resulü'nü tarafından tanıtılmıştır. Kâinatın efendisi Kur'ân-ı Kerim'in, hakkın muradına uyan tevil ve yorumunu, kendisinin anlattığı ve aktardığı gibi, muhkem, müteşabih, ibarî, işarî, letaif, hasais, ilim, hikmet ve irfanı insanlığa aktaracak olan kendi mirasçılarını ve Hakk tarafından seçilmiş kulları ilân etmiştir.

İslâm dininin, Kur'ân'la beraber ikinci ayağının ta kıyamete kadar Ehlibeyt'le olacağını, onlara sıkı sarılmanın lüzumunu, böyle olduğu hâlde, kıyamete kadar delaletin, sapmanın, teşvişin, tağyirin, tahrifin, tahribin, esaretin ve zilletin mümkün olmadığını işaret etmiştir. Ama ne yazık ki Ehlibeyt'in miras hakkı gasb edilmiş, maddî ve manevî velayet hakları, hak sahibi olmayan kullar arasında taksim edilerek, İslâm dinine insanlığın en büyük yağıması vuku bulmuştur.

Bu büyük yağma, dinin yanlış anlaşılmasına, tahrip edilmesine, ehil olmayanların vicdanlarına terkine, münferit yaşanmasına, toplulukların farklı farklı uygulamalarına, farklı yorumlara, ihtilaflara, değişik şekil ve biçimlerin ortaya çıkmasına, anlayış ve algılamaların din olabileceği zannına, herkesin elindeki ile sevinmesine, muhlislerin Allah (c.c) ile mürtebit olabileceği vehmine, bölünmelerin, ayrılıkların ve gayriliklerin Allah'ın rahmeti olduğu aldatmacasına ortam hazırlamış, Allah'ın emir ve nehiyelerine aykırı fiillerin vuku bulmasına neden olmuştur.

Bu hazin ve elim durum, insanlığın son kurtuluş reçetesi olan son kitabın ve son resulün, sonsuza kadar mirasçıları-

nın hakkı, tam anlamıyla kendilerine tevdi edilmediği, Kur'ân'a giden yolun onlardan geçmediği, Resul'ün sünneti onların hayatlarından, yaşamlarından, sözlerinden, yorumlarından ve tevillerinden alınmadığı, onların soyundan ta kıyamete kadar, bir hüccetin, bir mürtebitin, muhlasın ve seçilmişin varlığının hakikati anlaşılmadığı müddetçe, Allah'ın rahmeti yeniden zuhur edene kadar devam edecektir.

Günümüzde hakkın temsilcilerini ve bugünkü temsilcisini ve veresesini görmezden gelenler ve kendilerini hakkın temsilcisi ilân edenler, gaybi âlemle yukardan aşağı doğru gelen bir silsile ile irtibatları olmadığı hâlde, sanki gayp âlemi ile irtibatlıymışlar gibi kendilerini inandırmakta ve insanları da aldatmaktadırlar.

Elbette bu aldatmaca avam tarafından bilinmemektedir. Halis bir niyetle Allah ve Resulü'ne âşık olan birçok insan hakkı temsil etme iddiasında bulunan bu zatları, hakkın temsilcisi zan etmektedirler.

Her şeyin yegâne sahibi ve mutlak maliki, tasarruf hakkı yalnız kendisine ait olan yüce Allah (c.c), nebilerin sonuncusu olarak gönderdiği Habibi ve insanlığın tüm dertlerinin tabibi, Fahr-i Kâinat efendimizle, insanlığın aklına ve dikkatlerine sunulan son kitap Kur'ân-ı Kerim'in günümüze kadar orijinali korunmuş, tek bir harfi dahi kaybolmamıştır. Bu hususta ben Müslümanım diyen herkesin en ufak bir tereddüdü ve şüphesi yoktur, olamaz.

Akıllarını hakkın rızasına aykırı bir şekilde kullanıp, insanlığın dikkatlerini dağıtma işleriyle geçimlerini sağlayanlar, iktidarlara ellerinde bulunduranların verdiği maddî güç ve destek sonucu, harf, lafız, cümle ve tertibinde değişiklik yapmamışlar, hatta tilavet ve kıraat ilmine son derece önem verip büyük masraflar yapmışlar; lakin mana, anlam gaye ve hedef bakımından hakkın muradına ve rızasına aykırı, ken-

dilerinin ve çıkar çevrelerinin istek, emir ve rızalarına uygun şekilde tevîl etmişlerdir.

Bu tehlikeyi sezen ve ümmetinin dikkatini bu hususa çeken Fahr-i Kâinat efendimiz, seçilmiş mirasçıların ilki, vâsilerin seyyidi, evliya ve asfiyanın baş tacı Hz. Ali'ye (a.s) şöyle buyurmuştur:

Ey Ali, ben Kur'ân'ın tenzili, sen de tevili için sava-
şacaksın.¹

Evet, Kur'ân-ı Kerim birçok ayette, İsrailoğulları'nın hakkın temsilcisi ve seçilmişler aracılığıyla kendilerine gelen kitapları değiştirdiklerini, tahrif ettiklerini, Allah'ın (c.c) ayetlerini az bir metaa sattıklarını ve hakkı aldattıklarını haber vermektedir. Bu haber İslâm ümmetinin böyle bir tehlike karşısında teyakkuzda olması, böyle vahim bir hataya düşmemesi, uyanık olması, tedbir alması, akli teşvişe uğratan, şaşırtıcı ve mugalatalara hiç kimsenin pirim ve imkân vermemesi için hakkın ümmete, uyarısı ve ihtarıdır.

İslâm ümmetinin bu çok önemli uyarı ve ihtarı karşısında büyük bir bölümünün takındığı tutum ve tavır hayrete şayandır. İsrailoğulları'na ve onların dinine, kin güdüp, onların yaşam modeli ve zihniyetlerini kendilerine yaşam modeli seçenlerin düştükleri büyük çelişki bir yana dursun, İsrailoğulları'nın Yahudilik olan dinine ve onların kavmine kin güdmeyen, onların yaşam biçimini ve ümmetin Yahudileşme mantığının ne kadar büyük bir tehlike olduğunun farkına varan ihlâslı müminlerin de düştüğü tuzak, Resulullah'tan (s.a.a) sonra Hakk'ın seçmiş olduğu muhlas kulları tanıyamamış, sadece onlara saygı duymuş, Kur'ân-ı Azi-

1- Nesâî el-Hasais kitabında, s.40. İmam Ahmed İbn Hanbel Müs-ned kitabında, c.3, s.33. Ebu Nuaym Hilye kitabında, c.1, s.67. İbn Esir, Usdu'l-Gabe kitabında, c.3, s.282. İbn Hacer Askalanî el-İsabe kitabında, s.152. İbn Abdulberr el-İstiab kitabında, c.2, s.423. Heytemî Mec-mau'z-Zevaid kitabında, c.5, s.186.

mü'ş-Şan'ın tevil ve yorumunu, ya kendileri yapmış ya da kendilerinin muhlis kabul ettikleri bir takım kulların tevil yorum ve tefsirlerini temel alarak onların görüşlerine göre amel etmiş, itikadî meseleleri onların düşüncelerine göre şekillendirerek, aynı tuzağa kendileri de düşmüşlerdir.

Elbette İsrailoğulları'ndan farklılık arz eden bir noktayı da göz ardı etmemek gerekir. O da İslâm ümmetinin muhlis kullarının ekseriyeti maddî çıkar gütmekten, Allah'ın rızasını temel hedef alarak birçok güzel çalışmalar yapmışlardır. Bu çalışmaların birçoğu, dine hizmet niteliği taşımış ve birçok konuda seçilmiş muhlas kulların tevil ve yorumlarıyla tevafuk etmiştir. Ancak bu ulemanın birçoğu muhlas ve seçilmiş kulları kendileri gibi âlim zan etmektedirler.

İsrailoğulları, kendilerine gelen seçilmiş muhlas kulları inkâr etmiş, yalanlamıştır. İslâm toplumunun bir kısmı ise, seçilmiş vasi, varis ve verese olan muhlas kulların faziletlerini inkâr etmemiş, onları, muttaki, âlim, abid, zahit olarak görmüş, fakat muhlas olmayan ihlâslı kabul ettikleri birçok âlimleri, takvaca onlara öncelemiş ve onların fetva ve görüşlerine göre asırlardır, itikadî, ibadî, fikhî ve siyasî amellerini şekillendirmişlerdir.

Mesela Hz. Musa aracılığı ile hakkın İsrailoğulları'na indirdiği Tevrat, onların din âlimi kisvesi taşıyan hahamların eli ile tahrif edilmiş, daha sonra, Hz. Musa'nın mirasçılarından Hz. Zekeriya (a.s) bu tahrifat ve tahribata karşı savaş açmıştır. Hakk'ın temsilcisi ve Hz. Musa'nın (a.s) mirasçısı olan bu pak, saf, güzide, seçilmiş muhlas kul İsrailoğulları'nın büyük ekseriyeti ve hahamların güdümünde olanlar tarafından reddedilmiş, tanınmamış, yalanlanmış, mirası inkâr edilmiş, iftiraya uğramış, inkâr edilmiş ve katledilmiştir. Bu ve benzeri birçok örnek, Kur'ân'da gaybî haber olarak uyarılmamız için bize bildirilmiştir.

Bütün tahribatların imar edicisi, tahrifat ve inhirafların düzelticisi, kâinatın fihristi, en son muazzam ve muntazam kitap, Hakk'ın icaz eseri Kur'ân-ı Kerim, yüce Allah tarafından her tür tağyirden muhafaza altına alındığı gibi, kıyame- te kadar kendisiyle birlikte hakkın muradını olduğu gibi açıklayacak seçilmişlerin gerçek varisleriyle birlikte var ol-acaklarını da beyan etmiştir. "**Biz, bu zikri indirdik ve biz onu koruyacağız.**"¹ ayetiyle pekişen hakkın koruma va'di, Hz. Muhammed'den (s.a.a) sonra da tıpkı onun gibi, Allah'ın (c.c) muradını orijinal anlamıyla insanlara açıklayacak, muhkem ve müteşabih ayetleri temyiz edecek, ibareleri, işa- retleri, latifeleri, hasiseleri, hikmetleri, Allah Resulü'nün an- ladığı, açıkladığı ve aktardığı gibi anlayacak ve aktaracak, onun mirasçılarının varlığı da hakkın koruma va'dinin kap- samındadır.

Zira hem koruma altına alınmış, hem de henüz nefisle- rini tezkiye edememiş, aklını ve gönlünü heva ve arzuların istek ve tutkularından boşaltamamış, boş ve abes işlerle işti- galden kurtulamamış, insanların, farklı akıllarına, farklı an- layışlarına, farklı yorumlarına, değişik ve birbirine muhalif izahlarla oluşacak teşvişe terk edilmesi, düşünen her akıl sahibinin bu şekil bir korumayı kabul etmesi düşü- nülemez.

"**Biz o nu koruyacağız.**" Seçilmiş kullarla, hakkın muradı koruma altına alınmıştır. Bu nedenle Kur'ân'a onların kapı- sından girmek, onların penceresinden halka açılmak, onların tevîl ve yorumlarına bağlanmak temel esastır.

Elbette bundan, Kur'ân yorumlanamaz, okunamaz, an- laşılabilir, kavranamaz, sonucu çıkmaz. Ayrıca seçilmiş muhlas kulların dışında, kimse onu anlayamaz, akledemez, izah edemez, sonucu da çıkmaz. Bu, şu demektir; Kur'ân,

1- Hicr, 9

muhlas kulların akıl ve mantık süzgecinden geçerek, halkın anlama, kavrama ve idraklerine sunularak safileşir, netleşir.

Muhlis kulların, ilim ve irfan tedris edenlerin izah, yorum ve bakış açıları da yanlıştır ve hatalıdır da denemez. İsbet eden ve etmeyenlerin varlığı da aşikârdır. Farklılıklar bunun en büyük ispatıdır. Peki, ne denebilir? Bu koruma neyi kapsar?

Şu denebilir; öncelikle muhlis ve muhlas kullar iyice teşhis edilmelidir. Muhlis ve muhlas arasındaki misyon ve görev farkı, sorumluluk alanları, her yönüyle ve tam anlamıyla anlaşılmalıdır. Muhlis ve muhlas kulların alanları, nassî, ilmî ve aklî olarak tespit edilmelidir. Mevkileri, makamları ve dereceleri karıştırılmamalıdır.

Muhlas kulların, insanlık ve ümmet üzerindeki tasarruf yetkilerinin ve gelişlerindeki silsile ile onların, irşad, rehberlik ve önderliğinde, muhlis kulların halk üzerinde tasarruf yetkisi, emr-i maruf ve nehy-i münker çerçevesi çizilmeli; muhlas ve muhlis kulların birbirleriyle olan ilişkileri, birbirlerine karşı, insanlığa karşı, ümmete karşı, avama, cahile alime, salike, zahide ve abide karşı, halka ve hakka karşı, görev ve sorumluluk alanları, aralarındaki misyon farkı herkesin üzerinde ittifak ettiği, ihtilafsız bir zeminde, enaniyetin, nefsin, çıkarın girmediği, ilmî, aklî ve nassî alanda temyiz edilmelidir.

Şimdi bu temyize kendi zaviyemizden bakarak kendi bakış açımızla şu şekilde yaklaşmaya çalışacağız: Seçilmiş-muhlas kullar, hakkın güzide kulları; insanlığa gönderilmiş numuneler; konuşan ve yaşayan canlı Kur'ân; ilim, hikmet ve irfan kendilerinde fitrî, mizaçlarında mündemiç; hata ve günah işlemez (masum ve masun); yanlıştan, eksik algılamadan, noksan yorumlamadan, yanılgıdan beri; nefsin, hevanın arzu ve isteklerine karşı her an müteyakkız; Kur'ân-ı Hakim'in verdiği mutlak haberle, şeytanın tüm hile ve al-

datmalarının, kendilerine işlemediği; şeytanın güç yetiremediği; vasıfları nassla sabit; yaratıcı ile yaratılan arasındaki kontak, kopmaz bağ; kusursuz kul, kusursuz öğretici, kusursuz insan, eşsiz numune kimselerdir.

Yine Kur'ân-ı Kerim, muhlas kulların makam ve mevki-lerini, durumlarını ifade eden bir gaybî haberinde, şeytanın dilinden şöyle aktarır:

Topyekûn onları azdıracığım. Ancak muhlas kulların müstesna.¹

Bu ayette muhlas kulların müstesna oluşu, onlara şeytanın güç yetirmesinin mümkün olmadığı, şeytanın bizzat kendisinin bu hakikati itirafı haber verildiği gibi, bu ayetten anlaşılan en mühim nokta şudur: Muhlisler de dahil olmak üzere tüm kullar, şeytanın aldatma, azdırma, ayak kaydırma operasyonu kapsamında yer alırlar.

Buna binaen, muhlas kullar hariç, Şeytanın Âdemoğullarından, ulaşip azdırıp yoldan çıkaramayacağı hiçbir insan ve onu çevreleyen aşılmaz engel tanımamaktadır. Elbette bu konu muhlas olmayan, tüm muhlis, abid, zahit, muttaki ve herkesin şeytanın şerrinden, her zaman Rabbine sığınması, O'ndan yardım dilemesi, asla kendi akıl ve iradesine güvenip bel bağlamaması, Allah'ı (c.c) bir lahza dahi unutmaması, tüm an ve zamanların Âdemoğlu için imtihan olduğu gerçeğini vurgular.

Şeytanın feryadı ayrıca şu hakikatleri de vurgular:

a) Kur'ân'da geçen "**Biz onu koruyacağız**" ayetinin hikmetine binaen, Allah'ın (c.c) Cebrail (a.s) vasıtasıyla Hz. Peygambere indirdiği kitap ve muradı, Allah'ın (c.c) muhlas kulları vasıtası ile sonsuza dek insanlığın akıl ve idrakine sunulur. Bu silsilede sunuş, yukardan aşağı doğru bir silsile ile gelmektedir.

1- Sad, 83

Muhlas kulların mantığından süzülerek gelen hakikatler, hakkın "istifası"na mazhar kullar olmaları hasebiyle tam bir safiyet kazanır. Akıl ve idraklere bir rahmet olarak tecelli eder...

b) Muhlas kulların kalpleri ve akılları, her tür hastalık, vesvese, teşviş, hata, yanılğı, muğalata, eksik izah, kusurlu yorum, tek boyutlu ve tek yönlü bakış açısı, yanlış anlama, algılama ve aktarmalardan hakkın inayeti ile münezzeh-tirler.

c) Haktan gelen mesajları, hakkın muradına tıpatıp uyan bir şekilde algılar, anlar, izah eder, anlatır ve yaşırlar.

d) İlim ve hikmet, hakikat ve irfan, muhlas kullarda kesbî değil, vehbî ve fitrîdir. Bu nedenle sorulan her soruya anında cevap verir, herhangi bir hata ve yanılma söz konusu olmaz, düşüncelerinde tenakuz meydana gelmez, sözleri ve fiilleri birbirini tamamlar.

e) Zulmü hayatlarının hiçbir safhasında, hiçbir şekliyle irtikap etmezler. Yaşamlarının bir kısmını bilen, bir kısmını bilmeyen, bir kısmını günahkâr, bir kısmını tövbe-kâr, bir kısmını cahil, bir kısmını âlim olarak sürdürdükleri vuku bulmamıştır.

f) Muhlas kulların sahip olduğu maddî ve manevî mevki, makam ve rütbe, insanoğlunun akıl ürünü olan, seçim yöntemlerinin hiç biri ile gerçekleşmez. Ne babadan oğula atama, ne kulların kendi özel şahsi tayini, ne de halkın seçimi ile iş başına gelmezler. İnsanoğlu kendisini yönetecek muhlas kulu seçmez. Bu seçim her şeyin maliki ve sahibinin tasarrufatındadır. Zira Hak O'dur. Hak O'nundur. O hak sahibidir. Buna binaen muhlas kullar, bu hakkı Hak'tan alır, halka anlatır, kimseyi cebirle itaate zorlamazlar. Baskı kurmaz, güç kullanmaz. Herkesin Hakk'ın temsilcisine gönülden, isteyerek ve severek itaati beklenir. Hakk'a itaatin insanoğlunun ihtiyarına bırakıldığı gibi, bu güzide insanlara it-

aat de ihtiyara bırakılmıştır. Onları tanımamanın, itaat etmemenin ceremesini bugün İslâm âlemi dünya hayatında ağır bir bedelle ödemeye devam etmektedir.

Muhlis kullar; hakikatlerin bir yönünü anlamaya, algılamaya ve anlatmaya ehil oldukları gibi, muhlas kullar hakikatleri her yönüyle bir bütün olarak, anlamaya, algılamaya ve anlatmaya ehildirler. Muhlas kullara, tüm muhlis kullar, abidler, zahidler ve muttakiler müracaat etmek zorundadırlar. Yanılan yanılmayana, hatalı hatasız, günahkâr masuma, noksan tama, eksik kâmile muhtaçtır.

Bu sıralanan maddelerden de anlaşıldığı gibi, Yüce Allah kitabını muhlas kulların dili ile insanlığa açıklama, izah etme yolu ile kitabını ebediyen korumayı taahhüt etmiştir. Yoksa Hakk'ın kastetmiş olduğu koruma, iki kapak arasında, kâğıtlara yazılı olan mürekkep değildir. O kitabın içeriği, manası, hedefi, geliş sebebi ve gayesi, konuları, hikmeti ve hakkın muradıdır.

Hz. Peygamber (s.a.a) dönemine kadar tarih boyunca, yüce Allah'ın resuller, nebiler, imamlar ve kitaplar göndererek açıkladığı muradının, insanlar tarafından değişik hile ve metotlarla tağyire uğratıldığı kesindir. Yüce Allah'ın Hz. Peygamber (s.a.a) ile insanlığa rahmet olarak gönderdiği en son mükemmel kitap, bu nedenle imamların aklı ve dili ile hakkın korumasına alınmıştır.

Yüce Allah insanoğluna, "Aklını Allah (c.c) için değil, kendi inisiyatifi için kullandığını" insanın fiil ve eylemleriyle tecrübî olarak kendisine göstermiştir.

Yapılan tüm izahlardan sonra, yazının asıl konusunu teşkil eden temel sorun şudur: Hz. Peygamber'in (s.a.a) irtihalinden sonra ne olacak? Ne oldu? İnsanlık ne yapacak? Ne yaptı? Hakk'ın muradını tam anlamıyla nasıl anlayacak? Kur'ân'ı nasıl okuyacak, nasıl yorumlayacak? Nasıl anladı? Nasıl okudu? Nasıl yorumladı? Herkes kendi kapasitesine

göre okuyup anladığıyla mı amel edecekti ve yetinecekti? Anladı mı? Amel etti mi? Yetindi mi? Âlimler, ilim tedris edenler, hakkın muradını bilecekler mi? Bildiler mi? İnsanoğlu aklını hakkın rızasına, kendi inisiyatifine zıt olsa da, çıkarsız, hesapsız, terk edebilecek mi? Etti mi? Herkesin münferit olarak okuduğuyla amel etmesi doğru mudur? Değilse neden? Yoksa ümmetin guruplara, hiziplere, meşreplere, mekteplere, mezheplere, ekollere, cemaatlara, tarikatlara ayrılarak veya bölünerek, herkesin kendi gurubuna ayrı ayrı bir muhlis kul tayin edip, o kula muhlas kulların vasıflarını da hamlederek, o kulun okuyup anladığıyla mı amel edecek? Öyle mi oldu? Neden, müsebbipler kimler idi? Yoksa insanlara hükmeden farklı yönetim biçimlerinin, kendi atadıkları, farklı farklı düşünce ve anlayışlara sahip, muhlis olarak ilân ettikleri kimselerin, abid ve zahit diye kendilerinin dikte ettikleri kişilerin farklı ve değişik yorum ve izahları din olarak kabul mü edilecek? Kabul mü edildi? İzah ve düşünceleri dinin emir ve yasakları olarak anlaşıldı mı? Tüm bu farklılıklar bir rahmet midir? Bir zahmet midir? Rahmet mi oldu? Zahmet mi? Hakk'ın rızası ve muradı bu istikamette midir? Dileyen dilediğine tabi olup kurtuluşu garanti eder mi? Yoksa tüm bunlar kader-yazgı mıdır? Rabbanî ve nebevî metot bu mudur?

Tüm bu soruları ve sorunları tahlil edip, hakikatleri tüm açıklığıyla gözler önüne sermeye çalışacağız.

a) Daha önce değindiğimiz ayet-i kerimeye konunun ehemmiyeti açısından tekrar dönerek konuyu açmaya ve zihinlerimizi yanlışlardan, hatalardan Allah'ın izniyle arındırmaya gayret edeceğiz.

Yüce Allah (c.c) Kur'ân-ı Kerim'in tevil ve yorumunu kendi, emir, rıza ve muradına uygun bir şekilde, insanlığa arz edecek kullarını, Hz. Peygamber'den (s.a.a) sonra kendi

seçmiştir. Daha önce zikredilen bu ayet buna apaçık bir delil teşkil etmektedir:

(Ey Muhammed!) Bu sana vahyettiğimiz, öncekileri doğrulayan hak ve gerçek kitaptır. Allah şüphesiz kullarından haberdardır, görendir. Sonra bu kitabı kullarımızdan seçtiğimiz kimselere miras bırakmışızdır.¹

Allah (c.c) bu ayette, Hz. Muhammede (s.a.a) hitaben, ona indirilen kitabı kendisinden sonra **seçtiği** (muhlas) kullara **miras** bıraktığını, böylece hakkın muradını, Kur'ân'ın tevilini seçilmiş muhlasların dili, hali, fiilleri ve amelleri ile ebediyen koruma altına almıştır. İnsanlığın akıl ve idraki onların mantığında süzülüp safileşmeye muhtaçtır. Allah (c.c) kitabını farklı akıl, idrak, algılama ve yanlış yorumlamadan masun tutmuştur. Bu miras onlara hak tarafından sunulmuş bir armağandır. Hiç kimsenin bu hakka itiraz hakkı yoktur. İtirazın haklı bir gerekçe ve geçerliliği yoktur. Kabul ve red ihtiyara tâbidir. Bedeli de ona göre ödenir.

b) Kur'ân'ı koruma va'di "Biz bu zikri indirdik ve biz onu koruyacağız" va'di yukarıda bahsi geçen seçilmişlerin mirasıyla olacağı kesinlik kazanmıştır. Ki bu koruma daha önce de izahı yapıldığı gibi, tenzil koruması ile birlikte tevil korumasıdır. Peygamberimizin (Allah'ın salâtı, selamı, rahmeti ve bereketi ona ve onun arındırılmış, seçilmiş, pak, muhlas Ehlibeyti'ne olsun) ve onun vasi, varis ve vereselerinin savaşı budur ve sonsuza dek onlarla sürecektir.

c) Yüce Allah'ın (c.c) Hz. Peygamber'den (s.a.a) sonra, kullarından seçtiği, muhlas, seçilmiş ve arındırılmışlara kitabı miras bıraktığını belirtmesi, tüm ümmetin hatta tüm insanlığın Peygamber'in en gerçek mirasçılarının teşhisini,

1- Fâtır, 31

herkesin ihtilafsız bu seçilmişleri tanımmasını ve bu muhlas kullara kayıtsız şartsız itaatini gerektirir.

Zira Yüce Allah'ın "**Allah'a, Resulü'ne ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin.**"¹ fermanı bu gerçeği ve hakikati vurgular. Allah (c.c) kendisine isyan eden zalimlerin, yeryüzünde fesadı ve bozgunculuğu yaygınlaştıranların, kendi nefislerini tezkiye edememiş halkın seçtiği kimselerin, başka kullara kul olan veya babasından yönetimi devr alan kimselerin itaatini farz kılmamıştır. Emir, vasi, halife, imam, reis, şah, padişah, sultan, kral olsa bile hakkını Haktan almayan ve bu nedenle kullar üzerinde hakkı olmayan hiç kimse Hak katında hak iddia edemez, emir sahibi olamaz, itaat edilemez. Hakk'ın tecellisi olan hakikat, hakkın seçtiği varislerin hakkıdır. Bu hak onlara ismi hak olan tarafından O'nun tasarrufatınca verilmiştir.

d) Kur'ân'ı herkes okuyabilir ve müteşabih, ibarî ve işarî ayetlerden, "Ben bunu anladım." diyebilir. Muhlis, abid, zahit, muttaki olarak bilinen kişiler de dâhil olmak üzere hiç kimse, kesinlikle hakkın muradı budur diyemez, sadece "Allah'a a'lem, bu olabilir." diyebilir. Ancak muhlas kullar ve Resulullah'ın gerçek varisleri, hakkın muradı budur, diyebilirler. Bundan dolayıdır ki, Ehlibeyt'e temessükün ve istinadın kat'i zorunluluğu, Habibullah'ın dili ile mutlaklaşmış ve şöyle buyurulmuştur:

Ben size iki emanet bırakıyorum. Onlara sımsıkı sarılırsanız, asla ve ebediyen delalete düşmezsiniz.
Bunlar Allah'ın kitabı ve itretim (Ehlibeyt'im)dir.²

1- Nisâ, 59

2- Müsned-i Ahmed, c. 4, s. 366 ve c. 3, s. 17; Menakıb-ı Ehl-i Beyt (Tirmizî), c. 2, s. 380; Müstedrekü's-Sahihayn (Hakim), c. 3, s. 109; Sünen-i Beyhakî, c. 2, s. 148; Sünen-i Daremî, c. 2, s. 431; Kenz'ül-Ummal, c. 1, s. 45 ve c. 7, s. 102; Müşkilü'l-Âsar, c. 4, s. 368; Sahih-i Tirmizî, c. 2, s. 308; Üsdu'l-Gabe, c. 2, s. 12 ve el-Hasais, Neseî, s. 21.

Sözlerin sultanının dilinden, tüm insanlığa kendisinden sonra, varisleri, vasileri ve vereseşi âlemlere bir kurtuluş reçetesi olarak sunulmuş ve muhlas kulların kendisinden sonra kimler olduğu açıklanmıştır. Bunlar, Hakk'ın işaret ettiği mirasçıların, Allah ve Resulü'nün itaatlerini farz kıldığı ulu'l-emr ta kendisidir. Bunlar gayp, melekut, halk ve emir âlemi ile varlık âleminin kıyamete kadar kopmaz bağıdır. Aslında nübüvvet makamının vereseşi olarak onun devam ettiricileridirler. Âlemlerin efendisinin icra ettiği vazifeye karşılık, sevgilerini, ittibalarını tüm insanlıktan talep ettiği hidayet önderleridirler. **"De ki; Allah'ı seviyorsanız bana tâbi olun. Allah da sizi sevsin."** Allah'ı (c.c) sevmenin Resulü'ne tâbi olmayı gerektirdiği gibi, Resulü sevmek de Ehlibeyt ve İtretine tâbi olmayı gerektirir. Bunlar, Allah'ın ve meleklerin kendilerine salât ve selam ettiği hadilerdir. Kur'ân'ın en gerçek orijinal tevil savaşını yeniden kazanarak, tüm mugalata ve teşvişlere rağmen, yeniden diriltilip insanlığın akıl ve idrakine tüm canlılığıyla sunacak, gönülleri ve ruhları yeniden ihya edecek, Allah'ın nurunu yeryüzüne taşıyacak hadiler, mürşitler, rehberler, önderler ve mehdilerdir...

e) Özelde İslâm âleminin, genelde tüm insanlığın, aldatılarak imamlara ve muhlas kullara teveccühünün, maddî ve idari anlamda kırılmasının yanı sıra, tüm insanlığa ve âlemlere rahmet olarak verilen **manevî genel velayet hakları** da dehşetengiz bir hile ve desise ile engellenmiştir. Bu konuda da ümmet aldatılmış, onların bu hakkı muhlis-halis kabul edilen, takvalı olarak bilinen kullar arasında taksim edilmiştir. Kısacası muhlas kulların ilâhî ve manevî misyonları başkalarına yüklenmiştir.

Bu da **genel idari velayet hak'**larının zorla, baskıyla, zulümle, iftira ile karalama kampanyaları ile ellerinden alınmasından sonra, hile aldatma ve sinsi desiselerle, **genel manevî velayet hakları** da gasp edilmiştir.

Kaldı ki muhlis kulların halk ve hak katındaki fazileti bir yana, ihlâs ölçüleri yalnızca hakkın katında malumdur, halkın nazarında meçhuldür. Onlar da şeytanın ayak kaydırma-ayartma operasyonları dâhilindedirler.

Muhlis aydının kendisinin dahi muhlis olup olmadığını bilmediği, (muhlas kullar hariç) hiçbir kulun ebedi âlemdeki yerinin, saadet mi, şekavet mi olduğu kendisi ve başkalarının bilinmeyip yalnızca Allah (c.c) tarafından bilindiği, hiçbir müminin hiçbir muhlis için Allah'a kasem ederek, makamı ve yeri kesinlikle böyledir, diyemeyeceği herkes tarafından bilindiği hâlde, muhlas kulların asli vazifesi olan; insanı insan yapma, kendini ve rabbini tanıtmaya, Allah'a ulaştırma görevlerini, başkalarının muhlas kullardan bağımsız, icazetsiz, işaretsiz bir şekilde almaları veya birilerinin meçhul bir şekilde, kim ve ne adına, kimden bu hakkı aldığı bilinmeden üzerlerine almaları, hayretleri bile hayrete düşürecek, enteresan bir durumdur.

f) Nasıl ki idari anlamda tasarruf hakkını hak'tan almayan idarecilerin yönetimi ve insan aklının bir ürünü ya da dayatması ve zorlaması sonucu meydana gelen yöntemler hak katında makbul değilse, bunun gibi, manevî velayet hakkını, tasarruf hakkını, tevil hakkını, ıslah hakkını ve irşat hakkını hak'tan almayan (yukardan aşağı doğru bir silsileden gelmeyen) bir mürşit iddiacısının iddiası da makbul değildir. Bu durum "Genel Velayet Önderliği" açısından. Yoksa "Emr-i maruf ve nehy-i münker" bir vazifedir. Bu vazife; her müminin diğer bir mümin üzerindeki hakkıdır. Bu hak eşit bir haktır. Hak sahibi Hak'tan verilmiştir. Şu ayet-i kerime de bunun delilidir:

Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder kötülükten sakındırırlar...¹

1- Tevbe, 71

Maddî ve manevî karizmatik liderlik vasfını direk Allah'tan (c.c) alan Allah'ın Resulü, bölünmez bir bütün olan tüm vasıflarını nasıl kendinde her halükârda taşıyorsa, mirasçıları da kendilerine vahiy gelmesi hariç, bir bütün olarak, her tür genel velayet vasıflarını kendinden hiçbir şey konuşmayan, Allah'ın (c.c) Habibinin dili ile Haktan gelen emr ile kendilerinde toplamışlardır.

g) Ancak muhlas kulların açıkladığı her şeye tamamen itibar edilir. Miraslarına sahip çıkılır. Onların yolu izlenir. Yaşamımızda onlar örnek alınır.

Onların naklî ve kavlî fiilleri özenle ve dikkatle izlenilir. Allah Resulü'ne isnat ettikleri, kendilerinin söyledikleri ve naklettikleri **nass** olarak algılanır.

Bu nedenle işaret ettikleri ya da icazet verdikleri kimselelere itibar edilir. Yolları takip edilir. Rivayetleri titizlikle ve ibretle dinlenir. Bu da en güzel şekliyle, içtihat kapısının açık kalması ve müçtehitlerin İmam'ın zuhuru kadar içtihat etmesine ve halkın onları taklit edip, uymasıyla gerçekleşebilir. Elbette müçtehidin yegâne amacı, muhlas kulların kapısından, Allah Resulü'nün şehrine, oradan da Hakk'ın muradına ulaşmaktır.

Tabi ki tüm bu söylediklerimiz ve yazdıklarımız şu demek değildir ki, insanlarımız düşünmesin, üretmesin, yorum yapmasın, görüş belirtmesin, yazmasın, okumasın, uyarmasın, nehyetmesin, araştırmasın. Demek istediğimiz şudur: Tüm yapacakları şeylerin çerçevesini, muhlas kulların belirlediği ölçülere göre ayarlasın. Taklit mercii olmaya hak kazananlar ve Kur'ân ve sünnetten istinbat etmeye ehil olan bu zatların dışında, kimse "Aklını kendi inisiyatifine göre kullanıp" yeni şeyler icat etmesin. Tek bir din olan İslâm'ın bölünmesi, çeşitlendirilmesi yanlışına kimse düşmesin. Fikir beyanı ile mutlak hüküm koyma meselesi ortadan kalsın.

Hakk'ın muradı kulların muradından temyiz edilsin. Tüm bu meseleler muhlas kulların bereketi ile feyizlensin.

MUHLAS KULLARIN TANINMASININ ÖNÜNDEKİ ENGELLER

Ne yazık ki bugün İslâm dünyasının geldiği son durum dikkate alınırsa, dünyanın küçük bir bölümü hariç, muhlas kulları tam anlamıyla tanımamakta, onlara bakış, adalet muvazenesinden olmamaktadır. Onların Hakk'ın seçilmiş kulları oldukları bilindiği hâlde, muhlis olduğu düşünülen birçok insana, onlardan daha fazla ehemmiyet verilmekte, muhlis olup olmadıkları yalnız Allah (c.c) tarafından bilinen kulların fikir, görüş, beyan ve yorumları bir nass gibi algılanmaktadır. Muhlas kulların ekvallarını nass olarak kabul etmeyenler (ki muhlas kulların masumiyetleri de nass ile sabittir) muhlas olmayan kulların kendilerine bile ait olmayan başkalarından rivayet ettiklerini, nass gibi kabul etmektedirler. Veleve ki bu kabul muhlas kulların, aktarımlarına isabet etsin ya da etmesin. Hatta geçmişinde zulüm irtikâp etmiş ve tövbe ederek kendisini arındırdığı düşünülen birçok kul umumî genel velayet konusunda muhlas kullara bilinçsizce öncelenmiştir.

Sakin muhlis kulların zahiren takdire şayan, ilim vera ve takvalarının göz ardı edildiği ve faziletlerinin olmadığı zannına kapıldığımız düşünülmesin. Makam ve derece alamayacakları, hal yaşayamayacakları gibi bir vehme kapıldığımız anlaşılmasın. Onların hayat ve yaşamlarının da bizlere örnek teşkil edemeyeceği gibi bir yanılsa düştüğümüz düşünülmesin. Bizim böyle bir iddiamız yoktur. Bizim iddiamız şudur:

Makam ve derece sahibi olan hal yaşayan muhlis kullar Allah (c.c) tarafından bilinmekte ve mükâfatları da Allah (c.c) tarafından verilmektedir. Dünyadaki ihlâsları ahirette kendilerinin kurtuluşuna vesile olacak, amelleri iyiliği emr ve kötülüğü nehy çerçevesinde, başkalarına ve muhlis kul olabilme cehdi içinde olanlara birer muhlis kul olma numunesi olarak faydalı olabilecektir. Fakat amelleri ile amelsiz birinin ahirette kurtuluşuna vesile olabilecekleri ve başkalarını kurtarabilecekleri yanlışından kurtulmak gerekir. Ayrıca herkes gibi onların da muhlis ve salih birer kul olmaları, seçilmişleri ve muhlasları hakkıyla tanıyıp, onlara tâbi olmalarına bağlıdır ki, amelleriyle başkalarına örnek teşkil edebilsinler. Kendilerini kurtaramayanlar, başkalarını kurtarmaya güç yetiremeyecekleri gibi kendileri ve başkaları muhlas kulların nur dolu aydınlık yol göstericiliğine daima muhtaçtırlar.

Burada en önemli fark, muhlas kullar yukarıdan aşağıya doğru irşat için, hidayet rehberliği için, Rabbani bir silsileyle tayin ve ilân olunurken muhlislik iddiasıyla öne çıkan veya çıkarılanlar aşağıdan yukarıya bir silsile ile halkın ya da herhangi bir makamın ve topluluğun öne çıkarması ve atamasıyla sahneye çıkmaktadırlar.

Muhlas kullara Allah'ın (c.c) ahirette vadettiği taltifatı ve özel ikramları, dünya hayatının metai için dünyada meçhul bir el, meçhul kullara izafe etmektedir. İnsanlığın teveccühü, birden fazla kanala yönlendirilerek akıllar teşvişe uğratılmaktadır.

Yine bizim iddiamız: Kur'ân-ı Kerim'in ifadesiyle; **"Rahman'ın katından bir ahd almış olanlardan başkası asla şefaatte bulunmayacaktır."**¹ Hakk'ın özel taltifleri Rahman'ın katından "ahd" sahibi olanlardır. İmamet de Allah ile kul

1- Meryem, 87

arasında ilâhî bir ahittir. Bunun delili "**Ahdim zalimlere erişmez.**"¹ ayetidir. Bu ayette belirtildiği gibi, zulüm irtikâp etmiş olanlar, ilâhî ahd'e erişemeyeceklerinden imam olmazlar. Zira imam muhlastır, seçilmiştir, Allah'ın ahbine erişmiştir.

Yine Kur'ân-ı Azimü's-Şan muhlis kulları tasvir ederken şöyle buyurmaktadır:

Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridir. İyiliği emreder, kötülükten nehy ederler.²

Buradaki velayet dostluk velayeti değildir. Zira dost; "sadiyk" karşılığına tekabül eder. Bu bir tasarruf velayetidir. Bu velayet muhlis olmak zorunda olan bütün kulların muhlislik yolunda birbirlerini inzar ve tebşir haklarının var olduğunu gösterir. Rahman'ın tüm kullarına vermiş olduğu özel tasarruf hakkını, imamların sahip olduğu genel velayet hakkı ile karıştırarak, bu hakkı imamlardan alıp başkalarına inhisar ederek yanlış adreste yanlış kişileri gösterip kimse-nin kimseden çıkar sağlama hakkı olamaz. Muhlisler birbirlerine karşı özel tasarruf hakkına sahip iken tüm muhlisler ve avam, imamların genel tasarruf velayetlerine muhtaçtırlar ki özel tasarruf velayeti ihlâslı ve takvalı kul olmak içindir.

Fakat referansını; Allah'ın (c.c) Kur'ân'ın tevilini miras bıraktığı seçilmiş muhlas kulların vasıtasıyla Kur'ân ve sünnetten alanlar, nefislerini tezkiye eden muhlis kullar, irşat etmeyi kendilerine bir vazife bilirler. Kendilerini muhlas kulların, hidayet önderlerinin sadık hizmetçileri ve kapılarının kıtmiri olarak kabul ederler. Asla ve kat'a hiçbir muhlis kulu muhlas kulun üstünde maddî ve manevî bir makamda görmezler. Sadece hizmette bulunurlar. Bunun için her tür

1- Bakara, 124

2- Tevbe, 71

eza, cefa ve çileye katlanırlar. Sabretmeyi ve şükretmeyi ihmal etmezler.

Şefaât ve Şefaâtçi Etrafında Örülen Ağlarda Gizlenen Velayet

Seçilmiş muhlas kulların, gasp edilen en önemli haklarından bir tanesi de, Hakk tarafından yalnızca kendilerine tevdi edilen şefaât haklarıdır.

Yine aynı yöntemle, teşviş ve mugalâta sistemleriyle ümmetin onlara bu hususta da teveccühü engellenmiştir.

Bu konu, İslâm tarihinin günümüze kadar geldiği süreç içerisinde şefaât ve şefaâtçilerin gerçek anlam ve kimliklerinin anlaşılmasının engellenmesi nedeniyle önemle üzerinde durulması, her yönüyle aydınlatılması ve tam anlamıyla vu-zuha kavuşturulması gerekir.

Şefaât kavramı üzerinde yapılan tahrifatlar, hem bu kavramın orijinal anlamını, Kur'ânî içeriğini, hakikatini gizlemiş, hem de İslâm'da büyük bir yozlaşmanın başlamasına, gelişip çığ gibi büyümesine sebep teşkil etmiştir. Bu büyük tahrifat, Müslümanların itikatlarında büyük tahribatlarla derin yaralar açmıştır.

Şefaât kavramının tahrifi, bu kavramla ilişkisi olan "veli, şeyh, müşşid ve hadi" gibi kavramların da tevil tahrifine uğramalarına sebep teşkil etmiştir. İlgili kavramların tahrifi, bu kavramların yüklendiği manalar itibarı ile şefaâtçilerin teşhisi de zorlaştırılmıştır. Bu desise, dinde yozlaşmalara hız kazandırarak dinin doğru algılanıp, doğru yaşanmasını zora sokmuş, çeşitli kurum, kuruluş ve bir takım kişilerin tekelinde din oyuncak hâline gelmiş, dinde onarılması çok zor tahribatlara yol açmıştır.

İslâm âlimlerinin şefaât ve şefaâtçi konusunu ele alıp, herkesin üzerinde ittifak edeceği, Kur'ânî orijinal tanımını, tam anlamıyla net ve açık bir şekilde, herkesin anlayabilece-

ği nassî ölçülerde izah etmeleri, İslâm ümmetini bu hususta tüm gerçekliğiyle aydınlatmaları, günümüzde bir zaruret hâlini almıştır. Zira şefaatin Kur'ânî orijinal tanımının anlaşılması, şefaatchiler olarak kabul edilen "veli, şeyh, mürşit ve hadi" gibi kavramların da orijinal tanımının, kavramın içeriğinden tam net ve kesin bir şekilde anlaşılmasını kolaylaştıracaktır.

Bu vesile ile hem hakikî veli, şeyh, mürşit ve hadiler sahtelerinden temyiz edilecek, din tüccarlarının sahte istismarlarının önüne set çekilecek, Kur'ânî hakikatlerle varlıkları beyan edilen Hakk'ın hidayet önderleri tanınarak, Hakk'ın rabbanî bir silsile ile yukardan aşağı bir silsile ile ahitleştiği kullara, Hakk'ın tayin etmiş olduğu haklarla dünyada kendilerinden gasp edilmeye çalışılan şefaathakları, gerçek anlamda gerçek sahiplerine geri dönecektir.

Biz bu bakış açısıyla, şefaath kavramının tanımını ve şefaatchilerin kimler olduğunu, Kur'ân ışığında anlamaya, yorumlamaya ve tahlil etmeye çalışacağız. O kavramların orijinal manalarını izah etmeye çalışacak, bu kavramlar üzerinde yapılan, tahrifat ve tahribatların arka plânına ve bunların ile ri sürdüğü gerekçelere, nedenlerine, ümmet üzerinde olumlu ve olumsuz etkilerine, neticelerine, tarihi süreç ile birlikte bu günkü son duruma bir göz atacağız.

Hz. Peygamber (s.a.a) döneminde sahabenin bu konuya bakış açısının net olması, şefaath ve şefaatchilerin kimlik ve kişiliklerinin hakikatine vakıf olmaları hasebi ile Sadr-ı İslâm'da ve ilk dört halife döneminde ümmet, bu gün şefaath ve şefaatchilerle ilgili yaşanan sıkıntıları o dönemde yaşamamıştı. Nifak maskesi ile İslâm ümmetinin içine tefrika ve fitne tohumları ekmeye çalışan küfür milleti bu hususta o dönemde hiç kimseyi aldatmayı başaramamıştı.

Hz. Peygamber'in (s.a.a) irtihalinden ve ilk dört halifenin hilafet modelinin sona ermesine müteakip, hicrî ilk yüz-

yılda saltanata dönen yönetim modelinin İslâm dininde yozlaştırmaya çalıştığı, mugalâta, tahribat, tahrifat ve teşviş faaliyetlerinin uzantılarından bir tanesi de şefaât ve şefaâtçiler olmuş ve ne yazık ki bu kavramlara yüklenen yanlış anlam, yanlış anlama ve algılama, yanlış ve hatalı uygulamayı beraberinde getirmiş ve bu yanlış zincir halkaları birbirini takip ederek günümüze kadar varlığını sürdürmüştür.

İslâm ümmetinin saltanatla yönetilmeye başlandığı ilk dönemde, ümmetin duçar olduğu bu teşviş ve muğalata faaliyetlerinin ilk ürünü olan "itakadî konuları farklılaştırma faaliyetlerinin" en önemli mevzularını "tevhid-i zatî, tevhid-i sıfatî ve tevhid-i ef'alî" konuları oluşturmuştur. İlk adım olarak bu konularda İslâm ümmetinin parçalara, guruplara, fırkalara ve bölüklere ayrılması ve her kesimin birbirinden farklı itikat etmesi sağlanmıştır. Böylece sorunsuz ve rahat bir şekilde yönetimlerini sürdürenler, saltanatlarının ömrünü sonsuza dek uzatmak ve daha debdebeli ve şaşıla bir hayat sürdürmek için ikinci adım olarak, ümmetin daha da bölünmesi, zaten parçalanmış ümmete nihaî darbe indirme amacıyla "tevhid-i ibadî" hususunda da şefaât ve şefaâtçilere el atıp, bu kavramların da inhırafa uğratılmasını azmetmiştir. Bu önemli inhiraf çalışmaları, uzun bir zamanda büyük bir alanda başarılar elde etmiş olmasına rağmen, Allah'a (c.c) hamdolsun ki muhlas kulların kıyamete kadar varlıkları, sultanların nihaî darbeyi indirmelerine imkân sağlamamış, hedeflerine tam anlamıyla ulaşamamış ve kesin sonuç alamamışlardır.

Tevhid-i Zatî: Allah'ın zatta tek oluşu hususunda ihtilafa düşmeyen ümmet, zatın görülüp görülmeyeceği ve ahirette görülecek cemalin, zatın kendisi olup olmadığı konusunda farklı görüşler serd etmiş, kimi zatın ayın on dördü gibi görüleceğini, kimi asla mümkün olmadığını, kimi de özel bir cemal tecellisinin görüleceğine kail olmuşlardır.

Tevhid-i Sıfatı: Allah'ın sıfatlarda birlenmesi hususunda ümmet yine ihtilaflara duçar olmuş, kimileri Allah'ın (c.c) zattan ayrı sıfatlarının varlığına kail olmuş, kimileri zata niyabet eden sıfatların varlığını savunmuş, kimileri de Allah'ın (c.c) zatıyla sıfatlarının özdeşliğini ileri sürmüşlerdir. Kısacası bu konuda da farklı görüşler oluşturulmuş ve ümmet parçalatılmıştır.

Tevhid-i Ef'ali: Allah'ı (c.c) fiillerde birlemek demektir. Bu konuyla ilgili olarak, ümmetin ayrışarak farklılaşan itikatları arasında, kulun fiillerinin Allah'ın fiilleriyle ilişkisi konusu kalın çizgilerin çizilmesine neden olmuştur. Ümmetin başına musallat olan bu büyük musibet ve bela, kişilerin bu hususta kendi düşünce ve görüşlerinin din olarak algılanmasını sağlamıştır. Muhlas kulların toplumların içinde ve hayatta olduğu bir dönemde bu kadar önemli mevzularda görüş belirtme cesaretinde bulunanların cesaretleri bir yana, onların farklı görüş ve fetvaları, ümmeti cevap merkezi, gerçek muhlas mercilere yönlendirmemek, ilerde ümmette derin yaraların açılmasına sebebiyet verecekti.

Bu konuda Allah'ın (c.c) fiillerinin kulun fiillerinin aynı olduğunu savunan, kulun fiillerinin Allah (c.c) ile ortak olduğunu savunan, kulun fiillerinin tamamen kendisinden ve Allah'tan (c.c) bağımsız olduğunu savunan olmak üzere değişik itikadi farklılıklar doğup büyümüş ve İslâm ümmeti bölünmüştür.

Allah'ın (c.c), Habibine indirdiği kâmil ve ekmel din, Ekrem olan Resul ile eksiksiz, tam ve mükemmel bir şekilde yaşanmış, hiçbir ihtilafa, ayrılığa, tereddüde, farklılığa ve ayrışmaya mahal bırakmamıştır. Sadr-ı İslâm'da ve halifeler döneminde, bu nedenle itikadî hususlarda, ashap arasında bölünme meydana gelmemiş, siyasi görüş farklılıkları, itikat üzerinde derin yaralar açmamıştı.

Zenginlik ve çeşitlilik adına yürütölen bu bölünme ve parçalama faaliyetleri, daha sonra birbirine tamamen zıt farklı itikatların, farklı yaşam ve ibadî şekillerin, farklı inanç ve farklı amel biçimlerinin oluşmasına neden olmuştur. Hepsinin ayrı ve farklı olmasına rağmen hak ve hakikat olduğu aldatmacasıyla, birbirleriyle savaşıan, kan akıtan, husumet güden toplulukların uyanıp, onları bölüp, parçalayan ve yöneten saltanat zihniyetinin ve çirkin emellerinin fark edilmesi ve anlaşılması engellenmiştir.

Bir hiç uğruna birbirleriyle savaşıan farklı ibadî ve itikadî fırkalar içinde bir tanesi hariç, tümü hak diye ilân edilmiş, halkın hıncını ve hışmını onları bu hale getirip, rahatça yöneten zalimlere değil, o fırkanın üzerine celbederek, yapılan tahribatların adresi değiştirilmiş, tahrifatlar göz ardı edilmiş, ümmet bir kuzu gibi bu hile ve desiseye aldanmıştır.

Seçilmiş muhlas kulların haklarının gaspı neticesinde vuku bulan bu hadiseler, çobansız bir sürü gibi dağılan İslâm milletinin, bu güne kadar sarkarak gelen, ihtilaflı meselelerden biri olan şefaât ve şefaâtçiler meselesini, yine kendi mizanlarıyla muvazene eden ve masum, seçilmiş, muhlaslara teveccüh etmeden kendi açtıkları pencerelerden bakarak, ümmetin bağrında açılan derin yaraları sarmaya çalışanlar, tevhid-i ibadî hususunu günümüze taşıyarak ümmeti şirk batağına düşme tehlikesinden, yanlış ve hatalardan kurtarayım derken, hem kendilerini hataların merkezinde buluvermiş, hem de yanlışları izole edeyim derken doğruları ve hakikatleri de yanlışlarla beraber süpürmüşlerdir.

Tevhid-i İbadî: İbadette Allah'ı (c.c) birlemek hususunda, önemli çalışmalarla büyük bir mesafe kat etmeyi başaran bir başka İslâmî topluluk, doğru yoldan sapmış, sordukları doğru soruların cevabını bulabilmek için Kur'ânî kavramla-

rın bir kısmını yanlış tevîl etmiş, bir kısmının orijinal muhtevasını yapılan hatalı teviller nedeniyle inkâr etmek zorunda kalmıştır. Muhlasların penceresinden değil de farklı pencerelerden bakıldığı için, işin içinden çıkılamamış; hata ve yanlışlar bu vesile ile artarak katmerleşmiş; şefaât, şefaâtçi, velî, hadî, mürşit gibi kavramların orijinal manası anlaşılamamış ve böylece asılları inkâr edilmiştir.

Sultanların şefaât ve şefaâtçi kavramlarına yüklettirdikleri yanlış manalar, şefaât kavramıyla ilintili olan velî, hadî, tevessül ve mürşit kavramlarına sığramış ve onlar da yanlış anlaşılmıştır. Kavramlara yüklenen yanlışların, hatalı mana ve tevillerin hararetili savunucuları, sözde şefaât dileyenleri ve şefaâtçileri, onlara göre düştükleri şîrk batağından kurtarmak çabasında iken, bu topluluk tevhîd-i ibadî hususunda hem kendilerini, hem de kurtarmak istedikleri toplulukları, hatalı ve yanlış davranışlardan kurtaramamışlardır.

Karşılıklı soru ve cevapların birbirini takip etmesi, saldırı ve müdafaaların birbirini izlemesi, farklı düşüncelere tahammül edilmemesi, bir takım kulların sarf ettikleri bir veya birkaç cümlemin katledilmelerine neden olması, kendi tevillerini doğru kabul edip, farklı tevillerin ve tevîlcilerin cezalandırıldığı, sözlü saldırılara verilen cevaplarla sergilenen mukavemet neticesinde, ya yanlış şefaât ve şefaâtçileri kabul ya da şefaât ve şefaâtçileri temelden inkârla karşı karşıya kalmıştır. Savunmaya geçen ve saldıranlar da yanlışlarının doğruluğunda ısrarcı davranmışlardır.

İçinde tek bir çelişki barındırmayan, hiçbir şeyi eksik ve noksan bırakmayan Kur'ân-ı Kerim'in vermiş olduğu ayrı ayrı haberleri birbirine zıt, çelişkiliymiş gibi bir durum sergilemeye sebebiyet verip o şekilde tevîl edenler, aslında zıtlık ve çelişkilerin, kendi mantık, zihin ve algılamalarında olduğunun farkında değillerdi.

Şefaât

Kur'ân-ı Kerim'in naslarıyla sabit olan şefaât, bu kavrama yüklenen manalar ve tevil itibariyle ya tahrif edilmiş ya da hakikati inkâr edilmiştir. Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

O'nun izni olmadan, O'nun katında şefaât edecek kimdir?¹

Bu ayet-i celile şefaatin varlığı ve hakikatini apaçık bir şekilde beyan etmiştir. Demek ki, şefaât vardır, doğrudur; ancak izin kaydına bağlanmıştır.

O hâlde bu şefaât nasıl vuku bulur? Vuku bulan şefaatin hangisi doğru, hangisi yanlıştır? Bu izin neyin nesidir? Kimedir? Kimleredir? Keyfiyeti nasıldır? Nerededir, hangi durum ve şartlara bağlıdır?

Cevap bulması gereken doğru sorular işte bunlardır.

Ne şefaatin inkârı doğru yoldur ve mümkündür, ne de yanlış şefaatin izinde gidenlerin tuttukları yol, yoldur.

Bu nassî hakikatten yola çıkarak Allah (c.c) adına insanların kendilerinin tayin ettiği ve atadıkları, muhlisliklerine inandıkları, "ihlâs ölçülerini ve Hak katındaki durumlarını bilmedikleri kişilere Allah (c.c) katından kendi inisiyatifleriyle **şefaât izin belgesi** çıkaranların düştükleri vahim hata, şefaât kavramının yanlış tevili ve yanlış algılanışdır.

Şefaât kavramının Kur'ân'da kullanıldığını zannettikleri mana mağfîret ve bağışlanma şefaatidir ki Kur'ân'ın, şefaati bu manada kullanmadığını bilmemektedirler.

Doğal olarak bu şekilde inananlar, şefaât kavramıyla bağlantılı olarak şefaâtçi, veli mürşit, hadi ve muhlisler ilân etmiş ve bunların kutsiyetlerine inanmışlardır. Ancak, Yüce Allah'ın (c.c) katında şahısların sahip olduklarına inandıkları

1- Bakara, 255

makam, mevki ve rütbelerine göre Hakk'a kulluk ve ibadetlerinin kendilerine Hak Teala katında özel bir yakınlık ihdas ettiği ve bu yakınlığın günahkâr kulların Hak katında bağışlanmalarına sebebiyet teşkil ettiği vehmi bir hayal, zan ve aldatmacadan ibarettir.

Bu aldatmaca ve aldanmanın sonucu olarak, veli kavramı dost olarak tercüme edilmiş, sadıyk karşılığı olan dost kavramı veliye hamledilmiş ve değiştirilmiştir.

Veli

Orijinal anlamıyla "mutasarıf" anlamına tekabül ederken, herkes "veli"yi ne yazık ki dost anlamında algılamıştır. Oysaki günlük yaşamda da veli mutasarıf anlamında kullanılmaktadır. Mesela, okula çocuğunu kaydetmeye giden bir babaya veya herhangi bir kimseye, "velisi sen misin?" diye sorulunca, bu sorudan o kişinin "dostu sen misin?" demek istenmediğini herkes kabul etmektedir. Demek istenen bu şahsın mutasarıfı yani "Tüm işlerinin sorumlusu sen misin, istenileni ve ihtiyaçlarını sen mi karşılayacaksın?" anlamı çıktığını herkes kabul eder, itiraf eder.

Kur'ân-ı Kerim'de de veli mutasarıf anlamında kullanılmıştır, Hakk'ın özel kulları, arkadaşları ve dostları anlamında kullanılmamıştır.

Yöneticilerin ilân ettikleri ya da atadıkları veli ve dostların(!) halk nazarında, Hakk'ın katında özel kurtarıcılar olarak "izin belgeleri" ya bilerek yönetici, sultanların telkin ve hilesiyle, ya da cahil halkın bilmeden, bilinçsizce tayini sonucu imzalanmıştır.

Allah'a (c.c) yakın bir makama sahip olabileceği aldatması, kiminin nefesine hoş geldi, aldandı; kimisi şeytanın tuzağına düşerek bu vehme kendisi de inandı. Kimisi bilerek ve isteyerek rant için bu oyuna alet oldu. Ellerindekini kaybetme korkusu ile bu işi organize eden ve işi tezgâhlayan za-

lim sulta ve onların akıl hocalarının amaçları, Hak katından tüm insanlık üzerinde umumi velayetleri tescillenmiş olan muhlas mutasarrıfların, gerçek velilerin, gerçek makam ve rütbelerin anlaşılmaması ve halkın onlara teveccüh etmemesidir. Bu konuda kimi cahiller aldatıldı; kimileri menfaatleri uğruna bilinçli ve gönüllü olarak bu işe yanaştı; kimi saf müminler de telkin ve hile ile inandırıldılar.

Gerçek veliyi sahte veliden temyiz etmeye ve halkı yapılan bu hile ve desiselere karşı aydınlatmaya çalışan ve Allah'tan (c.c) hakkıyla korkan gerçek müminlerin hemen hepsi, binler kere hayretle velileri inkâr ettikleri, Allah'ın (c.c) dostlarına düşman oldukları iftira ve ithamıyla karşı karşıya kalarak, zalimlerin ve işbirlikçilerinin propagandaları sonucu aforoz edildiler. Tüm bu acı hakikatler bir yana biz şimdi gerçek velileri tanımaya çalışalım.

Kur'ân-ı Mu'cizu'l-Beyan'da Allah azze ve celle şöyle buyurmaktadır:

Allah'n velilerinin üzerinde korku yoktur. Onlar mahzun da olmazlar.¹

Bu ayet-i celilede yüce Allah, velilerin varlığını teyit etmiş, onların korkmadıklarını ve mahzun olmayacaklarını vurgulamıştır.

Peki, ayette kastedilen bu veliler kimlerdir? Neden korkmazlar ve mahzun olmazlar?

Daha önce izahı yapıldığı gibi, veli mutasarrıf olduğuna göre, işlerinde yalnızca Allah'ı (c.c) mutasarrıf kılanlar ve her iş ve hareketlerinde, her bela, sıkıntı ve musibet anında mutasarrıfları Allah'ı (c.c) koruyucu seçenler, elbette gözün gördüğü hiçbir şeyden korkmaz ve başlarına gelen musibetlerden dolayı da mahzun olmazlar. Bu kaide, her şeyde ve her yönü ile yalnızca Allah'ı (c.c) kendilerine mutasarrıf ve

1- Yunus, 62

koruyucu seçenler içindir. Güç ve kuvvet açısından esbaba hiçbir cihet ile teveccüh etmeyenler içindir. Bu özelliklere sahip olan herkes, velidir. Allah'ın (c.c) velileridir.

Bu durumda veli= mutasarrıf olduğuna göre, her işinde yalnızca Allah'ı (c.c) mutasarrıf kabul edenler gerçek veli olduklarına ve muhlas kulların seçilmiş olmaları hasebiyle müstesna edildiğine ve diğer tüm kulların tasarruf velayeti için "tahsis ve tahdid" söz konusu olamayacağına göre, bu hakikata işaret eden ve kendi kendini tefsir eden, Kuran-ı Mecid'in fermanına kulak verelim:

Mümin erkek ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridirler.¹

Bu ayet-i celile ile mümin ve müminelerin birbirlerinin mutasarrıfı olduklarını beyan eden Yüce Allah'ın, onları dost ilân ettiği sonucunun anlaşılması mümkün olmamaktadır. Zira Allah (c.c) zaten "**Ancak müminler kardeştir.**" fermanıyla, onların kardeşliğini ilân etmiştir. Zaten dost olan ve kardeşlikleri teyit edilen mümin ve mümineler aynı zamanda birbirlerinin mutasarrıfı ilân edilmişlerdir.

Peki, nasıl mutasarrıf? Nerede mutasarrıf? Niçin mutasarrıf? Kuran-ı Hakim kendisi açıklıyor:

İyiliği emreder, kötülüklerden nehyederler.²

Demek ki, iyiyi, doğruyu, güzeli, hakkı, adaleti, marufu, takvayı, itaati, birbirlerine tasarruf hakkı Hak tarafından kendilerine verilen mümin ve mümineler, mutasarrıf olmaları hasebiyle **emr** edebilirler. Her tür fehşadan, kötülükten, yanlıştan, haramdan, riyadan, kibirden, günaha taalluk edebilecek fiillerden **nehy** edebilirler.

Bu emir ve nehiy Hak Teala tarafından, iman kardeşliğiyle müminliklerini pekiştirenlerin, birbirleri üzerindeki ta-

1- Tevbe, 71

2- Tevbe, 71

sarruf haklarının varlığını teyit eder. Bu hak ve icazet Allah azze ve celle tarafından verilmiştir.

Eğer bu ayetler; "mümin erkek ve mümin kadınlar birbirlerinin dostu" diye tevil edilirse, zararsız bir anlam çıksa bile doğru tevil ve manayı içermez. Ayet açıkça tasarruftan söz etmektedir. Müminlerin birbirleri üzerinde tasarruf hakları vardır. Bu tasarruf hakkını onlara Hak Teala vermiştir.

Kaldı ki bu tasarruf hakkı geniştir. Mümin ve mümine-lerin çocuklarını da kapsar. "İyiliği emretme ve kötülükten sakındırma" çocukları koruma ve onları erdeme yönlendirip terbiye etme hususunda da önem arz etmektedir. Kendileri veya çocukları uyarılan müminler uyarıcılara müteşekkire olurlar.

Mutasarrıf manasını biraz daha açmak, daha geniş ve farklı cihetlerden değerlendirerek anlamların üzerinde dikkatlice düşünmek için, bir başka ayet-i celilede veli kelimesinin Hak Teala tarafından beyanına bakalım:

Ey inananlar! Babalarınızı ve kardeşlerinizi, küfrü imana tercih ediyorlarsa, veli edinmeyin. Sizden onları kim veli edinirse doğrusu kendine yazık etmiş olur.¹

Bu ayet-i celilede tasarruf ve mutasarrıflık daha da netlik kazanmaktadır.

Burada eğer veli kelimesini dost olarak anlamlandıracak olursak, karmakarışık bir durumla karşı karşıya kalırız. Zira aralarında "kan bağı" olan baba-oğul ve kardeşlerin birbirlerini dost edinip edinmemeleri mümkün olmaz. Zira aralarında zaten kan bağı vardır. Doğru mana ve gerçek anlam yerini bulmaz.

Demek ki kasıt; baba ve kardeş dahi olsa, eğer "küfrü imana tercih etmişler" onların velayetlerini ve tasarrufları-

1- Tevbe, 23

nı kabul etmemek gerekir. "Ey inananlar" hitabıyla imanları onaylanan müminler, küfrü imana tercih edenler sizin dost, arkadaş ya da kan bağıyla bağlı olduğunuz kimseler olabilir. Dostluk ve kardeşlik ilişkileriniz sürebilir, ama onların size mutasarrıf olmaları, sizi yönlendirmeleri, yönetmeleri, tedvin, terbiye etmelerine ve size yol gösterecek kılavuzlar olmalarına izin vermeyin. Baba da olsa, kardeş de olsa, aynı evi, aynı ortamı paylaşıyor dahi olsanız, (dostluk ve diğer ilişkileriniz bir yana) onların mukadderatınıza etki edecek emir ve yasaklarına uymayın. Sizden kim bu yanlışı yaparsa, doğrusu kendine yazık etmiş olur. Bize zarar veremez, sonu kendisi için hüsrân olur.

İmanı küfre tercih etmiş mümin ve müminelerin ister kan bağı olsun, ister olmasın, birbirleri üzerinde tasarruf hakları vardır. Küfrü imana tercih edenler ise asla ve kat'a kan bağı dahi olsa mutasarrıf olamazlar. O hâlde kan bağı ile birbirlerine bağlı olanların "tasarruf vizesi" imanı küfre tercih etmekten geçer. Bu nedenle müminler birbirlerinin velileri ve mutasarrıfıdırlar. Mümin olmayanların her kim olursa olsun "tasarruf velayetiyle mutasarrıf" olma hakkı yoktur, olamaz.

Allah iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan aydınlığa çıkarır. İnkâr edenlerin velileri tağutlardır. Onları aydınlıktan karanlıklara sürüklerler.¹

İman edenler elbette Allah'ı (c.c) mutasarrıf kabul etmişler, O onları karanlıklardan aydınlığa çıkarmış. İnkâr edenler ise tağutların tasarrufuyla karanlıklara gömülmüşlerdir.

Velinin dost olarak algılanmasının vahim bir sonucunu da anlayabilmek için şu ayetleri anlamaya çalışalım:

1- Bakara, 257

Ey inananlar, Yahudi ve Hıristiyanları veliler edinmeyin. Onlar birbirlerinin velileridirler. Sizden kim onları veli edinirse, o da onlardandır. Allah zulmedenleri doğru yola erdirmez.¹

Bir diğerk ayette ise şöyle buyrulur:

Müminler müminleri bırakıp kâfirleri veli edinmesin.

Bu ve benzeri ayetlerde Yüce Allah Hıristiyan ve Yahudileri, başka ayetlerde kâfirleri, ortak düşmanları veli edinmemeyi emretmektedir.

Mâide Suresi 51. ayette açık ve net olarak Yahudi ve Hıristiyanların velayeti men edilmiş, onların birbirlerinin velileri olduğu vurgulanmış, onları veli edinenlerin de onlardan olacağı, onlardan farklarının kalmayacağı, böylece bu fiili işleyen kimselerin zulmü irtikâp edecekleri ve doğru yoldan ayrılacağı ifade edilmiştir. Bu yolu kendilerine meslek edenlerin, hidayetden nasipsiz kalacağı kesinlik kazanmıştır.

Elbette bu ayetlerin dostlukla anlamlandırılması, yukarıda izah edilen hakikatlerin dostluk ilişkilerinin kesilmesi anlamını içerdiki vehmi, velinin dost olarak kabul edilmesindendir.

Hâlbuki Kur'ân-ı Azimü's-Şan; Yahudi ve Hıristiyanların dostluk ve ticarî ilişkilerini değil, onların yönetme, yönlendirme, tedvin etme ve hükmetme tasarruflarını men etmiş, bu hususta onların birbirlerine tasarruf edebilecekleri vurgulanmış, kim onların bu manada tasarruflarını kabul eder, onların hükmü ve yönetimi altına girerse, onlara benzeyip onlardan olacağı, binaenaleyh, zulüm sayılacak bu fiillerin sahiplerinin Hakk'ın hidayetine mazhar olamayacakları beyan edilmiştir. Ancak ayetlerin dostlukla manalandırılmaları sonucu, İslâmî yönetim iddiasında bulunan saltanat mo-

1- Mâide, 51

dellerinin, o dönemlerde Yahudi ve Hıristiyanlarla her türlü dostluk ilişkileri kesilmiştir.

İslâm beldelerinin görmüş olduğu zarar, ekonomik ve ticarî münasebetlerle beraber, teknolojik ve askerî alanda da dünyada meydana gelen ilerleme ve gelişmelerin çok çok gerilerinde kalmalarına neden teşkil etmiştir. Zira Osmanlılar dâhil, İslâmi saltanat rejimleri, halkın tepkisini göz önünde bulundurarak, Yahudi ve Hıristiyanlarla çok kısıtlı ve özel şartlar haricinde genel dostluk ilişkilerini kesmişlerdir.

Bu da İslâm beldelerinin çağın gerisinde, ilmî, ekonomik, teknolojik, tıbbî ve askerî gelişmelerin ve ilerlemelerin çok gerisinde kalmalarına zemin hazırlamış, daha sonra ümmetin esaret zincirlerine vurulmasına neden teşkil etmiştir.

Hâlbuki Kuran-ı Mubin'in; "kâfirleri veli edinmeyin." beyanını dost değil de mutasarrıf kabul etmeyin, onların sizi tedvin ve tedbir etmelerine, yönetmelerine müsaade etmeyin anlamında almak gerekirdi. Ancak bu hüküm anlaşılmadı. İslâm âleminin birçok beldesi açık bir dostluğa girmeden gizli bir tahakkümü el altından kabul ederek, onların velayetlerini kabul etti.

Bugün ise aşikârca birçok İslâmi krallık, saltanat, şeyhlik, emirlik ve diktatörlükle yönetilen Müslüman beldeler, onların tasarrufunda yönetilmektedir.

Tüm bu keşmekeş, muhlas ve seçilmiş kulların manevî velayet haklarının gaspı ve şefaât kavramının da veli gibi inhırafiyla asıl manadan uzaklaştırılması sonucu yaşanmıştır.

Veli kavramının da, inhırafına sebebiyet verdiği gibi, hem manevî velayette, muhlasların tüm müminler üzerindeki genel velayet tasarruf hakları yerine, itikadî bölünmelerle bilinmeyen meçhullerin, haksız tasarrufatını ve hem

İslâm beldelerinin çoğunu esaret boyunduruğunda yaşama-ya mahkûm etmişlerdir.

Yahudi ve Hristiyanları mutasarrıf kabul etmenin, zulme tekabül ettiğini Maide 51. ayette ilân eden Rabbimiz, bu dünyada bu cürümü işleyenlere ceza olarak, bugün diktatörlük ve saltanatların hüküm sürdüğü birçok İslâmî beldelerde Hristiyan ve Yahudilerin el birliği ile işgal ettikleri İslâm topraklarında, onların postallarını enselerinde hissetme aczi ve çaresizliği vermiştir.

Elbette bu elim durum sadece şefaât kavramının inhırafiyla sınırlı değildir. Kur'ânî kavramlarda tevili inhıraflar çok yapılmıştır. Şimdi konumuz şefaât ve şefaâtçilerdir. Bu nedenle yalnız bu inhırafın ümmete nelere mal olduğu sorulanmalıdır.

Şefaât Yorumunda Hatanın Odak Noktası

Şefaatin; daha önce de belirtildiği gibi anlaşılmaması ya da yanlış anlaşılmasına sebebiyet veren en büyük neden, şefaatin bağışlanma-bağışlatma, mağfiret etme ve af ettirme anlamında, bir takım kullara yetki ve izin belgesinin, Hak Teala tarafından değil de başka kullar tarafından belirlenmesi, imzalanması, tayin edilmesi veya ilân edilmesi idi. Şefaatin bu şekilde kabulü, veli, şeyh, mürşit, hadi, vesile ve tevessül gibi kavramların üzerinde de büyük tahribatlar yapmış, bu kavramlara yüklü olan hakiki manalar yerini, sahte manalarla yüklü, hadsiz hesapsız, her birinin yolu yekdiğerinden farklı veli, şeyh, mürşit ve hadilere bırakmıştır. Bu zatlara itikat eden saf müminler, kendilerinin Hak katında affedilip bağışlanmalarına bunları vesile görerek, onları şefaâtçiler olarak ilân etmişlerdir.

Muhlas ve seçilmişlere Hak Teala tarafından tevdi edilen bu misyon da, tıpkı yönetim velayetinde olduğu gibi, nereden ve kimden alındığı belli olmayan hayali bir hakla giz-

lice ve sinsice onlardan alınarak, halkın nazarında meçhul, Hak katında malum olanlara hamledilmiştir.

**Kimsenin kimse namına bir şey ödeyemeyeceği,
hiç kimseden fidye alınamayacağı, kimseye şefaatin
yarar sağlayamayacağı ve yardım göremeyeceği
günden korunun.¹**

Bu ayet-i kerime açık bir şekilde korunmamızı bu dünya da emretmiş, zira dünyada kendisini korumayan ve ukba için, ebedi bir hayatın kazanımı için, burada yapılması gereken hazırlıkları Rabbimizin belirlediği ölçülerle yerine getirmeyip, bir şekilde orada kurtulabilme ümidinde olanlara bir hitaptır. Bu ayet, mağfiret ettirme ve bağışlatabilme için, bir şey ödememenin, fidye alma ve verme gibi işlemlerin, dünya hayatıyla ilgili mevzular olduğu, bu tür kayırma, torpil ve bağışlatmaların, şefaati için orda yarar sağlamayacağı ve bu hususta hiç kimsenin yardım göremeyeceği günden korunulması gereği vurgulanmış ve mağfiret etme, bağışlamanın yalnız Allah'a (c.c) mahsus olduğu, Hakk'ın irade ve kudretine, ne dünyada, ne de ukbada etki edebilecek bir başka gücün olmadığı beyan edilmiştir.

Yine bu ayetten hareketle topyekûn şefaati inkâr değil, ancak bağışlatma ve mağfiret ettirmek için Hak Teala'nın huzurunda bir takım kulların takvalarına hürmeten günahkâr kulların onlar için af edilebileceklerinin imkânsızlığı ve bu düşüncelerin nedenli temelsiz ve asılsız olduğu hakikati söz konusu olabilmektedir.

Şimdi şefaati ve şefaathiler ile ilgisi olan diğer kavramları ele alalım:

1- Bakara, 123

Şeyh

Şeyh; öğretici ve muallim manasında kullanılmaktadır. Araplar bu kelimeyi bazı yerlerde yaşlı erkekler için de kullanılmaktadırlar. İhtiyarların deneyim ve tecrübelerinin fazla olması onları öğretici ve muallim kılmaktadır. Bu manalarda kullanılan ve özellikle dinî ilimleri talim ve terbiye eden eğitici, öğretici ve muallimler için kullanılması lazım gelirken, daha sonra, şeyh tabiri makam ve rütbe almış manevî tasarrufta bulunan zatlara ve olağan üstü keramet hâlleri olduklarına inanılan bir takım kimselere hamledilmiştir.

Mürşit

Mürşit; halkı Hakk'a doğru irşat edene denir. Bu kavram da şeyh kavramıyla iç içe sıkıştırılmış. Şeyh ve mürşitler, öğretici anlamında irşat etme vazifelerini emr-i maruf ve nehy-i münker çerçevesinde yapması ve halkı irşat etmesi gerekirken, yalnızca bu bir kılıf olarak ele alınmış, Hak Teala katında günah bağışlatan, mağfiret ettiren, kerametleriyle Allah'a (c.c) yakın olduklarına inanılan bir takım kullara mürşit denmiştir.

Dinin fikhî mevzularında, ibadet ve muameleatlarda taklit edilmesi gereken müçtehit ve taklit mercii aynı zamanda gerçek mürşittir. Yanlış anlamda kendilerine şeyhlik ve mürşitlik unvanı verilenlere gelince, daha dinde fakih olmamış, içtihat edebilme mertebesine ulaşmamış, amelî-ibadî konularda ve dinî vecibelerin yerine getirilmesi hususunda kendileri mukallit yani başka müçtehitleri taklit eden durumunda iken, ne aceptor ki, taklitçi olan bu mukallitlere, manevî bağışlatma ve mağfiret ettirme velayeti kendilerine verilerek, şeyh ve mürşit ilân edilmişlerdir.

Bu mukallit mürşitler ve şeyhler, insanlığa hidayet dağıtan kurtarıcı hadiler kabul edilmiş, yıllar yılı onların izinden ve peşinden gidilmiştir.

Halkın ibadî, fikhî ve tüm muamelatlarında taklit ettikleri müçtehitlerin bile sahip olamadıkları bu yüce makama, bu zatları oturtmak için kendilerine kılıf arayanlar, avamı aldatmayı başararak, bu kişileri mana yolunun müçtehitleri olarak halka takdim etmişlerdir. Zahirî tüm amel ve ibadetlerini ölmüş müçtehitlerin fetvalarına göre tanzim eden ve yaşayan mukallit şeyh ve mürşitlerle beraber onları takip edenler, batınî içtihatla ne hikmetse, onların akval ve ef'alleri temel baz alınmakta, biri diğerinden mana âleminde bu hakkı devr alabilmektedir. Bu silsilede bulunan her kişi ayrı ayrı şefaathî olarak kabul görmektedir. Mağfiret şefaathîsi olabilmektedir. Bu şefaathî hakkını muhlis olduğu kabul edilen zat başka bir muhlise devredebilmektedir.

Yanlışın odak noktası, mağfiret ve bağışlatma şefaathîne, Hakk'ın muhlas ve seçilmiş olmayan kullarının ukbada da sahip olduklarına inanmaktır. Bu Hakk'ın dünyada günahkâr kulların günah, hata ve yanlışlarını Settar ismi ile örten ve gizleyen Allah'a (c.c) ait olduğunu, ukbada da O'na has ve O'na özgü olduğunu bilmemekten ileri gelmektedir. Elbette Hak Teala'nın kendisinin koymuş olduğu yasaları çiğneyeni, emir ve nehiyleri ile ilgili yanlış, hata ve günahları affetmek yalnızca O'nun ihtiyarındadır.

Hak sahibi Hakk'ın emir ve nehiylerini insanlığa anlatmakla görevli olup yine Hakk'ın kendisinin seçmesi ile muvazzaf kılınan muhlas kullar ve onların vasi, varis ve vereselerinin davetlerine lebbeyk diyerek bu dünya da onların izinden giden tüm takipçilerine, o muhlas ve seçilmiş zatlar ukbada da onlara önderlik ve rehberlik edecek ve o rehberliğin hakiki ismi hakiki şefaathî olacaktır.

Eğer şefaatin bağışlanma ve mağfireti kapsamadığını, bağışlama ve mağfiret etmenin yalnızca Hak Teala'nın hakkı olduğunu kabul etmeyecek olursak, hak katında bağışlatma, mağfiret ettirme, günahları sıfırlatma gibi özellikleri Allah'a (c.c) yakın oldukları kabul edilen, insanların kendi tayin ettikleri kullara da pay çıkarırsak, o şefaatin adı hak katında kayırma torpil ve imtiyaz şefaati olacaktır.

Allah'a (c.c) yakın olduğu kabul edilen kişilerin, torpil yaparak başkalarını cehennem azabından kurtarabilecekleri yanlışından kurtulmak için, Kur'ân-ı Kerim'in kabul ettiği, teyit ettiği ve izin kaydına bağladığı şefaatin ne olduğunu, gerçek manasını ve hakikatini, bu hususta Allah'a (c.c) yakın kulların gerçekten var olup olmadığı, varsa nerede ve neden ve bu kulların gerçekte kimler olduğu, neden bunlara izin verildiği, ne tür haklara sahip oldukları, özellik ve sıfatlarının neler olduğu, bu iznin nerede, ne zaman ve nasıl olduğu tamamen açıklığa kavuşmalıdır.

Öncelikle Hak Teala'nın izin kaydına bağladığı şefaati elbette kimse inkâr edemez, reddedemez. Yanlış şefaet anlayışını yıkmak uğruna, hakiki şefaatten hiç kimse feragat edemez, haktan kaçamaz.

İzin Kaydına Bağlı Şefaet ve Şefaetçiler

Şu ayet-i celile her şeyi açıklar, bu husustaki tüm yanlış ve hataları söker atar:

Rahmanın katında bir ahd almış olandan başkaları asla şefaate malik olmayacaklar.¹

İzin kaydına bağlı olan şefaatin netleşmesi ve hakikatinin anlaşılması sonucu, şefaet edecek şefaetçilerin öncelikle kimler olduğu net ve açık bir şekilde anlaşılacak; sahtelerinden temyiz edilecek; görevleri tespit edilecek, buna bağlı

1- Meryem, 87

olarak, görev alanlarından bir tanesi olan dünya ve ahiret şefaatinin keyfiyeti aydınlanacaktır.

Şunu da belirtmek gerekir ki, şefaatin ahirete özgü bir amel olmadığı, hem dünya hayatının tamamını, hem de ahiret hayatının bir bölümünü kapsadığı gerçeğinin anlaşılması gerekmektedir.

Hani, içimizden gerçekten ortaklar olduklarını sandıklarınız şefaatchilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz. Aranızdaki bağlar kesilmiş ve (şefaatchi) sandığınız sizden kaybolup gitmiştir.¹

Yüce Allah'ın (c.c) sahte şefaath takipçilerine, ahirette şefaatchileri zan ettikleri kişileri sorması, bu dünya hayatında önder, rehber kabul edilen kişilerin, ahirette önderliklerinin mücessemleşmesi ile ilgilidir. Bu nedenle şefaath önderlik ve rehberlik anlamında kullanılmıştır. Önder ve rehber olanların dışında mağfiretçi şefaatchiler kaybolup gitmiştir. Aralarında ki bağ kopmuştur. Çünkü o tür şefaath bir hayal, zan ve vehimden ibaretti. Ortada gerçek ve hakiki şefaath kalmıştır ki; günah işlemeyen ve hata etmeyen, tüm peygamber ve muhlas kulları da kapsamına aldığı mümkün şefaath, mahşer günü ile ilgili tüm âlemlerin dua dua yalvarıp temenni ettiği şefaath, toplanma yerine herkesin kendi yaşadığı dönemde kabul ettiği önderlerin rehberliğinde mücessemleşen yürüyüş; işte şefaath ve tüm şefaatchilerin, önderlerin, rehberlerin, muhlasların hakka hakiki kul olmanın en hakiki numunesi şefaatchilerin efendisinin en önde Hakk'a doğru Livau'l-Hamd bayrağını takdim etmek için onun gölgesinde, himayesinde toplanılan yer. Tüm nebilerin de izinde yürüyeceği en büyük şefaathçi önder. Herkes "cahiliyye ölümü üzere ölmek için, önder, imam, rehber, mürşid kabul ettiği kişile-

1- En'am, 94

ri" dünyada takip ederek, ahiretteki önderlerini yani şefaatchi-
cilerini de belirlemiş olmaktadır.

Herkesin yaşadığı dönemde Hakk'ın dünyada önderlik etmelerine izin verdiği, kendi seçtiği muhlas, seçilmiş, kullara uyan, onların mürşitliğini kabul edip, onların sözlerine ve fiillerine uyan, onları hidayet önderleri hadiler olarak tanıyıp onlara biat edenler, yarın mahşer gününde ve her topluluk dünyadaki önder, rehber, mürşid, imam, hadi, mehdi, nebi, resul, artık kendi yaşadığı dönemde, Hakk'ın seçtiği muhlas kul o dönemde kim ise, ona tabi olan ve uyanlar, ahirette de aynı şekilde onun önderliğinde onun rehberliğinde saf tutacaktır. Tüm dönemlerin seçilmiş muhlas kulları, hak rehber ve önderlerlerin tamamı, takipçileri ile beraber arkalarında saf tutacak müminler topluluğunu kâinatın efendisine, tüm âlemlere rahmet olarak ikram edilen Habibullah'a iletecek, o müberra, mualla, makam-ı mahmud sahibi, ekmel, eşref zat, nurdan kudret kalemi ile *"La ilahe ilallah Muhammedün rasulullah"* bayrağını arşın kubbelerinde dalgalandıracak, tüm zamanların topluluklarına ve o toplulukların önderlerine yani şefaatchilerine Allah'ın Ahmed-i, Mahmud'u, Muhammed şefaathane yani önderlik ve rehberlik edecektir.

Her milletin imamını çağırdığımız gün, kimlerin kitabı sağından verilirse...¹

Bu ayet dünyada imamın davet ve önderliğinde saf tutanların, mahşerde o önderin arkasında saf tutma hakkını, dünyada işlediği salih amellerle kitabı sağından verilerek, sırat-ı mustakimi geçmeyi başaran kullara ait bilmiştir.

O gün her insan topluluğunu kendi imamı ile çağırırız.

1- İsrâ, 71

Hakk'a yakın kullar elbette bu önderlerdir (şefaatchilerdir). Kendilerine nimet verilenler de bunlardır. Bizi sırat-ı müstakime hidayet et, o insanların yoluna ki kendilerine hem dünyada insanlığa önderlik şefaati etme nimeti vermişsin, hem de ahirette. Bizi "nimete erenlerin yoluna" hidayet et, gazaba uğrayan sahte şefaati ve şefaatchilerin takip ettikleri ve takip ettirdikleri yola değil.

De ki: "Şefaati tümüyle Allah'a özgüdür."¹

Suçlunun kendisine Allah'tan (c.c) başkasını şefaatchi tayin etmesini bu ayet iptal etmektedir. Kâinattaki sebep-sonuç zinciri çerçevesinde Allah'a (c.c) özgü olan mağfiret, bağışlama, affetme şefaati dışında halka önderlik edecek, onları doğru yola iletecek muhlasların tayin işi yine Allah'a özgüdür.

Demek ki şefaati edecek şefaatchilerin, yine her şeyin maliki ve sahibinin tasarrufatıyla Hak Teala tarafından, O'nun kendisinin seçtiği muhlas kullar olduğu hakikati tüm çıplaklığıyla ortaya çıkar. Zira şefaatchi önder seçmek, yalnız Allah'a özgüdür. O tayin eder, yukardan aşağı doğru bir silsile ile gelir. "Şefaati izin belgesi"nin Hak Teala tarafından tasdikli seçilmişlere ait olduğunu, Hak sahibi Hak Teala Azze ve Celle şu şekilde beyan eder:

Rahmanın katında bir ahd almış olandan başkası asla şefaatte bulunmayacaktır.²

Anlaşıyor ki Rahmanın katından izni olanlar, şefaati için Allah-u Teala'dan vize alanlar asla, Allah'la ahitleşmiş kullardan başkası olamazlar. Bu vesile ile şefaati sabit olduğuna göre, Allah (c.c) ile ahidleşenlerin kimler olduğunun anlaşılması gerekmektedir.

1- Zümer, 44

2- Meryem, 87

Ancak Yüce Rahmanın seçtiği ve insanlığa önder olarak gönderdiği, kendi nefislerine ve başkalarına hayatlarının hiçbir safhasında zulmetmemiş, günah işlememiş, hata etmeyen, saf, pak, seçilmiş, yukardan aşağı doğru bir silsile ile atanarak gelen, Hakk'ın kendilerini taltif ettiği, gerçek muhlaslardır.

Tüm insanlık içlerinden, kendilerinden olan, bu seçilmişlerin şefaathlerine, önderliklerine, muhtaçtır. Hayatlarının hiçbir anında zulüm irtikap etmemiş bu seçkin kullara, bu hak, hakkın ve hakikatin gerçek, yegane ve tek sahibi Hak Teala Azze ve Celle tarafından verilmiştir.

Benim ahdim zalimlere erişmez.¹

Zulüm irtikâbından sonra, tövbe edenler, mağfiret ve bağışlanma için tüm muhlis, müttaki, tövbe kullar, affa, hakka ve hakikate giden yol için, ebedi kurtuluş için, doğru hesap için, her tür yanlış iş yapmaktan halas için, bu ahdin kendilerine layık görüldüğü ve zulüm irtikâp etmemiş, şefaath önderlerinin aydınlık nur dolu yol göstericiliklerine, ha-va gibi, su gibi, ekmek gibi muhtaçtırlar.

İnsanlar Rahman'ın kendisine yakınlaştırdığı ve "**O ne güzel bir kuldu**" diyerek övdüğü müberra muhlis kulun ve şefaath önderi Hz. Eyyub'un (a.s) ve onun gibi tüm ahd sahibi olan muhlislerin, insanlık ailesinin en güzide hakiki numunelerinin önderliklerine dünyada muhtaç oldukları gibi ukbada da muhtaçtır ve bu ihtiyacın ve önderliğin adı şefaattir.

İnsanlık ailesinin diğer tüm fertleri, birbirlerine "marufu emretmeleri" Hak tarafından kendilerine telkin edilmiş, bu telkinin kendi aralarında bir emir telakki edilmesi için "ye'murune" denmiştir. Bu emre bağlı olarak "münkerden de nehy ederler" buyurulmuştur. Hak Teala Azze ve Celle tarafından birbirlerine veli, mutasarrıf tayin edilen müminler,

1- Bakara, 124

iyilikte takvaca üstün olmak için yarışır, muhlas kullara hayatlarının, yaşamlarının her anını benzetmek için her yerde, her alanda, her zamanda onları izler ve takip ederler.

Her tür iyiliği emretme ve kötülükten nehyetme haklarını Hak'tan alan bu mutasarrıflar, birbirlerine ayrıca hakkı ve sabrı da tavsiye ederler. Değişik zaman ve mekânlarda, değişik topluluklara numune olarak gönderilen eşsiz şefaathilere, muhlaslara yar ve yardımcı olabilmek için, onların kapılarının ayrılmaz hizmetkârları olmak için can atarlar.

Kabir Ziyaretlerinde Tevhid

Hak Teala Azze ve Celle tarafından seçilmiş olan ve Kur'ân-ı azimüşşan ile muhlaslıkları, seçilmişlikleri, imametleri, ahidleri sabit olan, hem dünya ve hem ukba şefaathönderlerinin, Hakk'ın hakikate ermiş kâmil kullarının, kabirlerini ziyaret eder, ibret alır, onları, hizmetlerini, rehberliklerini, numuneliklerini anar, onlara benzemeye çalışır, nefis ve şeytanlarla yaptıkları savaşlarda izledikleri metot takip edilir, anılırlar, yad edilirler, örnek alınırlar.

Kendi günah ve hatalarımız için yalnızca Allah'a (c.c) tövbe ve istiğfar edilir. Onların bizlere ve tüm insanlığa teşkil ettikleri örnek yaşamlarına gıpta edilir, bu hususta onların yalvarış ve yakarış öğretilerine uyulur, Allah'tan tevfiğ, af ve yardım istenir. Yalnızca Hakk'a dua edilir, Haktan istenir, Hakk'a yalvarılır Hakk'a yakarılır, ama orada onların yanında, kabirleri başında, onların yalvarıp yakardıkları gibi, onların hata ve yanlıştan, heva ve hevesten konuşmaktan münezzeh dilleri ile onların paklanmış akıllarından süzülen marifetullahtan bizlerin diline ve aklına tecelli ettiği kadarıyla, onlar gibi, onlar örnek alınarak, onların Kur'ânla sabit şahitliklerini tasdik edip bize de bu tövbe ve istiğfar da şahit olmalarını Haktan niyaz ederiz. Onları aracı değil, örnek, numune olarak kabul ederek, onlardan değil Allah'tan (c.c)

dileyerek ve isteyerek, onların öğretileriyle, dilleriyle, dualarıyla, cevşenleriyle, onlar gibi olmak, onlar gibi kul olmayı başarmaya çalışarak, onlara özenerek, ümit ve korkuyla Haktan isteyerek, kabirler ziyaret edilir ve şirkten uzak tevhid-i ibadiye en ufak bir halel gelmez.

Böylece "Bir şeyin yanında o şeyden yardım dilemek, medet beklemek ile bir şeyin yanında, Allah'tan (c.c) yardım ve medet dilemek" farklılaşır. Bir şeyin yanında o şeyden değil de Allah'tan (c.c) yardım, mağfiret, tövbe, ümit, sıhhat ve afiyet dilemek ile Allah'tan (c.c) başka bir şeyden yardım dilemek, aynı şey olmaktan çıkarılır. Bu tıpkı Kâ'be'nin etrafında dönen müminlerin, Kâ'be'nin taşlarından, örtüsünden, değil de Kâ'be'nin sahibinden, yardım, medet, mağfiret, diledikleri gibidir. **"Benim namazım, yaşamım, ölümüm, ibadetlerim, Âlemlerin Rabbi Allah (c.c) içindir. O'nun şeriki yoktur. Ben böyle emrolundum ve ben teslim olan Müslümanlardanım."**

Rahmanın Katında Ahdi Olmayanlara Verilen Şefaât

(Hakiki ve Sahte Teveccüh Merkezleri)

Kimler Rahman'la ahidleşmiştir sorusu cevap bulduğuna, muhlas ve seçilmiş kullardan başkası asla şefaatte yani önderlik etmede bulunamayacağına göre, onlardan başka kimler, nasıl, neden, Rahman'la ahidleşmemiş olanlar, nasıl şefaâtçi olma özelliğine sahip olabilmıştır. Kur'ân-ı Hakim'in açık nassları görmezden mi gelinmiş? Yoksa Kalu Bela'dan beri herkes şefaât önderliği için ahidli mi sayılmıştır? Eğer şefaât hususunda, Rahman'ın katından ahdi olanların, seçilmiş-muhlas kullar olduğu ve bunun nasla sabit olduğu malum ise, neden onların bu hakkı muhafaza edilmedi? Bu Hak'tan gelen hak kimlere, nasıl zarar veriyordu ki bu hak

hak etmeyen başka kullara da taksim ediliyordu? Bu hakka ihlas ölçüsü halk katında meçhul kişiler nasıl dahil edildi? Bundan tarih boyunca kimler ve nasıl faydalandı? Kimler, ne tür yararlar elde etti? Kimlerin ne işine yaradı? Bu yolla, nasıl farklı farklı teveccüh merkezleri ihdas edilerek İslâm hızla yozlaştırıldı?

İşte tüm bu soruların cevabı nettir, açıktır. Rahman'ın katında ahdi olanlar bellidir. Âlim, cahil, avam, arif, halk, herkes tarafından bilenmektedirler. Hakk'ın seçmiş olduğu muhlaslardan başka, hiç kimsenin Rahman katında şefaatiçi önder olmadığı aşikârdır. **"Allah meleklerden ve insanlardan elçiler seçer. Doğrusu Allah işitir ve görür."**¹ Akıbetleri belli olan, kulluk ve iman dereceleri halk ve Hak katında belli olan hidayet önderlerini, melek ve insanların içinden Allah (c.c) seçer. İhlas ölçüsü yalnızca Hak katında malum olan, abid, zahid, müttaki, muhlislerin akıbetlerinin meçhul olması hasebi ile ahidli olmadıkları da aşikârdır.

Hele, hele mağfiret ettirme, günah bağışlatma gibi bir imkâna sahip olabilecekleri gibi bir zan ve vehme kapılarak, yanlış zatların olmayan makamlarına yapılan teveccüh, asla kabul edilemez. Kur'ân-ı Mu'cizü'l-Beyan'da şöyle buyrulur:

Kimsenin kimse namına bir şey ödeyemeyeceği, hiç kimseden fidye alınmayacağı, kimsenin şefaatinin yarar sağlayamayacağı ve onların yardım göremeyeceği günden korunun.

Rabbi İbrahim'i bir takım emirlerle denemiş, o da onları yerine getirmişti. Allah seni insanlara imam kılacağım demişti. O "Soyumdan da" deyince, "Benim ahdim zalimlere erişmez" buyurmuştu."²

1- Hac, 75

2- Bakara, 123-124

123. ayette mağfiret ve bağışlatma şefaatinin dünyadaki araçlar vasıtası ile yapılan işlemler gibi olmadığı, o günde, orada ödemelerin ve fidyelerin mümkün olmadığı, bu tür işlerin şefaati için yarar sağlayamayacağı ve dolayısıyla o günden korunmak gerektiği vurgulanmıştır. Bu nedenle dünyada mağfireti amelleriyle hak edenler ukba mükafatı olarak 124'ncü ayette beyan edildiği gibi, "Zalim olmayanların", hayatlarının hiçbir safhasında zulüm irtikâp etmeyenlerin ve ahde mazhar olanların (dünyada olduğu gibi o günde de, ukbada da), arkalarında saf tutacaklardır.

Acaba Rahman'ın katında ahidli olan yüz yirmi dört bin peygamber, Kur'ân ve sünnetle imametleri sabit olan Ehlibeyt İmamları, tek bir sitede toplansa, onların birbirleriyle çelişen farklı görüşleri, farklı itikadları, farklı inançları, farklı yorumları, farklı izahları olabilir mi! Bir tek meselede bile, ihtilafa düşmeleri mümkün müdür? Mümkün değilse diğer şefaati iddiacılarının aralarındaki bu derin uçurum, ihtilaf, farklılık, ayrılık ve gayriliklerin sebebi ve kaynağı nedir?

Haşa Kur'ân ve sünnet ise, onlarda asla bir çelişki bulamazsın. Uygulama hatası denemez; çünkü asla ve kat'a kıtapta eksik bir şey bırakılmamıştır. **"Biz kitapta hiçbir şeyi eksik bırakmamışızdır, sonra hepsi Rablerinin huzurunda toplanırlar."**¹ Kaynak başkadır, farklı akıl, anlayış, algılama, yorumlar ve müşevveş mantıklardır. Ahdi olmayanları şefaati ilân edenler, onları tanıyanlar ve ilân edenler açısından; en gerçek ahid'li şefaatiçileri halkın gözünden sarf-ı nazar ettirmek için mi böyle bir hile ve desiseye başvuruldu? Yoksa bu yolla ümmeti manevî teveccüh merkezlerinden, muhsların feyiz ve bereketlerinden uzaklaştırmak için mi bu oyunlar tezgahlandı? İnsanların çoğusu bu desiseye kanarak ve aldanarak, sahte teveccüh merkezlerinin çoğalmasına,

1- Bakara, 123-124

2-En'âm, 38

ümmetin manevî yöneliş merkezlerinin bölünmesine farkında olmadan alet oldular.

Muhlasların haklarını muhafaza etmeyenler, ihlas ölçüsü Allah (c.c) katında malum, halk nazarında meçhul sahte şefaathçilere, temessük ve tevessülle, hakiki manevî teveccüh merkezlerinden, uzak yerlere yönelerek, şefaath ve şefaathçileri, yanlış yerlerde aradılar. Hayatları boyunca bir kez dahi olsa Kur'ân-ı Kerim'i baştan sona okuma zahmetine katlanmayanlar, bu hile ve tuzağa rahatlıkla düştüler.

Biz anlayamayız, biz bilemeyiz, biz okuyamayız diyenler de, hem muhlas kulları tanıyamadılar, hem de her kim tarafından her ne şekil teviller yapıldıysa tümünü doğru kabul ettiler, saflığın ve cehaletin kurbanı oldular. Bu işi bilecek, planlayarak, tasarlayarak organize edenlere gelince; ne yazık ki kendi yönetim ve iktidarlarını sağlamlaştırmak için, ümmeti bu tuzağa rahatlıkla düşürdüler. Bu insanlığa karşı manevî, bilinçli ve taammüden işlenen cinayet tüm üzücü hadiselerden daha üzücüdür ki, asırlar önce sahnelenmiş, ve günümüze kadar tüm hatlarıyla gelmeyi başarmıştır.

Saltanatlarını sağlamlaştırmak ve saltanatın ömrünü daha da uzatabilmek için, akla hayale gelmeyen, İblis'i bile hayretler içinde bırakacak yöntemlere başvuran müstebkirler, kendilerine bağlı "ücretli saray delalları" vasıtasıyla saltanatlarının devam ve bekası için, ne hazindir ki kendi öz kardeşlerini bile katleden sultanları şefi ve veli ilân ederek halkı aldatmışlardır.

Her kim bir mümini kasten öldürürse, onun cezası, içinde kalacağı cehennemdir. Allah ona gazap etmiş, lânet etmiş ve onun için büyük bir azap hazırlamıştır.¹

1- Nisâ, 93

Kim bir nefsi taammüden haksız yere öldürürse cezası cehennemdir.

Yine Kur'ân-ı Kerim'de:

Kim bir cana kıymamış ya da yeryüzünde bozgunculuk yapmamış bir canı katlederse, sanki bütün insanları öldürmüş gibidir.¹

Nasslar apaçık ve sabit olduğu hâlde, sultanları Allah'ın dostları ilân eden, "ücretli saray delalları" bu hakikatleri halktan gizlemiş, soranlara da "Devletin bekası her şeyden önemlidir." aldatmacasıyla, henüz yeryüzünde bozgunculuk yapmamış, bir cana kıymamış olan mazlum insanları, ihtimalî ve zannî, vehmî tehlikelere karşı, vuku bulmamış hadiselerle karşı sultanlara yaranmak adına, sultanların emir ve onayıyla ölüme ve işkenceye mahkum etmişlerdir. Pratikte hiç bir fiili suç işlememiş, yalnızca "ihtimal" ile ilerde doğabilecek bir ayaklanmayı önlemek ve tehlikeyi bertaraf etmek için masum insanlar ortadan kaldırılmıştır.

İlay-ı kelimetullah kılıfı giydirilen ülke içinde yapılan bu yanlış uygulamalar ve katliamlar, daha sonra yapılacak göz kamaştırıcı fetihlerle halka unutturulmuş ve gizletilmiştir. Zenginliklerine ve servetlerine servet katan sultanlar, kendi atadıkları din adamları vasıtasıyla kendi emir ve yasaklarını dine uyarlamayı başarmışlardır. İnsanlar, "atanmış, ücretli din alimlerini", büründükleri kisve itibarıyla, Allah'ın (c.c) büyük velileri sanmış ve onlara itibar etmişlerdir. Halklarının gözünü boyamak için, sultanların önlerinde halka karşı saygıyla eğilen bu büyük veliler(!) şefaatçiler ve âlimler(!) sultanların icraatlarındaki katliam, zulüm ve haksızlıklara sessiz ya da seyirci kalmış, onlardan gelen emir ve yasakların şeriata uygun olduğunu ilân etmiş, teyid etmiş ve bu kanunlara dinî kılıflar bulmuşlardır. Din uleması olma-

1- Mâide, 32

yan, halkın içinde şayia, yaygara ve propaganda yapmakla görevli olan bir diğer "ücretli dellallar" da boş durmaz, her tarafa yaydıkları sultanların, ilim, takva, zühtleri, ibadetteki üstünlüklerinin kendilerine verdiği manevî makamın yüceliğini, Hak katından sözde kendilerine verilen bu makam ve mevkilerinin(!) ahirette de kendilerine verildiği ve verileceği hile ve yalanı dillerden dillere dolaşır, tüm halkın, saf müminlerin de bu aldatmacaya kanması sağlanırdı. Böylelikle Rahman'la ahid'leşmemiş olanlar, birden bire, halkın nazarında "vehmedilmiş hayali şefaathiler" olarak sahneye çıkarlardı. Esefle söylemek gerekir ki o senaryolar hala geçerliliğini muhafaza ediyor.

Şefaathiler ve şefaathilerin etrafında örülen bu korkunç ağlarla seçilmiş, muhlas, şefaathilerin manevî tasarruf ve velayet hakları da maddî ve siyasi velayet haklarının yanı sıra, sessiz ve gizlice gaspedilmiş oluyordu. Bu hakikatlerin farkına varanlar, din düşmanları, sünnet münkirleri, rafizî, kâfir, merdud, ilân ediliyor, halkın onlardan uzaklaşmasına, etraflarına örülen ağlarla her tür zulüm ve haksızlığa maruz bırakılıyorlardı. Hak ve hakikat âşıklarının sesi bu yüzden çok cılız kalıyor, her yere ulaşamıyordu.

Hakkı ve hakikati hiçbir cepheden temsil etmeyen, meşruiyetini, verasetini, Hak'tan almayan, "muhlas kulların Hak'tan gelen haklarını" değişik yöntem, hile ve desiselerle gasp eden, saltanat, emirlik, kraliyet, şahlık ve imparatorluklar, ne kadar güçlü olursa olsunlar, yalnız ve yalnız kulları İslâm isminin, feyiz ve bereketiyle belli dönemlerde, uzun ya da kısa süreler içerisinde varlıklarını devam ettirebilmişler; ama günümüze kadar varlıklarını tam anlamıyla bu nedenle idame ettirmeyi ve tüm dünyaya şekil ve biçim vermeyi başaramamışlardır. Maalesef kendi tebaalarının ve halklarının, değişik belde ve farklı mekânlarda "modernleşmiş ulus devletler" olarak paramparça bir hâlde, değişik

renk, şekil ve biçimlerde, ayrı ayrı halkalı zincirlerde parangalara, fikir, düşünce ve yaşam şekillerinin vurulmasına sebep olmuşlardır.

Haktan ve hakikatten uzak, İslâm etiketiyle varlıklarını idame ettiren saltanat rejimlerinin, din adına uydurdukları yanlış icraatların ve gasp edilmiş haklarla, sahiplendikleri makam, mevki, rütbe ve sahte manevî velayetlerinin bir sonucu olarak oluşan bidat, hurafe ve her tür yobazlıkların, dine fatura edilmesi, iki önemli yanıştan kaynaklanmaktadır.

Birincisi: Sahte icraatçıları, dinin temsilcileri olarak görmek, dini onların tekelinde kabul etmek, hakiki muhlas, ahitli, hak sahibi gerçek icraatçıları, hak sahibi gerçek şefaathçileri, hak sahibi gerçek velileri tanımamaktır.

İkincisi: Yapılan tüm bu yanlış iş ve icraatları, hata ve doğrularıyla beraber, karmakarışık olan bir mugalata ve teşviş ortamında, bidat, hurafe, İsrailiyyat, uydurma hikaye ve sözleri hadis kabul etmek ve tüm bunları dinin gereği zannetmek.

Bu iki yanlış, düşününen kafaların, din zan ettikleri bu yanlış ve icraatları araştırıp, hakkı ve hakikati bulup tashih etmek, dini kendi çıkarlarına alet edenlerin hile ve desiselelerini deşifre etmek, halkın aldandığı hata ve yanlışları tashih etmek yerine, dine gizlice kin gütmeye ve dine kem gözle bakmalarına neden olmuştur. Ne Hak'tan hak sahibi olmayanlar, dinin genel icraatı açısından dinin temsilcisi olabilirler, ne de icraatları dinin bir gereği sayılır.

Sahte din icraatçılarının inhirafa uğrattıkları bir teville, tahribata uğramış yorumlarla, pratize etmeye çalıştıkları sahte dinin yanlış uygulamaları, İslâm toplumlarını dünyada vuku bulan, ilmî, aklî ve teknolojik gelişmelerin gerisine iterken, İslâm beldelerinin değişik yerlerinde vatansever olarak tanınan Batı hayranı devrimcilerin, Batı ülkelerinde mü-

şahede ettikleri, göz kamaştırıcı ve baş döndürücü gelişme ve ilerlemelerin İslâm beldelerinde de vuku bulmasını şiddetle arzulamasına neden oldu. Kendi uluslarını ve halklarını kurtarabilmek için girişimlerde bulundular. Batıda dini sahne dışı bırakarak varlık imkânı bulan bu gelişme ve ilerlemelerin, insan aklının tamamen bir ürünü olan "din dışı yönetim modelinin" aynısını, kendi halklarının kurtuluş reçetesi olarak gördüler, İslâm dininin sahte icraatçılarının yanlış uygulamalarını, Hıristiyanlık dini ile mukayese etme yanlışına düştüler.

Tıpkı Hıristiyanlığın Bizans yönetim modelinde olduğu gibi, din-devlet ilişkileri krallar tarafından düzenlendi. Kralların atadıkları din adamları iş başına getirildi. Hıristiyanlık-taki bu uygulamanın aynısı İslâm dinine uyarlandı, din adamlarının atanma ve seçilme işlemini, krallar ve sultanlarla Emevî hanedanlığı başlattı. Bu yanlış icraat yüz yıllardır halen devam etmektedir. Cumhuriyetçi, devrimci, sosyalist reformcular ve vatansever milliyetçi kesimlerin tümü, yapılan tüm icraatları ne yazık ki din zannettiler. İcraatçıları da dinin en gerçek mümessilleri olarak vehm ettiler. Bu nedenle en büyük musibet olarak da tüm yanlış faturaları dine kesmeyi uygun gördüler.

Bidat, hurafe, yobazlık, cehalet ve sahtekârlıkların en doruğa çıktığı bir dönemde, teknolojiye, aklî, fennî, tıbbî ve ilmî tüm gelişmelerin ve çağın çok çok gerilerinde kalarak, tüm değerlerin yitirmek üzere olduğu bir zamanda, İslâm beldelerinin yabancı dış güçler tarafından işgal edilmesi, Muhammed (s.a.a) ümmetinin, İslâm ümmetinin parçalanması, dine mal edilmiş ve yeni bir gelişme ile vatansever, milliyetçi devrimcileri harekete geçirmiş, başlattıkları kurtuluş hareketleriyle uluslarını, halklarını esaret zincirlerinden kurtarmak için var güçleriyle çalışmışlardır.

Bu yeniden başlayan toparlanma ve mukavemet hareketleri, halkın gönlünde halen varlığını koruyan İslâm'ın izzeti ve imanlarından aldıkları güç ve ilham ile zaferle neticelense de, İslâm milletinin değişik beldelerinin içinde bulundukları, fakru zaruret, acziyet, perişanlık, açlık, yoksulluk, çaresizlik ve halkların her tür aklı, ilmî, sanayi, tıbbî, askerî geri kalmışlık, düşünen kafaları tedbir ve çare arayışlarına mecburen sevk etmiştir. Her tür imkânsızlıklar içerisinde uluslaştırılan yeni yeni devletlerin yeni yöneticilerinin, uluslarının kalkınmasının önünde gördükleri en büyük engellerden bir tanesi ve en önemlisi, zaten bu hale düşmelerine sebep olarak gördükleri "munharif dinin" ta kendisi idi. Fransız ihtilalini kendilerine örnek kabul edenler "din dışı" yeni bir oluşumla işe koyuldular. Bu nedenle her alanda, her çeşit flörtler Batı ile başlamış oluyordu. Batı medeniyeti yavaş yavaş etkisini -kabul edilsin edilmesin- gösteriyordu. İlerleyen zamanlarda ve günümüzde yaşamımızın her yerinde, her şeyde, her alanda batı damgasını koymuş oluyordu.

Fransız ihtilali ile 1789'da gerçekleşen ve bir yüz yıl sonra etkisini yavaş yavaş dünyanın çeşitli alanlarına estirmeye başlayan bu yeni akım, din dışı, ilim ve aklı ön plana alan ve onları mürşit kabul eden bir söylemle, din ve devlet işlerini de birbirinden tamamen temyiz eden, dini olsun olmasın her tür insanî özgürlüklere son derece saygılı olduğu iddiası ile insan aklının tamamen bir ürünü olan, insanlık serüveninde yeni bir modelle insanlığa kendisini takdim ediyordu.

Bu yeni model de kendisinden öncekiler gibi, tamamen insan aklından neş'et eden bir model, fakat beşer aklının en mükemmel, kemale ermiş modeli olarak insanlık sahnesine çıkıyordu. Kendini bu şekil tanımlıyordu.

İki yüzyıldır tarih sahnesinde uygulanmakta olan bu "en iyi olmaya aday model" tüm insanlığa her yönüyle aşikâr olduğu gibi hiçbir vadini mazlumlara, mustazaflara lehine,

hakkın ve adaletin icrası namına, yeryüzünde her beş dakikada dünyanın çeşitli yerlerinde aklıktan ölen insanların adına, insanlığa insanlık adına hiçbir şey veremediği ve gerçekleştiremediği güneşin varlığı gibi aşikârdır.

Her ne kadar dinle devlet işlerini birbirinden temyiz eden, her tür dinden olan dindarların dinî vecibelerini, dinî özgürlüklerini hiçbir müdahale olayı vuku bulmadan, insanlığın düşünce hayat ve yaşamlarını her tür özgürlüklerle garanti altına alan bir söyleme sahip iken, hayatlarının hiçbir safhasında toplumun huzur ve emniyetini ve asayişini bozmamış, zora ve cebre teşebbüs etmemiş, inandığını sadece inandığı gibi yaşamak isteyenlere, hiçbir asırda örneği görülmemiş yöntem ve metotlarla müdahale edilmekte ve potansiyel suçlu olarak algılanan bu mustaz'aflar gizlice ve sinsice etkisizleştirilmektedirler. Ne yazık ki bu model de hiçbir vadini tam anlamıyla yerine getirmemiştir.

SON İKİ YÜZYILDA YENİ İKİ MODEL VE İFLASLARI

Batıda inhirafa uğrayan Hıristiyanlık dinini, kendi yanlış tevil ve yorumlarıyla, akıllarıyla, bir yönetim modeline dönüştüren ruhban sınıfının, kendi ruhani, ulema sınıfı olan kardinalleri vasıtası ile belli bir topluluğun atadığı, tayin ettiği, aziz ve kutsal ilân ettikleri, hatasız, yanılmaz ve günah işlemez olarak beşer sınıfının kendi belirlediği zatların eli ile dili ile tevil ve yorumları ile Allah (c.c) adına, İsa adına, Meryem adına, yeryüzünde toplumlarını sevk ve idareye kalkışanların, işledikleri akıl almaz cürümler ve yaptıkları eşsiz zulümler, batıda kendi toplumlarının ve halklarının ayaklanmalarına neden olmuştur.

Allah adına, insanları yönetmek için kendilerine hayali, vehmi ve zanni hakkı, kendileri gibi kul olanlar eli ile ihdas ettiren ruhban sınıfının, günahkâr kulların günahlarını dünyada affetme yetkisinin ve günah çıkartma yetkisinin kendilerinde olduğuna inanıldığı noktasından hareketle, monarşik yönetim modellerinde her alanda varlıklarını ve ağırlıklarını hissettiren ve kabul ettiren ve saygı duyulan bu aziz(!) şefa-atçı(!) ruhban sınıfının, her tür hata, yanlış, cürüm, zulüm ve akla ters fiilleri, bu sahtekâr istismarcı din tüccarları yüzünden, batıda da yapılan tüm icraatlar dine fatura edilmiş, Fransız ihtilalinde din devre dışı bırakılarak her tür gericiliğin, zillet ve esaretin müsebbibi olarak görülerek vicdanlara terk edilmiştir.

Monarşilerden her tür maddî ve manevî desteği alan, akla hayale gelmeyen suçlamalarla insanları yakıp yok eden bu çağ dışı zulümleri bertaraf etmek, çağa ve akla ters düşen monarşik ve teokratik yönetim modellerini tarih sahnesinden söküp atmak, ilme ve akla dayalı, temel insan hak ve hürriyetlerine saygılı, özgürlükçü, hürriyetçi, halkın katılımıyla oluşacak cumhuriyet modelini tesis ettirmek için, çok geniş çaplı bir hareket başlatıldı. Rönesans'la başlayan, aydınlanma çağı adı verilen bu girişimler semeresini 1789 Fransız ihtilalinde alacaktı. Vatanperver devrimcilerin başlattıkları çalışmalar, zulme, zalime, sahte dine, dindara, sahte dinciye karşı başarıya ulaşmış, batıda akıl ve ilim öncülüğünde halkın katıldığı ve teyid ettiği, yeni bir yönetim modelini, hürriyetçi, cumhuriyetçiler kurmuş olacaktı.

Modern ulus devletlerin oluşumuna büyük katkı sağlayan halk devrimi, çeşitli ülkelerde etkinliğini gösterecek, bir yüz yıl sonra dünyanın birçok yerinde ve en önemli bölgesinde, Osmanlı İmparatorluğu'nun saltanat modelinin hüküm sürdüğü yönetim modelini, her ülkede olduğu gibi, bu ülkenin vatanperver devrimcilerinin öncülüğünde halkın hüküm sürdüğü cumhuriyet modeli ile tebdil edilecekti. Elbette bu tebdil kolay olmayacak, zor, meşakkatli bir yolculukta, çok büyük fedakârlıklar ve büyük bedeller ödenerek mümkün olacaktı.

Ve öyle de oldu. Çok zor ve ağır şartlar altında, hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan ve bu uğurda her şeyini feda eden cumhuriyetçi devrimciler, dine dayalı, teokratik, monarşik yönetim modellerine şiddetle karşı çıkan, batıdaki bir benzerinin değişik versiyonların aynısını gerçekleşmesini isteyen insanlar her beldede vardı. Dine dayalı saltanat, dine dayalı krallık, dine dayalı şahlık modelleri ile yönetilen, din istismarcıları, din tüccarları, din simsarları, dinden geçimlerini sağlayan sahtekârlar, dünyada ve ahirette günah çıkartan

sahte veli ve şefaatçiler, âlim kılıklı koyu cahiller, üfürükçüler, kahinler, cinci hocalar, aldanmış ve aldatılmış âlim kılıklı mollalar, her tür bidatçi, hurafeci ve İsrailiyyatlarla dolu, yobazlarla dolu bir ülke, aç, sefil, perişan ve her açıdan geri kalmış bir halk, üretmeyen, çalışmayan, salih ameli olmayan tembel bir topluluk, elbette esarete mahkum olacaktı. Bu asla kader değildi. Allah bir toplumu kendi nefislerini değiştirmedikçe değiştirmeyecekti. Salih ameli olmayana saadet ve selamet vermeyecekti. İşgal edilen İslâm beldelerinde çok kısıtlı imkânlarla zor şartlar altında yalnızca iman gücüyle mukavemet eden inançlı topluluklar, Hakk'ın yardımı ile bağımsızlıklarını kazanmış, fiili zillet ve esarete duçar olmaktan kurtulmuşlardı.

İster vatanlarını istilacı dış güçlerin ellerinden kurtarmış önderler olsun, ister kendilerine zulmeden dikta, teokrat, saltanat yönetim modellerini devirerek ülkelerinde halklarının bağımsızlıklarını kazanmış ve ilân etmiş önderler olsun, bağımsızlıklarını ilân eden halklar, iki farklı tercih etmiş olacaktı. Aslında bağımsızlık kazanan her ülke, kendilerine öncülük eden liderlerin kafa yapısına, benimsediği dünya görüşüne ve tasvip ettiği modele göre, o ülkede yönetim modeli şekilleniyordu.

Birinci dünya savaşının sonlarına doğru, Rusya'da Lenin önderliğinde zafere ulaşan Bolşevik devrimi, 1917'de insanlık tarihine, yine insan aklının bir ürünü olan yeni bir modelle, cumhuriyetçilerin, laik-demokrat modelinden farklı bir yapıda, adı Marksist-sosyalist, denenmemiş bir modeli de denenecek ve çok kısa ömürlü olacak yepyeni bir model de oluşturacaktı ve güçlü modellerin içinden, çok kısa sürede iflas etmiş olarak yine tarihte kayda geçecekti ve öyle de oldu. Ne yazık ki bu model de o dönemde bağımsızlıklarını ilân eden İslâm beldelerinin değişik ülkelerinde ve İslâmî olma-

yan ülkelere de bir ikinci reçeteyi oluşturmuş ve halkların kurtuluşuna bir çare zannedilmişti.

Oluşan yeni modern ulus devletler, böylece o ülkelerde devrimleri gerçekleştiren liderlerin Öncülüğünde o dönemin modası olan ya sosyalist model veya cumhuriyet modelini kafa yapılarına göre tercih edeceklerdi. Dünya savaşlarından sonra, insanlık tarihinde, ilk defa halkın katılımına dayalı yeni iki model, halklarının kendi liderlerinin tercihinine uygun iki farklı birbirine zıt ve düşmanmış gibi lanse edilecek bu modeller tarih sahnesine çıkacak ve tüm zamanlarda tüm insanlığın aradığı adalet mizanlarını tahakkuk edip edemeyecekleri test edilecekti, edildi ve sonuç ortada.

Modern ulus devletlerin, bu yeni, zıt, düşman ve farklı, iki yeni modellerle denenme ve test edilme çabaları, henüz yirmi beş otuz sene geçmeden, ikinci dünya savaşında ve onun akabinde, o güne kadar, o tarihe kadar insan neslinin, - teknolojinin, aklın ve ilmin yanlış yerde kullanımının- bedelini, aklın nefse ve heva ve hevese, çıkara hizmet ettirilişinin en ağır bedelini, insanlığın hiç görmediği, bilmediği, okumadığı, yaşamadığı, duymadığı, fakat Kur'an'da on dört asır önce meleklerin feryadında hakikatini bulduğu "kan akıtcı"lığın en büyüğünü yine insan kendi eli, aklı ve fiilleri ile icra edecekti ve etti. İnsan ilk defa bu kadar toplu bir yok edilişle bu yanlışın bedelini daha işin başında ödemeye başlamış yine de hakkı ve hakikati hak sahibine tevdi etmemiş ve yoluna devam etmiş ve etmektedir.

Tabii olarak, bağımsızlıklarını ve kurtuluş mücadelelerini her tür zorluklara karşı, çok büyük ve toplu mal ve can kayıplarıyla, sıkıntı ve acılara göğüs gererek başarıya ulaştıran liderler, oluşturacakları yeni modeli tesis ederken aksi sedaya asla hiçbir şekilde tahammül etmeyecek ve muhaliflere yaşama hakkı vermeyeceklerdi. Böylece devrimi gerçekleştirenler, eğer cumhuriyetçi iseler, hem ikinci model olan

Marksist modele, hem de devirdikleri eski modele şiddetle karşı koyacak ve o modellerin savunucularını imha edeceklerdi. Bu icraatlar Marksizmi model olarak seçenler tarafından da karşı tarafa aynen tatbik edilmiştir.

Halkların kardeşliğini, özgürlüğünü, eşitliğini, adaleti, temel insan hak ve hürriyetlere bağlılığı temel esas alan iki farklı model ve söylemleriyle, insanlık son iki yüzyılda karşı karşıya kalmış oluyordu. Tarihin akış seyrinde insanlık ailesinin, kendilerini yöneten oluşumların yeni bir iddia ile halkların yönetime katılım iddiası ile tarihte denenmeye imkân bulduğu idi ve halen denenmektedir. Halkların katılımının bir kılıf olduğu, değişik hile ve metotlarla dünyanın tümüne hakim olmak isteyenlerin bir aldatmacası olarak şu ana kadar bir izlenim bırakmıştır. Özgürlük, hak ve hürriyet iddiaları da belli bir kesimin tekelinde olduğu ve onlara köle olan toplumları hür ve özgür olarak tanımlamaktadırlar. Köleliğin ve esaretin bu değişik şekil ve biçimini kabul etmeyenler de, asi, özgürlük düşmanı, gericiler olarak nitelendirilmektedirler.

Bu yalan, hile ve aldatmacalar üzerine temelini inşa eden ve halkları hiçbir havsalanın alamayacağı bir şekilde esaret zincirlerine mahkûm eden Marksist ve sosyalist model, henüz bir asır tamamlamadan yıkılacak ve başarısızlıkla son bulacaktı. İnsanlık bu modellerden birinin yıkılışını ve geride bıraktığı toplu kıyımı hayret, ibret ve esefle müşahede edecekti.

Demokrat, laik, liberal model ise, çoğulculuk, farklı inanç ve kültür, din ve görüşlerin bir arada yaşaması garantisini, toplumsal ve evrensel barışı, temel insan hak ve hürriyetlerine saygıyı, ötekilerin hak ve hukukuna riayeti, farklılıkları kabullenme, eşitlik ve adaletin tesisi gibi iddia ve söylemlerle halen varlığını, toplumların hoş görüşü ve adalete olan özlemi sayesinde sürdürmeye devam etmektedir.

Bu sayılan temel ilkelerin sadece batılı toplumların refah ve mutluluğu için mi yoksa tüm toplumlar için mi, insanca yaşam hakkının ve tüm insana hizmet eden gelişme ve buluşların, batılılara özgü olup olmadığı, çifte standartların toplumlar arasında vuku bulup bulmadığı, evrensel kardeşliğin ve çoğulculuğun, dayatma ve çatışmaya dönüşmediği hususunda şu ana kadar, batının ve demokrat olma iddiasında olanların verdiği sınav, insanlığın akıl ve vicdan muhakemelerinde iyi bir netice vermemiştir. Şu ana kadar ki uluslar arası gözlemler, özgürlükçülük iddiasında bulunanların, başkalarına yaşam hakkı vermemek için, büyük bir uğraş ve çaba içinde oldukları, yukarda sayılan kılıfların, maskelerin yakında düştüğünde, tarihin belli dönemlerinde İslâm ümmetinin kendilerine tanıdığı yaşam hakkı ve hoş görüyü asla tanımayacakları ve İslâm beldelerinde hiçbir ayırım yapmadan hedeflerine doğru hızla ilerleyecekleri gözlemlenmektedir.

Ayrıca batılı toplumların haricinde İslâm ve diğer mazlum toplulukların hak ve hukuku söz konusu olduğunda, her tür hak, hukuk ve hürriyet anlayışı, renk, mahiyet ve tanım değiştirmektedir. Dünyanın çeşitli coğrafyalarında İslâm beldelerinin uluslaştırılarak modernleştirilmelerinin ve yutulmak için hazır bekletilmelerinin, fiili olarak işgal edilen beldelerin içinde bulunduğu ve tüm dünya tarafından bilinen ve canlı izlenen son durum, uygulanan insanlık dışı muamelelerin, tahkirin, katliamların, "melekût âlemini" hayretler içinde bırakacak bir durum alması, açlık ve sefaletten ölen insanları ve yaşayabilmek için hayat mücadelesi veren toplulukların bu hale düşme sebepleri irdelendiğinde, özgürlük ve barış söylemlerinin, kardeşlik ve adalet iddiasının, büyük bir yalan ve aldatmacadan ibaret olduğu, işgallerin meşrulaştırılması için bu söylemlerin bir kılıf ve maske olduğu, yalan, iftira ve töhmetlerin, insanlığın en büyük katil

ve canilerini korumak için, onların mal ve can güvenliğini sağlamak için, başkalarına hayat hakkı tanımamak için, sahiplenmelerini istemedikleri teknolojinin, insana ve insanlığa hizmetini kısıtlamak ve önlemek için, mustaz'afların eline geçmesin diye, tüm söylemlerin hile ve desise olduğu, bu modelin de iflasının bu zulümlerden dolayı yakın olduğu, sahte adalet, sahte hak, sahte hürriyet, sahte eşitlik, sahte adalet, sahte çoğulculuk, sahte bir arada yaşama formülleri, sahte halkların kardeşliği gibi, makyajlarla süslü demokrat ve liberal maskeler de günümüzde tek tek düşmeye devam edeçeğı izlenmektedir.

Bu söylemlerin doğruluğuna inanan, fakat faturayı demokrasi ve liberalizmin icraatçılarının sahtekârlarına kesenlerle beraber, tüm insanlık gerçekçilerine, bir şans daha verilmesi ve sahtekârların icraatlarına karşı hak ettikleri, yaptıkları icraatlarının karşılıklarını alması beklentisi içindedir.

YERYÜZÜNÜN GERÇEK MİRASÇILARI

Buraya kadar yazılanlardan da anlaşılıyor ki, bu konuda yaşanan tüm sıkıntıların beş tane temel nedeni vardır. Bunlar şöyle sıralanabilir:

1) "Yeryüzü şüphesiz Allah'ındır. Kullarından dilediğini ona mirasçı kılar. Sonuç Allah'a karşı gelmekten sakınanlarındır."¹

Allah'ın yeryüzündeki hüccetinin belirleyicisi, bizatihi Hak Teala Tekaddes hazretlerinin zat-ı akdesi ahadiyyetidir. Zira malikü'l-mülk O'dur. Yeryüzü de, içindekilerle beraber, tüm kâinat ve açık, gizli, bilinen, bilinmeyen, görünen, görünmeyen her şeyin mutlak ve yegâne tek sahibi hiç şüphe yok ki yalnız ve ortaksız, şeriksiz, O'na aittir. Kullarından dilediğini seçer ve mirasçı kılar. Hayırlı sonuç Allah'a itaat eden ve O'na karşı gelmekten sakınanlarındır.

Fakat insan; yeryüzüne sahiplenir, yeryüzünü ve içindeki tüm nimetleri kendinin sanır. Dilediği gibi kendisine ait olmayan bir mülkte tasarruf etmek ister. İnsan Allah'ın (c.c) seçtiği mirasçıları ve hüccetleri bu nedenle tanımak istemez. Kendi kendine bir hüccet belirler. Kendisi hüccet tayin eder. En büyük yanılgıya burada düşer. Bunun sonucu, resul ve nebilerin ve onların vasi, varis ve vereselerini, tanımaz. Bu durum, seçilmiş olmayanların ve haksızlıkla gücü ve iktidarları ellerinde bulunduranların, baskı ve zulümle ellerine geçirdikleri tüm güç ve kuvvetlerini seferber ederek, her dö-

1- A'raf, 128

nemin hadi'si, seçilmiş, muhlas kulların tanınması engellemelerini sağlamıştır. Bu durum halen bile devam etmektedir.

"Her milletin bir hadi'si var."¹ Hakk'ın belirleyip seçtiği, İslâm milletinin her dönem için belli olan hak ve tek olan hadi'leri yerine, her beldede, her yerde, her mekânda, sayısız hadilere inanılmaktadır.

2) Muhlas kullar ve en gerçek miras sahipleri sahteleri ile tebdil edilmiş, mirasçı muhlas kulların varlığı, çok geniş ve kapsamlı propaganda ve teşviş çalışmaları sonucunda, halka inkâr ettirilmiş, halk aldatılmış, seçilmişlerin misyonu kendilerinin atadıkları zatlara haml edilmiştir. Allah'ın hak hüccetlerinin nasıl ki **maddî genel velayet hakları** baskı ve zorla, zulüm ve katliamlarla gasp edildi ise, **manevî genel velayet hakları** da, teşviş, tahrif ve tahriflerle gasb edilmiştir.

3) İnce, hassas ve sinsi bir yöntemle, halkın gönüllerini feth eden ve aşkın velayeti ile gönüllere taht kuran, en hakiki gönüller sultanlarının bu zaferlerini açıkça müşahade eden zalim sultanlar, yeni bir hile ve taktik geliştirerek, seçilmiş muhlas kulları inkâr etmeyip, onların faziletlerini ikrar etmiş, fakat onların diğer muhlis kullarla aralarında fark olmadığı şayiasını her tarafa yayarak, muhlas muhlisle bir tutulmuş, hatta gerektiğinde, ihlası halk tarafından kabul görmüş, müttaki alimler, zahidler, abidler, kendilerinden haberli veya habersiz, iktidar ve güç sahiplerince, daha yüce makam ve mertebelerde gösterilmişlerdir. Takdire şayan olmuş ama her şeyden bihaber bazı muhlis zatlar, halkın gözünü boyamak, halkın muhlaslara fevc, fevc akın ve teveccühünün önünü kesmek ve muhlasları akamete uğratmak için, çok büyük gürültüler eşliğinde, kendilerinin dahi bilmediği, halkın dillerden dillere dolaştırdıkları kendilerine

1- Ra'd, 7

yüklenilen, makam ve rütbelere şaşkınlıkla bakmış ve hayretler içerisinde kendilerini rehber ve mürşid olarak görmüşlerdir. Bu zatlardan bir kısmı, karşılaştıkları bu durumu kabul, bir kısmı red ve inkâr etmiştir. Red ve inkâr edenlerden bir kısmı, halkı aydınlatmak ve hakikatleri ulaştırmak istemiş, kendilerine sunulan dünyevî her tür makam, mevki ve maddî imkânları kabul etmemiş, sultanların gazabına uğrayarak, değişik iftira ve hilelerle canlarına kıyılmıştır.

4) Allah Resulü'nün sünnet ve vasiyetlerinin, Kur'an'dan sonra en önemli ayağından biri olan, imametle birlikte gelen "umumi, genel velayet emaneti Ehlibeyt" sadece "hub evinde" sıkıştırılarak, ittibalı engellenmiş, ilim şehrinin tek giriş kapısı olan İmam Ali'nin (a.s) kapısından başka bir çok kapı daha açılarak, halkın ilim şehrine girmeleri engellenmiştir. Böylece Resulullah'ın (s.a.a) *"Kim ilmin şehrine girmek isterse o kapıdan geçsin."* işareti görmezden gelinmiş, emri uygulanmamış, başka başka şehirlere çıkan farklı farklı kapılarla insanlar aldatılmıştır.

Bu aldatmaca harekâtı, bir ve tek olan İslâm isminin yanına, bucu İslâm, şucu İslâm, şöyle Müslüman, böyle Müslüman dedirterek, farklılaşma, ayrışma ve çeşitlendirmeyi doğurmuş, son derece büyük bir ustalıkla, tenakuzlar, çelişkiler, ihtilaflar, ayrılıklar, gayrilikler, bölünmeler, değişik itikadlar, savaşlar, akıtılan haram kanlar, yanlışlar, inhiraf- lar, iftiralar, ihtilatlar, mugalatalar, teşvişler, aldatmacalar, çeşitlendirmeler, aklın ve mantığın tüm kurallarına aykırı olduğu hâlde, "rahmet" diye yutturulmuştur. Böylece tüm bu keşmekeş içinde ümmet hangi kapının ilmin şehrine açılan kapı olduğunu şaşırmıştır.

Zalim sultanlar bu korkunç tuzağın (ilmin kapısının inkârı ya da zorla kapatılması) sonucunun onlara neye mal olacağını ve bunun halkın isyanını beraberinde getireceğini çok iyi bildikleri için doğabilecek her tür isyanı, şeytanî teş-

viş mantığı ile bertaraf etmişler, ilmî dirayeti ve hakkı tam anlamıyla tanımış ve teslim olanlar dışında, avam halka, saf inanmışlara, ilimden bihaber olanlara, mustaz'afalara kolaylıkla yutturmuşlardır.

Yüce Allah (c.c) kâinatın efendisi, âlemlere rahmet olan Hz. Peygamber'e ve tüm peygamber, evliya ve asfiyanın şefaati önderine şöyle seslenir:

Ey Muhammed, fırka fırka olup dinlerini parçalayanlarla senin hiçbir ilişkğin olamaz. Onların işi Allah'a kalmıştır. Yaptıklarını onlara sonra bildirecektir.¹

Habibine hitab eden ve dinini parçalayıp fırka fırka olanlarla o müberra şahsiyetin ilişkği olamayacağı ve yaptıkları işi Allah'ın onlara haber vereceğı, bu hususta ümmetin çok büyük bir uyarı ve inzarla baş başa bırakılacağı dikkati ile birlikte, bir de gaybî bir mucize vardır ki, Resulullah hayatta iken, İslâm milleti tek ve yek vucud iken bu gaybî haber ümmetin selameti için bize ve kıyamete kadar tüm ümmete iletilmek için Habib-i Kibriya'sına verilmiştir. Kim bu tefrikaya düşerse o müberra Şah-ı Enbiya onlardan beri ve müberradır.

Peygamber-i Ekrem'in (s.a.a) Refik-i A'la'ya yükselişi ve ümmetine buudundan sonra, cahiliyye dönemine rucu için fırsat kollayanlar, daha sonra Allah'ın (c.c) seçtiğı has, muhlas, seçilmiş, vasi, varis ve vereseleri katlederken, onlarla savaşırken, kendilerini dinin temsilcileri ilân ederek, muhlas imamları dinde tefrika yaratmakla suçlayacaklardı.

5) Hakk'ın seçtiğı muhlas kullar, Hakk'ın kendilerine vermiş olduğı görevi, daha sonra ifa etmek için, yeniden harekete geçip, halkı aydınlatmaya, aldanmış ve aldatılmışları uyarmaya, uyandırmaya, kendilerine miras bırakılan, ema-

1- En'âm, 159

t.me/caferilikcom

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

net edilen, Kur'ân ve sünneti icraya, dini yeniden ihya etmek, Hakk'ın sınırsız ve sonsuz nuruyla insanlığı buluşturmak için harekete geçen muhlâs kullar, ümmetten yardım ve destek yerine, bu kez insanlık ve melekut âlemini hayretler içinde bırakacak kadar, elim ve vahim bir durum ile karşı karşıya kalacak; cehaleti, ihaneti, sefahati, gücü ve kaba kuvveti, arkalarına alan şer güçler ittifakıyla, baş başa kalacak, hunharca ve vahşice katl edilerek şehadet şerbetini içecek ve kıyamete kadar kanları ile zafere imza atacaktı. Şer güçler bu net ve açık katliamların müsebbipleri olarak kendilerine başka kurbanlar seçecek, cinayetleri onlara haml edecek ve imamların arkasından timsah gözyaşları dökecek, yapılan zulüm, katliam ve vahşetler yine herkesten gizlenecekti. Böylece Hakk'ın yeryüzündeki gerçek temsilcilerinin o gür sedaları susturulacak, maddî ve manevî genel velayetlerinin yanı sıra, vucudî varlıkları da ortadan kaldırılacak ve zalimlerin zulümlerine dur diyecek kimseler kalmayacaktı.

Bu sayılan beş temel nedenlerin bu güne dek taşıdığı son durum, daha anlatmakla, yazmakla ve saymakla bitiremeyeceğimiz başka nedenlerle birlikte, yapılan bunca tahrifat, tahribatlar, zulüm, hile ve desiseler, zorlamalar, baskılar, tam anlamıyla ve her yönüyle, zalim sultanları başarıya ulaştıramamıştır. Kısmi ve bazı mekânlarda başarı elde etmiş gibi bir izlenim oluşmuşsa da nihai hedefe asla ulaşamadılar. Artık günümüzde her tür teknolojik imkânlarla donatılmış bu günün insanına, bu kadar küçülen dünyada, iletişim ve haberleşme imkânının internet aracılığıyla çok kolaylaştığı, herkesin aradığı her tür bilgi ve kütüphaneye rahatlıkla ulaşabileceği, aklî, ilmî ve tarihî hakikatlerin saklanması mümkün olmadığı, zulmün tüm çıplaklığı ile hakkın ve adaletin herkesin gözünün önünde cereyan ettiği bir dönemde, hakkın inayet ve rahmetinin bizlere bir tecellisi olarak yaşamaktayız.

HAKKA VE HAKİKATE ULAŞMAK İÇİN OKUMAK

Allah'ın (c.c) ilk emri "Oku"dur:

Yaradan Rabbinin adıyla oku.¹

Oku kalemle öğreten, insana bilmediğini öğreten, rabbin en büyük kerem sahibidir.²

"Oku" emrine muhatap olan tüm kullar içinden bu emre itaat eden kullar, günümüz imkânlarının kendilerine vermiş olduğu bu Hak'tan gelen nimetle, en başta kâinat kitabından kâinatı, kâinatın tüm açılımlarını, gökten, denizden, yeryüzünden, ağaçlardan yapraklardan, kuşlardan, tüm zi-hayat varlıklardan, tüm canlı ve cansız, şuurlu ve şuursuz varlıklardan, sırlarından, gizemlerinden, hareketlerinden, sükunlarından, muhavaalelerinden ve tüm bunların sebep ve müsebbiplerini okuyarak sonra varlık felsefesini, mümkünü'l-vücuttan vacibe'l-vücuda ulaşmak, herkes kendi kapasitesi ve algılama kabiliyetine göre hakikate ulaşabilmek için, kâinatın açılımlarından yola çıkarak, kendini keşf etmek, hakikatini bulup anlayana kadar okumalıdır. Kaybettiği hila-fetine sahiplenmek, kendini bilmek, yerini, duruşunu, istikametini, gelişini, gidişini, kendisi ile ilgili tüm hikmetleri, kendinde gizli kâinatın tüm fihristini bulana dek, "Hakikat Benim"de kalmayıp, takılmayıp, orada oyalanmayıp, "Ben Hakikatim" diyene kadar okumalıdır.

1- Alak, 1-2

2- Alak, 3-5

Malikü'l-Mülkün mülkünde tasarrufunu, kâinatın mevcudiyetine sebep olarak gösterdiği halifesini, hilafet makamının ebedi tacını giydirmek gayesi ile şereflendirerek halifelerine gönderdiği resul ve nebilerin ve imamların her birinin ayrı, ayrı Rahman'dan gelen rahmet tecellilerini ve her birinin vazifelerini icrada taşıdıkları Rahman'ın bir isminin cilvelerini ve bütün isimlerin cilvelerinin taşıyıcısı ve O'nun saf, pak, arındırılmış tertemiz soyunu, yine kâinat kitabından ve O'nun "La yantiku ani'l-heva="O **kendi hevasından konuşmaz**" ayeti ile dili hata, sürçme ve yanlıştan arındırılmış, "Ma atakumu'r-rasul fe-huzûh=**Resul size neyi verdiyse onu alınız.**" sözüyle aklı her tür teşviş ve muğalatadan arındırılmış ve "Qul in kuntum tuhibbunellahe fettebiûnî=**De ki: Allah'ı seviyorsanız bana tabi olunuz**" ayetiyle ittibası Allah azze ve cellenin sevgisine eş tutulmuş ve mutlaklaşmış tebliğcisini ve onun vasi, varis ve vereselerine sahip çıkıp tabi olmak, hükümlerini okumak, hayatlarını, mücadelelerini, uğradıkları musibet ve duçar oldukları eziyetleri, tarihin ibret levhalarından okumak lazım...

Bir bütün olan ve tek bir tecelli ile varlık imkânı bulan kâinatın içinden Allah-u Teala celle ve celaluhu'nün isimlerinin cilvelerinin tamamını kendinde toplamış, tüm isimlerin ve Hakk'ın cemal aynasının mazharı, kâinatın nurdan uydu-su, nuru ile tüm kâinatı aydınlatan ve âlemlere ışığı ile hayat veren, tüm resullerin ve tüm âlemlerin ve melekut âleminin imamı, aşkın, muhabbetin ve şevkin ana mihveri, resul nebi ve tüm imamların, evliyanın, asfiyanın, muhlis-muhlas tüm mümkün varlıkların "Ol" emri sebebi, yüce Allah'ın "Habi-bim" hitabına mazhar tek kul, tek mahluk, olan o eşref-i halk'ın cemalinden, aynasından, aksinden, Vacibe'l-Vücutu okumak gerekir...

Ve okumak, aralıksız okumak, kesintisiz okumak, her zaman, her yerde, her an, her şeyi okumak. Okumak, okumak ama hakkı, hakikati Hak'tan okumak.

"Yaradan Rabbinin adıyla oku" emriyle kâinatı, kâinat sahibinin açtığı pencereden okumak. Tarihi oradan okumak. Aklını, gönlünü, hakka, hakikate açık tutarak, ön yargısız, şartlanmaksızın okumak. Hakk'ın tecellisi olan hakikati, hakkı bulmak, anlamak için okumak. Hakikate teslim olmak için okumak... illüzyonun göz boyama sahtekârlığının, düzenbazlık sanatının, her tür oyun, sihir, hile ve desisenin iptalinin nasıl olduğunu, kâinat kitabının penceresinden, işi kolaylaştırılan, göğsü genişletilen, dilinden düğümü çözülen, sözü açık ve net olan, Musa'dan (a.s), "yed-i beyza"dan atılan "ilim ve hikmet açısından okumak...

Başta nefis ve "ene, ben" putu olmak üzere, irili, ufaklı, küçük, büyük, kırılan tüm putlardan ve tüm insanlığın başına çok büyük bela olan, büyük putlarla beraber tüm putların nasıl yıkıldığını ve sonsuza dek nasıl yıkılması gerektiğini, yine kâinat kitabının penceresinden, muvahhidlerin seyyidi, putkıran Hz. İbrahim'in (a.s) şifresini en büyük putun boyuna astığı kazmadan okumak....

Kâinat kitabından Allah'ın emir ve yasaklarına itaatsizliğin, yapılan tahrifat ve tahrifatın, kişi, gurup cemaat ve kuruluşların, maddî ve dünyevi çıkarları için, heva ve hevesleri doğrultusunda, Allah azze ve celle'nin kitabı üzerinde yapılan yanlış tevil ve yorumların, değişikliklerin, hakkın lâneti ile nasıl sonuçlandığını okumak... **"Kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Aranızda böyle yapanın cezası ancak dünya hayatında rezil olmaktır. Ahiret gününde de azabın en şiddetlisine onlar uğratılırlar. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir."**¹

1- Bakara, 85

Esaret ve kölelik boyunduruğundan kurtarılarak, özgürlüğe Allah'ın (c.c) yardımı ile kavuşan ancak, Allah azze ve celle'ye kul olma fırsatıyla kalıcı, ebedi, sonsuz özgürlüğe ulaşma imkânını ellerinin tersiyle itip, "dünya hayatında rezil olmayı" tercih ederek, kula kul olmayı, ebedi köleliği, ebedi zillet ve esareti, kendi özgür iradeleri ile seçen ve tüm insanlığa kâinat kitabında ibret tablosu olarak takdim edilen İsrailoğulları'nın Allah ve resullerine karşı takındıkları tavırları, ihanetlerle dolu tutum, davranış ve fiillerinden okumak...

Habibullah'ın, eşref-i halk'ın varislerinin, vasilerinin ve vereselerinin ilki, evliyanın serveri, imamların şahı, ilmin şehrine açılan kapı, zamanının yaşayan, konuşan canlı Kur'ân tecellisi, Fatımatü'z-Zehra'nın (a.s) mutahhar eşi, cennet gençlerinin efendilerinin babası, Sahibe'z-Zaman'ın dedesi, imamet müessesesinin en zor şart ve koşullarda, tebdil edilmiş bir isimle en ağır imkânlarla tashihine ve adalet mi-zanının tahakkukunun icracısı, Hayber fatihi Allah'ın arslanını, Bedir'den, Uhud'dan, Hendekten, Tebük'ten, Mekke'nin fethinden, Habib-i Zi-Şan'ın yatağından rabbi ile yaptığı ticaretten, Medine'nin minberinden Kufe'nin mihrabında şehadet şerbetini içerken, "Fuztu ve Rabbi'l-Kâbe=Kâbe'nin Rabbine andolsun ki kurtuldum" sözlerinden okumak...

Dünyanın tüm güzellik ve ihtişamı ile insanları kendisine davet ettiği, insanların çoğunun ona meylettiği, Allah'ın o zamandaki hüccetinin yalnızlaştırılarak, ihanet çemberlerinin en geniş ağılarıyla etrafı örülerek, yine ümmetin maslahatı için barış ve sulh yapmak zorunda kalacağı bir zamana doğru onu zorda bırakan, bir cahil topluluğun arasından, dinin selameti, Kur'ân'ın hıfzı, ceddinin sünnetinin tahripsiz korunması için İmam Hasan'ın (a.s), feraset, dirayet, sabır, metanet, tevekkül, fedakârlık kahramanını, tüm maslahatçı girişimlerine rağmen, onu şehit eden zihniyeti okumak...

Habibullah'ın habiblerinin, Ehlibeyt'in efradının, nurdan parlayan çehrelerinin, arş-ı a'layı ihtizaza getiren, melekut âleminin dünya sahnesinden, ibret ve hayretle izledikleri, katliamın kimler tarafından, niçin, hangi amaç uğruna yapıldığını, tarihin akışından, muharremin onuncu gününü den okumak...

Hakk'ın Habibi'nin en kutsal mahremlerinin, Hz. Zeyneb'in evlat ve yeğenlerinin, diğer Ehlibeyt efradının, prangalara vurulmuş olan ayaklarının, boyunlarına takılmış tasmaların, fikir ve düşüncelere vurulmuş zincirlerin günümüze kadar taşıdığı fikri, ekonomik ve sosyal esaretten okumak...

Tüm mazlumların sesi, Hakk'ın, hakikatin, adaletin temsilcisi, Allah'ın (celle celaluh) muradının ve Resulü'nün (s.a.a) sünnetinin ihya edicisi, dirilticisi, Kerim olandan Ekrem olan Habib'e, Rahim olan Rahman'dan tüm âlemlere rahmet olan, tabiple indirilen, şafi isminin mazharı, tecellisi, akılların, kalplerin, ruhların, insanlığı ve tüm âlemleri tehdit eden maddî ve manevî tüm hastalıkların şifası, virüslerin imha adresi Kur'ân-ı Hakim'in, rafa kaldırılmak istenen hükümlerinin hamisi, icracısı, tam ve eksiksiz uygulayıcısı, cemali ceddinin cemal aksi, sedası dedesi İbrahim'in (a.s) tüm putları yıktıktan sonra kâinatta yankılanan tevhid sesi, kendi döneminin ve kendisinden sonraki tüm zaman dilimlerinde, ölmüş ve ölmek üzere olan ruhlara hayat veren, İsa'nın (a.s) nefesi...

Düzensizliklerin düzenleyicisi, zalimlerin zulümlerinin iptal edicisi; tahriflerin, tahriplerin, bidatlerin, İsrailiyyatların ve hurafelerin yok edicisi; hataların, yanlışların, tağyirlerin, aldatmaların ve teşvişlerin düzelticisi; maddî ve manevî tüm sahte temsilcilerin iptal edicisi...

Tüm şehitlerin önderi; şehadet mektebinin en büyük öğreticisi; şehitlerin efendisi; zalime ve zulme boyun eğmenin

zilletinden kanla ebedi özgürlüğe ulaşmanın en büyük mektebinin onuru ve muallimi; mazlumların en büyük umudu; mustaz'afların piri; şehitlerin şahı; İmam Hüseyin'i (a.s), yine onun mektebinden, onun açtığı çığırdan, onun gittiğı yoldan, bela, musibet, sabır, tahammül, fedakârlık, aşk, muhabbet, şecaat, tevekkül, mücadele, müdafaa, murakabe, fena firrasul, fena fillah ve en gerçek vuslatı, seryr-i sülukun en yüce mertebesini, kemale giden yolun en alisini, marifetullah'ın en doruk noktasını, ebedi sürprizlerle buluşmanın en kestirme şifresini, başka yerlerden değil, yanlış yerlerden değil, sahte yerlerden değil, oradan, hicretin ellinci yılından, muharrem ayının onundan, Kerbela'da, Hakk'a en azizlerini, en başta olmak üzere tüm malını ve aile efradını Hak için hakikat için, hakkın ve adaletin ikamesi için, dinin muhafazası, şirkin, küfrün, nifakın insanlığın hayatından ve tarihinden tamamen silinmesi için, canını seve seve Hakk'a feda edişin simgesini, imanda insanların en hayırlısı, hak üzere Kur'an'ın muhafızı, Al-i Aba'nın ve Ehlibeyt'in nurdan bir parçası, gönüllerin sultanını, o gün Ehlibeyt'in mahremlerine, Hz. Zeyneb'e (a.s) zindan olan o andan, Ali Ekber'in, Ali Asgar'ın, Alemdar'ın, Seyyidü's-Şüheda'nın Kerbela'da akıtılan damla damla kandan ve o kanın tüm çağlara taşıdığı eşsiz mesajını daima kesintisiz okumak, okumak, okumak...

Allah'ı (celle celaluh) hakkıyla tanıyan, Hakk'ın hakikat tecellisinin hakikat cilvesi, Hakk'a yalvarışın, yakarışın simgesi, hak yolunun öğreticisi, secde edenlerin efendisi, zikreden dilden Allah Allah diye atan kalbe inen Hakk'ın esma cilvelerinin gönül tercümanı, İmam Zeynelabidin Hz. Secad'ın (a.s) kendisiyle birlikte, Kerbela'da başlayan insanlığın esaretinin, ebedi kurtuluşa vesile olacak, İmam'ın (a.s) dilinden tüm insanlığın kalbine bir rahmet olarak inen, Hakk'a ilticanın, Hakk'a duanın, Hakk'a tevekkülün, Hakk'ı tefekkürün, Hakk'a teşekkürün, Hakk'a zikrin, Hakk'a ubu-

diyetin en gerçek adını, onun dilinden, kalbinden ve mübarek gözlerinden süzülen damla damla yaştan okumak...

İlmî ihtilafların, fikrî çatışmaların ve aklî tenakuzların doruğa çıktığı bir dönemden, günümüze kadar sarkan farklılıkların, ayrılıkların, ihtilafların, o günden bu güne, Kur'ân ve sünnetle, Rabbanî ve Rahmanî bir safiyetle Hakk'ın muradını taşıyarak, tashih edilmiş tevil ve yorumları, İmam Muhammed Bakır'ın (a.s) mantığından okumak...

Muhlas ve seçilmiş hidayet önderlerinin, Resulullah'ın (s.a.a) her tür verasetiyle birlikte, ilmî verasetlerinin, Hakk'ın Habibi'nin aklından onların aklına sirayet eden bir damla nur'un, insanlığın aklına tecelli ederek, akılları boğan karanlıkların ve zulumatın nasıl nura, ışığa dönüşüp, gönüllerde ve nefislerde yer edinmek isteyen nefsî ve şeytanî putların nasıl kaçtığını, akıllara bağlanmış şeytanî düğümlerin nasıl çözüldüğünü, İmam Cafer Sâdık'ın (a.s) tüm fukahayı, ulemayı ve tüm cihanı aydınlatan mektebinden okumak...

Nifak elbisesi giymiş zorbaların hâkimiyetleri altında zorla baskı altında bulundurdıkları İslâm beldelerini, cevr, zulüm ve kaba kuvvetle idare ettikleri, Allah'ın (c.c) tasarrufatından olan yeryüzünde hükmetme hakkını Hak'kın kendi seçtiği muhlas kullara verdiğini bile bile Allah'tan (c.c) değil de babalarından devr aldıkları hayalî saltanat hakkını kendilerine ait bildikleri veya zannettikleri, Hakk'ın ve halkın huzurunda sahibi ve hakları olmayan ve olamayan bir makamı işgal ettiklerini itiraf edip, bu hakikati ayne'l-yakiyn, ilme'l-yakiyn ve hakka'l-yakiyn bildikleri hâlde, Allah'ı (celle celaluh) ve kullarını aldatabileceklerini zanneden ebedi cehennem müşterileri, zalimlerin, Hakk'ın seçtiği yeryüzünün o günkü gerçek muhlas halifelerinin, hiçbir kaba kuvvete dayalı siyasi ve fiili girişimleri olmadığı hâlde, cebir ve zora dayalı oluşum ve müdahalenin asla vuku bulmadığı bir zamanda, yine de o pak ve arındırılmış Peygamber evlatlarının

maddî ve vucudî varlıklarına tahammül edemeyip, onları, if-tira, hile ve yalanlarla ölüme mahkum edişlerini, İmam Mu-sa Kâzım'ın (a.s) ruhunu Hakk'a teslim ettiği zalimlerin zin-danlarından okumak...

Bir zalimin başka bir zalime, fesadı, bozgunculuğu ve kanı nasıl miras bıraktığını, zalimin, zorbada devr aldığı cürüm ve katliamları örtbas etmek, masum görüntüsüne bü-rünerek, halkın gözünü boyamak, muhtemel isyanları halkı aldatarak bastırmak için, kullandıkları şeytanî hile ve desise-lerin, "Şeytan ruhunun insanî bedende nasıl mücessemleşti-ğinin, büründüğünün" ve "Şeytanî aklın, insan aklında nasıl muhkemleştiğinin" göstergesi olarak, muhlas ve seçilmiş Al-lah'ın hüccetinin zorla yurdundan çıkarılarak, himaye ve muhafaza kılıflarıyla, açık zindanlarda yaşamaya mecbur edilerek, hücceti ortadan kaldırma hesaplarının, nasıl yapıldığını, İmam Rıza'yı (a.s) zehirleyen kaseden okumak...

Ve diğer seçilmiş, saf, muhlas peygamber evlatlarının her birini ayrı ayrı dönemlerde ve değişik zamanlarda, ken-dilerine tehdit olarak kabul eden farklı farklı zalimlerin, de-ğişik taktik ve yöntemlerle onları yok etme girişimlerinin, Peygamber evlatlarının şehadet şerbetlerini içişleri ile nasıl noktalandığını ve o zalimlerin ibretlerle dolu akıbetlerinin hem dünya da, hem de ukbada nasıl son bulduğunu, dün-yadan tarihin kayıtlarına geçmiş ibretli hikâyelerini tarihin sayfalarından, ukbada onları bekleyen sonu kâinat kitabının "haksız yere bir cana kıymanın" cezasını Hak Teala ve Te-kaddes hazretlerinin onlara vadettiği ebedi yeri Hakk'ın "Sadiku'l-Va'd" isminden okumak.

Yeryüzünü zulüm ve fesattan sonra, Hakk'ın Adaletini hakkiyla ikame etmeye memur, muvazzaf, seçilmiş, Hakk'ın ilminde gaybette olan, "gaybetten ta zuhura kadar geçen tüm zamanların imamı ve tüm gaybubet döneminin imtihan vesilesi ve gaybe imanın pekiştiricisi, Bakiyyetallah'ı, Sahi-

be'z-Zaman'ı, Hücetullah'ı, İslâm'ın izzeti, kâfirlerin zilleti, Hakk'ın sırrı, Farecallah'ı, Rahmetallah'ı, İmam Muhammed el-Muntazar'ı, asırlardır onu bekleyen mazlumların ahından ve figanından, Hakk'a dua dua yalvarmak için açılan ellerden, dudaklardan dökülen cümlelerden okumak...

OKUMAYANLAR, OKUYAMAYANLAR VE MUSTAZ'AFLAR

Okumayanlar, okumayı sevmeyenler, okumak istemeyenler ve yanlış okuyanların tümü, ne elimdir, ne hazindir ki insanlığı bugünkü duruma ve düşülen bu çıkmaza hep beraber el birliği ile getirtmişlerdir.

Yüce Allah'ın (c.c) "Oku" emriyle insanlığa okuması için açtığı kâinat kitabından okumayıp, başka kitaplardan başka pencerelerden okuyanlar, yanlış şeyleri yanlış yerlerden okusunlar diye, gözlerine yanlış ve farklı gözlük takılanlar veya bilerek takanlar, farklı ve doğru olmayan şeyler görmüşler, göz boyama sahtekârlığının en hünerlisi ile karşı karşıya kalmışlar, illüzyona duçar olup gördükleri hallisinyasyonu ve hayalleri, gerçek olarak, hakikat olarak vehmetmişler, yanlış zan ile aldatılmış ve aldanmışlardır.

Allah'ı (c.c) aldatabileceklerini sanarak, aslında yalnız kendi nefislerini aldatanların, elleriyle yazdıkları kitaplarla inanmış saf müminleri ve halkın içinde okuma yazma bilmeyen avamı, bu Allah'ın (c.c) kitabıdır diye takdim edip aldatanları, onları bekleyen elim ve acıklı akıbeti, kâinat kitabından okudukları ve bildikleri hâlde, bile bile ümmeti aldatanları da aynı akıbet beklemektedir.

En azından bu konuyu duyan ya da bir şekilde bilen ve haberdar olan fakat okumayan, araştırmayan, okumayı sevmeyen, vurdumduymaz, tembel ve cahiller, bana neciler, aldatılmaya müsait olmuşlardır.

Aldatanlar:

Bu kez nifak elbisesine bürünmüş, kâinat kitabını ellerinde tutup, elleri ile tahrif etmediklerini, edemeyeceklerini belirttikten sonra, yeni yöntemler geliştirerek, farklı taktik ve değişik hile ve metotlar uygulamış, kâinat kitabının içeriğinden ve en gerçek mana ve içeriğinden, hedeflerinden, insanlığı uzaklaştırmaya çalışmışlardır. Kısmen başarı elde etmiş fakat her yerde tam bir sonuç alamamışlardır.

Aldatılanlar:

Aldatılanları beş grupta toplayabiliriz.

1) Aldatanlar, her tür imkânı kullanarak, ellerinde bulundurdukları maddî güç ve iktidarlara da yanlarına alarak, kendileri de halka karşı inanmış gözükerek, inandırıcı olmayı başarmış ve aldatılanlar onların bu desisesine kanmıştır.

2) Aldatılanların, aşkla, şevkle dine bağlılıklarının, Allah'a (c.c) iman ve Resulü'ne (s.a.a) ittiba için halis niyetlerinin, suistimal edilerek, haktan ve hakikatten bihaber cahil bırakılmaları için, eğitim ve öğretime gereken ihtimam verilmeyip, cahil bırakılmalarından faydalanılarak, muhabbet, aşk ve şevklerinin yanlış yere kanalize edilmesi ve aldatılarak halkın büyük çoğunluğunun mustaz'af bırakılması.

3) Aldatanların, aldananları da yanlarına alarak, kendilerini Hakk'ın yeryüzündeki temsilcileri olduklarını ve onlara ittibanın farz olduğu yalanına, aldatılanların inanıp itaat etmesi, kanması, onlara isyanın haram olduğu, dine ve dinin emirlerine karşı gelmekle bir tutularak, aldatılanları tam bir aldatmaca tuzağına düşürmek.

4) Aldatılanların Hz. Peygamber'den (s.a.a) sonraki seçilmişleri tanımaması; yani seçilmişlerin varlığından, muhlis, âlim kullar olarak haberdar olup, o zatların hakiki misyon ve vazifelerinden haberdar olmayıp, onlara sadece sevgi besleyip sevmenin yeterli olacağı zannı. Onlarla ilgili hakkı ve

hakikati dillendirenlerin yalanlanması, hak taşıyıcılarının iftiralarla tekfir edilip sürülme ya da katledilmeleri, nebi ve resullerin dışında seçilmiş muhlas olamayacağı ve artık kalmadığı desisesi ile muhlasların daha sonra katledilirken bunun göklerde daha önceden yazılmış bir ilâhî takdir olarak Hakk'a en büyük iftira atılarak, aldatılanların bu ve buna benzer nice iftiralara inandırmak.

5) İslâm ve insanlık düşmanı dış güçlerin de, aldatanlara her tür maddî ve askeri desteği sağlayarak, halkın içine sızıp Müslüman kisvesine bürünen amillerinin, kendilerine bağlı saray ulemalarının da çok büyük destek ve yardımları ile İslâm milletinin arasına her tür ihtilaf ve tefrikanın körüklenerek kökleşmesini sağlamak, Müslüman ümmeti de kendi içinde küçük küçük parçalara bölerek, onların arasına kin ve nefret tohumlarını ekerek, düşmanlık ve husumeti her yerde yaygınlaştırarak, aldanan ve aldatılanları her tür tuzağa kolaylıkla düşürebilmek ve kolayca yönetmek...

Bu ve buna benzer birçok neden, ebedi zannedilen dünya hayatının elde edilmesi için yapılan bunca zulüm, yalan, hile tahrifat ve tahribatlar, akıtılan kanlar, yıkılan yuvalar, söndürülen ocaklar, yok edilen umut ve hayaller, aslında tüm insanlığın, huzur, barış, sükun ve emniyetine karşı işlenmiş birer cürüm olarak karşımıza çıkmakla beraber, en fazla İslâm milletine zarar vermiş, İslâm âleminin bugün herkesin apaçık bir gözle müşahade ettiği son duruma zemin hazırlamıştır.

İslâm dünyası dışında kalan diğer kavimlerin, insanlığa insanlık adına, insanlık namına neler sunabileceği, hem geçmişte hem de günümüzde tarihten ve şimdiki durumdan açıkça okunmaktadır.

Hz. Adem (a.s) ile başlayan İslâm ve insanlık tarihinin hak ve batıl cephesinin, o günden başlayan ve günümüze kadar gelen şekli, kıyamete kadar devam edecektir.

Yüce Allah (c.c) yeryüzüne halife olarak gönderdiği insanın, kendi akıl ve iradesi ile cennetin bir numunesini, kendisinin sahibi olmadığı ve asla olamayacağı bir gezegende, kendi iradesi ile kurmasını murat etmiştir. Dünya gezegeninin ebed olarak bir tek tozuna, çekirdeğinin bir tek zarına dahi sahip olamayan insan, dünya gezegeninin en gerçek ve ebedi, hakiki sahibi ve sanatkârını tanımak, bilmek ve anlamak istememiş, kısacık bir hayatta, kısacık bir süre için, kısacık bir rüyada kendisinin sahibi olmadığı başkasına ait kendisinde bulunan emanetlerle, kötüye kullandığı emanetleri, gezegeni elde etmek için, kendisine karşı ve kendisine kendisi için Hak sahibi tarafından var edilip emanet edilen diğer tüm canlı, şuurlu ve şuursuz diğer canlı ve cansız tüm varlıklara karşı işlediği; sınırsız, hadsiz, hesapsız nimet ve ihsanlara karşı teşekkür ve şükür yerine işlediği hadsiz, hesapsız, sınırsız halen bitmeyen ve bitmemiş sonu gelmeyen ve bitmeyen cinayetler, gaybi, melekutî âlemi hayretler içinde bırakmış ve halen bırakmaktadır.

Hâlbuki her şeye sahip olmak hırs ve tamahı ile kan akıtan ve bu cürümleri işleyen hiç kimse, ne önce ne şimdi, ne de bundan sonra, gezegenin değil bulunduğu yerin, mekânın, tek bir tozuna dahi sahip olmadan bu gezegeni ve tüm içindekileri, kendilerinden öncekilerde olduğu gibi, kendisi ve kendisinden sonrakiler de dahil gezegeni en hakiki gerçek sahibine terk edip, hakiki Hak sahibinin huzuruna yalnız amelleri ile gideceklerdir.

Şer cephesinin tüm temsilcileri, kaba kuvvet, güç ve iktidarı bu amaç uğruna seferber etmiş, ebedi hayata bu gezegenin hiçbir şeyine malik olamadan, gezegeni ve tüm içindekileri başkalarına terk etmişlerdir. Bu gezegeni terk edenlerin arkalarında miras bıraktıkları zulüm ve fesadî devrâlanlar, yeryüzünde fesat, bozgunculuk ve azgınlıklarını çoğaltarak, kan akıtıcı olma özelliklerini daha da arttırarak, in-

sanlığın bugünkü esaretinin temellerini oluşturmuşlardır. Hem insanlığın felaketine, hem de kendilerine emanet edilen bu gezegenin ve tüm doğanın imhasına ivme kazandırmışlardır. Ne uğruna? Bir hiç, tamah, hırs, bencillik ve çıkar uğruna. Muvakkaten müreffeh bir hayatı, ebedi azaba tercih ederek. Allah'ın (c.c) arz hilafetini ve meleklerin bu halifeye ebedi hizmetkârlığını reddedip yeryüzünün en aciz ve değersiz mahlûktan daha da aşağı bir seviyeye inışı tercih ederek. Ne için ve neye karşılık?

Bir tek rüyadan ibaret olan, geçici, hayal, yalan olan dünya hayatına karşılık.

İnsanlar tek bir ümmetti. Ayrılmaları üzerine Allah, rahmetinin müjdecileri ve azabının habercileri olmak üzere peygamberler gönderdi ve beraberlerinde hak ile ilgili kitap indirdi ki, insanların, aralarında ihtilaf ettikleri şeyler hakkında hakem olsun. Bunda da sırf o kitap verilenler, kendilerine bunca deliller geldikten sonra tuttular, aralarındaki hırs ve kıskançlık yüzünden anlaşmazlığa düştüler. Bunun üzerine Allah kendi izniyle, iman edenleri, onların hakkında anlaşmazlığa düştükleri hakka, ulaştırdı. Allah, dilediğini doğru yola iletir.¹

1- Bakara 213

HIRS VE İHTİRASIN MUSTAZ'AFLAR ÜZERİNDE ETKİSİ

Hakk'ın temsilcilerini yine Hakk'ın tanımlamasıyla "**yer-yüzünde mustaz'af bırakılanlar**"¹ tarihin belli dönemlerinde, zalimlerle mücadele etmiş, bazı dönemlerde başarıya ulaşmış, bazı dönemlerde de iktidar olup, muktedir olmayı Hakk'ın inayet, kudret ve takdiri ile başarmışlardır. Fakat daha sonra Hakk'ın temsilcilerinin, insanlığa hayat veren düsturları unutulmuş, terk edilmiş, hırs ve ihtiras ön plâna çıkmış, şeytanın ve nefsin tuzaklarından kurtulamamış ya da zalimlerin pençelerinde kendilerini buluvermişlerdir.

Allah katında şüphesiz din İslâm'dır. Ancak kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonra, aralarında ki ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler. Allah'ın ayetlerini kim inkâr ederse, bilsin ki Allah hesabı çabuk görür.²

Bu ayet-i celile Allah'ın katında din olarak makbul olanın İslâm olduğu, bunda asla şüpheyeye yer olmadığı vurgulanmış, kendilerine kitap verilenler ki o an için yeni gelen kitaba muhatap olanlarla birlikte ta kıyamete kadar o kitabın muhatabı olanlara bir inzar ve bir önemli uyarı vardır. Kendilerine ilim geldikten sonra, aklî ve nakli tüm hakikatler aşikâr olduktan sonra, bu hakikatleri kendilerini, anne ve babalarını, eş ve çocuklarını tanıdıkları gibi, güneşi tüm çip-

1- Kasas, 5

2- Âl-i İmrân, 19

laklığıyla müşahede ettikleri gibi ilmî hakikatleri ve aklî tüm delilleri ilme'l-yakiyn, ayne'l-yakiyn ve hakke'l-yakiyn müşahede ettikleri hâlde, ne üzücü, elim ve hazin bir durumdur ki, sırf ama sırf Kur'ân-ı Mu'cizu'l-Beyan'ın tüm beyanları acze düşüren bir ifade ile açıkladığı gibi hırs ve ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler.

İhtirasa kurban giden önceki tüm kavimlerin düştükleri bu önemli tuzağa karşı, Müslümanların tümünün, hırs ve ihtirasa karşı tam bir teyakkuzda olmalarının gereğini açıkça vurgularken, ne yazık ki İslâm ümmeti için bugün geline ve şu anda mevcut durum, hırs ve ihtirasın mustaz'afılar üzerinde olumsuz etkilerinin apaçık bir delili ve göstergesidir.

Bu ve buna benzer ilâhî inzarlar ve uyarılar, tıpkı insanın fert fert tövbe edip günahlardan arınması için her gün insana hayat vererek yeni bir arınma ve tövbe etme fırsatıyla kendisini kurtarması için kulunu imkânlarla donatan Allah (c.c) bu kez tüm insanlığın topyekûn yeniden kendisini bulması, hatalarından ve yanlışlarından vazgeçip kurtulması için, rahmaniyyetinin bir tecellisi olarak seçtiği muhlas kulları, tüm insanlığın yeni bir fırsatla yeniden ebediyen dirilip kurtulması için rehber, şefaatçi önderler olarak insanlığın kıyamete kadar istifadesine sunmuştur.

İnsanlığın büyük bir kısmı malum fiillerini terk edememiş, her defasında yanlış seçerek geçici hayatı ebedi hayata, dünyayı ukbaya, batılı hakka, zalimi muhlasa tercih ederek, dünyanın tek zerresine malik olamadıkları gibi ukbalarını ve ebedi yaşam haklarını kendi elleri, akıl ve iradeleri ve fiil ve tercihleri ile kendi kendilerine, nefislerine, ebedi zulmü ve haksızlığı reva görmüşlerdir.

Hakk'ın belirlediği kuralların dışında, insan aklından neş'et eden kurallar ışığında, insanlık için, insanlığın bu çıkmazı için kurtuluş reçeteleri aranmış, bu reçeteler tarihin

belli dönemlerinde uygulanma imkânı bulmuş olsa da tüm insanlığa saadet yerine, şekavet, eziyet, zulüm ve esaretin bir değişik boyutunu, farklı bir ismini ve rengini getirmekten başka bir işe yaramamıştır.

Hakk'ın elçilerinin ve onların vasi, varis ve vereselerinin, "Hak'tan taşıdıkları hakikatleri, Hakk'ın belirlediği kurallarla, akılları aydınlatan vahyin ışığında insanlığın kurtuluş reçetelerini insanlığa sundular. Onlara uyan, tabi olan, çok az bir kitle olan mustaz'aflar bir yana, insanların genel tutum ve davranışlarını Kur'ân şöyle tasvir eder:

Zaten Rabbinin ayetlerinden herhangi biri kendilerine geldiğinde ona hep itiraz edegelmişlerdir.¹

Bu ayette insanların kendilerine hakkın elçileri ile gelen, Rablerinin, mürebbilerinin, terbiye ve ıslah edicilerinin her şeye hayat veren her bir ayetini inkâr ve muhlaslara karşı tutum ve davranışları, itirazları ve yüz çevirîşleri dikkatlere sunulmuştur.

Rablerinden gelen ayetleri inkâr edenler, seçilmiş muh-las kullarla mücadele edenler, onları reddedenler, onları katledenler, aslında kendilerini ve geleceklerini katlettiklerinin bilincine eremediler. Hem de ebedi hayatlarını mahvetmek için kendi kalplerini, kendi eylem ve fiilleri ile kendi akıl ve iradeleriyle hakka ve hakikate kapatarak, kapalı tutarak mühürlediler. Yüce Allah (c.c): **"Sözleşmelerini bozmaları, Allah'ın ayetlerini inkâr etmeleri, peygamberleri haksız yere öldürmeleri, kalplerimiz perdelidir demelerinden ötürü, Allah, evet, inkârlarına karşılık, onların kalplerini mühürledi."**² İşte kendi kendini mahvetme, kendi kaderini belirleme ve sonunu tayin etme, kendi kalbini mühürleme...

1- Yasin, 46

2- Nisâ, 155

Bu zalimler, tarihin belli bir döneminde, ellerinde bulundurdukları güç ve kuvvete güvenerek, mustaz'afları ezdiler. Aynı mantıkla başka bir gücün, başka bir kaba kuvvetin, bir gün gelip kendilerini ezeceğini, kendilerinden daha güçlü başka bir kuvvet ve gücün kölesi ve esiri olacaklarını düşünemediler. Gücü, kuvveti ve maddeyi ilâh edinerek mustaz'afları ezen zalimler, ebedi saltanat süreceklerini zannedenler, kendilerini başka bir gücün, daha bir zalimin pençesinde, prangalara vurulmuş olarak buldular. Kendileri güçlünün kendinden daha zayıf olanı ezip geçtiği bir zemine ortam hazırladılar. Allah'a (c.c) kul olmayı reddedenler, kula kul, zalime kul, fasığa kul, güce kul, nefse kul, şeytana kul oldular. Onların sayesinde her dönemde farklı farklı kulluk modelleri tezahür etti. Kendilerini en özgür zanneden topluluklar bile farklı renklere boyanmış zincirleri, ayaklarında, fikirlerinde, düşüncelerinde, yaşam şekillerinde, evlerinde, ticaretlerinde, tüm hareket alanlarında her taraftan kendilerini kuşatılmış olarak, bilerek veya bilmeyerek, ama bilinçli ama bilinçsiz, gönüllü veya gönülsüz olarak, her taraflarında tasmaları gördüler. Her toplum kendisinden daha da güçlü bir başka topluma boyun eğdi. Ta ki daha güçlü bir toplum peyda edip ötekini, diğerini, köle edinene kadar.

Hırs ve ihtiras için köle olmayı özgürlüğe tercih edenleri, bir başka zalim gücün gücünü hesap edemeyenleri Yüce Allah (c.c) şöyle ferman eder:

İnsanlar bir tek ümmetti. Allah peygambeleri müjdeleyici ve uyarıcılar olarak gönderdi. İnsanların ayrılığa düşecekleri hususlarda, aralarında hüküm vermek için, onlarla birlikte, hak kitaplar indirdi. Ancak kitap verilenler, kendilerine belgeler geldikten sonra, aralarındaki ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler.¹

1- Bakara, 213

Bir tek ümmet olan insanlık daha müreffeh ve özgür yaşayabilmek, adaleti ve hakkı aralarında tesis edip, dünya cennetini bu gezegende kendi iradeleri ile kurabilmelerine zemin hazırlamak için Allah (c.c), peygamberleri bu birliğe ve teklifi korumaları için müjdeleyici ve uyarıcılar olarak gönderdi. Birliğin ve teklifin hem dünya da, hem de ukba'da eşsiz sürprizlerin müjdeleyicileri ve hırsın, ihtirasın bir'lik ve tek'liği bozucu, ifsat edici yönüyle, dünya ve ukba'da ümmeti bekleyen esaret, kölelik ve ebedi hayat kaybının haber verici uyarıcıları, peygamberleri rahmetinden tecelliler olarak gönderdi. Yine sınırsız rahmetinden gelen eşsiz esin-tilerden, insanların kendi aralarında ayrılığa düşecekleri hususları bildiği için, hüküm verecek ve aralarındaki ihtilafları giderecek hak kitaplar gönderdi. Ancak kitap verilenler, kendilerine ilim ve belgeler geldikten sonra ve bunların Hak'tan gelen hakikatler ve emirler olduğuna kesin inandık-tan sonra, ihtiras yüzünden ayrılığa düştüler.

Daha müreffeh bir hayat sürmek isteyenler, "Yaşamak için yok et" mantığı ile hareket edecek, başkalarını yok veya köle edineceklerdi. Köle edinilen toplumlar da, dünya hayatı için zillete boyun eğmeyi, yok olmaya tercih edeceklerdi. Ebedi hakikatten haberdar olup, Hakk'a ve hakikate gereği gibi teslim olmamış ve Hakk'ı tam anlamı ile tanımamış olan akıllar, geçici olan bir hayat uğruna, bu cürümleri işleyeceklerdi. Gün gelecek, her iki kesim de -köle eden ve edinilen-yine dünya sahnesinde vuku bulan olaylar karşısında, hayretler içinde, ibret tablolarına şahitlik edecek, insanın insanî değerleri hırs, ihtiras ve tamah uğruna ne şekil ve nasıl çiğ-nediğini kayda geçeceklerdi.

Tüm insanlığı doyurmaya yetecek, tüm insanlığın tüm ihtiyaçlarını giderecek ve hatta tüm canlılara yetecek, sayısız, hadsiz ve hesapsız nimetler insanlığa, insanın hizmetine ve emrine, Rahman tarafından, rahmaniyyetinden, rahme-

tinden, O'nun feyzinden ve ikramından sunulduğu hâlde, aşırı hırs, tamahkârlık, bencillik, enaniyyet, kanaatsizlik, çıkar, yine en ön plânda sahneye çıkmış, isyan ve kan, ihtiras nedeni ile insanın gözlerini bürümüş, hayvanlar âleminin bile, şuursuz canlıların bile kendi türlerine yapmadığını, heyhat, akıllı, şuurlu ve irade sahibi insan, hem kendi türüne, hem de diğer canlı türlere, en ağır katliam ve işkenceleri reva görecekti.

İnsanlar (başlangıçta tevhit inancına bağlı) tek bir ümmet idiler; sonra ayrılığa düştüler. Eğer (azabın ertelenmesiyle ilgili olarak ezelde) Rabbinden bir söz geçmiş olmasaydı, ayrılığa düştükleri hususlarda aralarında derhal hüküm verilir (işleri bitirilir)di. ¹

İnsanlığı düştüğü bu acıklı ve elim durumdan, bu girdaptan kurtarmaya çalışan, düşünen kafalar vicdanî, insanî ve fitrî olan değerlerini harekete geçirerek, düşünerek bir şeyler üretmiş, insanlığı düştüğü bu enaniyyet çıkmazından kurtulması için değişik yol ve modeller önermiş, barış ve huzurun temini için büyük çaba harcamışlardır. Vahyin yol göstericiliğinden ya habersiz ya da vahye kayıtsız olan bu kafalar, önerilerini insanın fitrî özelliklerinden neş'et eden vicdanî ve insanî kanaatlerden tezahür etmiş olsa da, zahiren insanlığın, refah, saadet ve kurtuluşuna sebep teşkil edecek hakikî bir reçeteyi sunamadılar.

Referansını seçilmiş muhlas kulların öğretilerinden almayan fakat aklın ve mantığın yolunu kullanan, insaf sahibi bu kulların önerileri dahi görmezden gelinerek gerçek anlamda uygulanma imkânı ve alanı bulamamıştır. Dünya cennetini kurma hayalleri şöyle dursun, huzur ve emniyetin tesisi ve temini için yapılan tüm çalışmalar, maddî gücü elle-

1- Bakara, 213

2- Yunus, 19

rinde bulunduran zorbalardan engellenmiştir. Fesat ve kan akıtıcılık doruğa çıkmıştır.

İnsanlığın bütün değerlerini yitirmek üzere olduğu; Hakk'ın adalet mizanının uygulanmadığı; sevgi, şefkat ve merhametin insanlar arasında çok zayıfladığı; zulmün, şirkin, adavetin, buğzun, nefretin her tarafı sardığı; hayvanî istek ve arzuların en üst seviyede olduğu; mazlumların, mustaz'afaların umutlarını tüketmek üzere olduğu; diğer canlıların insanın şerrinden korunma imkânlarının kalmadığı; kâinatın ve özellikle yeryüzünün üzerinde işlenen cinayetler ve akıtılan kanlar nedeni ile imtinaya dönmek için dua dua yalvardığı bir dönemde yüce Allah (c.c), insanlığa son fırsat olarak, ekmel olan kâinat kitabını ekrem olan son nebi, resul, habib ve tabible, rahmetinin has tecellisi ile sınırsız kere minden ikramını sundu.

Kâinata rahmet, insanlığa son fırsat olarak sunulan Hakk'ın habibi ve O'nun habibleri, hadi, mehdi, raşid ve mürşid şefaatchi imamlar olan Ehlibeyt'i, kendi dönemi ve kendisinden sonraki tüm dönemlerde kıyamete kadar insanlığın kendini toparlaması, akletmesi, aklını başına alması, geçmişi, şimdiki durumu ve geleceği değerlendirmesi, insanlığın an be an aleyhine akan zamanı, işleyen tarihi, Rabbanî inayetle insanlığın lehline inkılâp ettiren, tüm zaman ve mekânların en büyük inkılâpçısı, mahiyetini kaybetmiş, şekil ve biçim değiştirmiş insanlığı özüne inkılâp ettirmek, hakikatine kavuşturmak, Hakk'ı tanıtmak, Hakk'a ulaştırmak için tüm inkılâpçıların rehberi, âlemlerin efendisi, Habib-i Zîşan, varlık suretinin özü, ledün ilminin sultanı, evliya, enbiya, asfiyanın şahı, Ahmed Muhammed Mustafa, tüm rabbanî inkılâpların muallimi, Hakk'ın emri ve meleklerin yardımı ile inkılâbını gerçekleştirdi.

Yeniden toparlanma, istikamete girme, kendini yenileme, kendini ve rabbini bilme, ebedi saadeti yakalama fırsatı

yeniden verilmiş, insanın yeryüzünde aslî vazifesi olan hila-fet makamına kavuşma imkânı tekrar doğmuştu.

Ne var ki, insanlık, bu en önemli fırsatı ve imtihanı tam anlamıyla değerlendirip hakkını veremeyecek, Hakk'ın mu-radı olan yeryüzünü dünya cennetine, kendi akıl ve iradesi ile tahvil edemeyecek, Hakk'ın vadi olan mustaz'afların yer-yüzüne varis olacağı vadi ve haberi, o dönemde tüm yeryü-zünde vuku bulmayacaktı.

Tüm insanlığın kurtuluşu için bu kez eline fırsat verilen Muhammed (s.a.a) ümmeti olan İslâm milleti, kendilerinden önceki toplulukların neler yaptığı, fırsatları nasıl teptiği, hi-lafete riayet etmediği, kitapların tevilini tahrip etmenin ve tahrifin bedelini nasıl ödedikleri ve ödeyecekleri, Allah'ın (c.c) elçilerine ve onların varislerine neleri reva gördükleri, Yüce Allah (c.c), ibret alınması için misalleri tafsilatlı bir şe-kilde nasıl açıkladığını, onları tefekküre davet ettiğini bilme-lerine, duymalarına, okumalarına rağmen, bu büyük imti-hanı nasıl verdiklerini, bugün İslâm milletinin içinde bulun-duğu durum tüm çıplaklığıyla, gözler önüne sermektedir. Sadr-ı İslâm'da kâinatın efendisini, can gözüyle müşahede edenler, onun aralarında olduğu zamanlarda imtihanı başa-rıyla verenler, vermeye çalışanların bir kısmı, gönül gözü ile onu müşahede etme imkânına kavuşmuş, bir kısmı da yalnız can gözüyle onu müşahede edebilmiştir. Onun mübarek maddî vücudu o dönem herkesin kenetlenmesine sebep ol-muştur.

Fahr-i Kâinatın Buudundan Sonra

İslâm'a ve ona kin duyan münafıklar gerçek yüzlerini apaçık teşhir edememişlerdir. İslâm'a girip inanan insanların bir kısmı da, Hz. Peygamber'e (s.a.a) tek bir boyuttan bak-mışlardı. Herkes onu tek bir cihetten, tek yönüyle kavrama imkânı bulmuştur. Mesela ona idareci gözüyle bakanlar,

onun idareci yönüne hayran kalmış; ona komutan gözüyle bakanlar, onun askerî dehasına hayran kalmış; onu sadece nefisleri ıslah edici olarak telakki edenler, nefisleri terbiye metoduna hayran kalmış; maddî gözle ona bakanlar, dünyayı tedvin yönünü, manevî cihetten ona bakanlar, ahireti mamur etme yönünü görmüşlerdir.

Üzücü olan şudur ki bir tek yönü ile onu müşahade edenler ve görenler, başka bir boyuttan ve cihetten onu görenleri ve müşahade edenleri anlamamıştır. Herkes anladığı tek bir yönünü bir bütün olarak zannetmiştir. Hz. Peygamber'i (s.a.a) her yönüyle müşahade edenler yani hem can, hem de gönül gözüyle müşahade edenler, ona aşık olanlar, onu hakkıyla anlayanlar, onu hakkıyla tanıyanlar, onu her yönüyle bir bütün olarak Hakk'ın yardımı ile kavrayanlar, seve, seve, mallarını, canlarını, evlatlarını, anne ve babalarını ona, onun yoluna feda etmekten çekinmediler. Bir an dahi tereddüt etmediler. O mübarek ağzından çıkan her harfe, her söze, her cümleye, candan, gönülden bağlı kalarak, anında hayatlarına uyguladılar. İsmetine, en ufak bir halel getirmedi.

Emirlerine, en ufak bir daralmaca ve sıkılmaca olmadan harfiyen itaat ettiler. Verdiği her hükmü Allah'tan (c.c) bildiler. Vasi, varis ve vereselerine sahiplendiler. Onlara bağlandılar. Dünya ve ayın güneşten aldığı nur gibi, onun nurundan ve rahmetinden sebeplendiler. Duasından nasiplendiler. Onun yolunda, onun izinden tek zerre zikzak çizmeden yol aldılar. Onu takip ettiler. Emanetlerine riayet ettiler. Onun müjde ve uyarılarından, getirdiği haberlerden bir zerre kadar şüphe etmediler. Hem dünyayı, hem ukbayı, hem imtihanı, hem de ebedi saadeti kazandılar.

Fakat rahmeti onun ümmetin içinde maddî varlığını idame ettirdiği zamana ve ümmetin içinde gezip dolaştığı, aralarında bulunduğu mekânlara sıkıştıranlar, Fahr-i

Kâinat'ın dünya hayatına gözlerini yumduğu "an"da ihtilafa, ayrılığa ve nizaa düştüler. Onu tek bir boyuttan, tek cihetten kavrayan gözler, imtihanı tamamen onun bedenlen yaşadığı döneme munhasırlaştırarak, onun buuduyla başlayan gerçek ve en büyük imtihanı unuttular. Yine makam ve mevki, şöhret savaşları, **hırs ve ihtiras** ön plana çıktı. Bunu fırsat bilen müsteşrikler, nifak elbisesi giymiş münafıklarla el ele verip, tarih sahnesine yeniden çıktılar. Cehaleti ve ihaneti de yanlarına almayı başaran "şer ittifakı" Allah Resulü'nün (s.a.a) vasi, varis ve vereselerini reddettiler. **"Faziletlerini ikrar, ve-layetlerini inkâr ettiler."**

Onları yalnızlaştırdılar. Hareket alanlarını daralttılar. Onları gerçek makam ve misyonlarından tecrit etmeye çalıştılar. Tuzağa düşen aldanmış, aldatılmış, kanmış ve inanmışlar, çok kolay bir tuzağa düşüp imtihanı unuttular.

Şer ittifakının ektiği fitne tohumları çok kısa sürede filizlenmeye başladı. Yüce Allah'ın (c.c) yeryüzündeki hüccetlerinin gasp edilmiş hakları bir yana, yüce Allah'ın (c.c) itaatlerini farz kıldığı gerçek emir sahiplerine karşı savaş açıldı. Haktan haklarını almayan, başka vesilelerle hak iddia edenler emir oldu. Hakk'ın hüccetlerine zulmedildi.

İlerleyen zamanlarda, Habib-i Zîşan'ın ümmetine buud mesafesi arttıkça, bidat, hurafe ve uydurmalar çoğalacak, çeşitli hile ve desiselerle kandırılmış bir takım saf, aldatılmış şahıslar eli ile Allah'ın (c.c) yeryüzündeki delil ve hüccetleri, konuşan Kur'ân, vasi ve vereseler katledilirken, tıpkı Allah (c.c) adına yeryüzünde hüküm sürdüklerini iddia eden sahtekârların işledikleri cürümleri kader diye Allah'a (c.c) havale edip Hakk'a en büyük iftira atanların bu cinayetleri gibi, ebedi cehennem için bu kez Allah'ın (c.c) hüccetlerini katlederken, Allah'ın (c.c) dinini koruma yalanıyla, ikiyüzlülüğü ile Hakk'ın dininin muhafızlığına sahte maskelerle, Hakk'ın seçtiği hak sahiplerine karşı çıkmışlardır. Hakk'ın hak hücc-

cetlerinin, seçilmiş muhlasların bağrılarına sapladıkları hançerleri aslında o müberra, mücella ve muallâ şahsiyetlerin şahsında, tüm insanlığın, adaletin, erdemin, vicdanların tam bağrına saplamaktaydılar. Kendileri ile birlikte birçok bihaber mustaz'afa da inandırmayı başardıkları bu yalanlara kendileri de bazen inanmış, yaptıkları tüm katliam ve zulümleri Hakk'ın dinini koruma adına yaptıklarını zannedeceklerdi. Bilerek bu işe nefislerine ve şeytana yenik düşerek alet olanlara gelince, onlar da ihanetin, cehaletin, sefahatin, adavetin, kinin, nefretin, zulmün, fesadın, sahte İslâm'ın ve özlerini hakikatlerini yitirmiş ucube varlıkların baş temsilciliğini yapacaklardı...

Fahr-i Kâinat'ın buuduyla başlayan İslâm ümmetinin imtihan sürecinden çok uzun zaman geçmeden, fitne tohumları filizlendi, yeşerdi. İşlenen cürümlere cürümlerin yenileri eklendi. Hidayet önderlerinin önü değişik hile ve metotlarla kesildi. Hicretin ellinci yılında, "dine din adına nihai darbeyi indirmek isteyenlerin" en kapsamlı girişimleri, yine aynı yerden yani Mekke'den, ta kıyamete kadar "şer ittifakının" hevesini kursağında bırakacak, tüm insanlığın sonsuza dek ebedi dirilişine vesile olacak ve tarih boyunca bütün şer girişimleri akamete uğratacak, muhlas, seçilmiş, vasi ve vereseden tüm insanlığın akıl ve vicdanlarına hitaben bir seda yükseldi.

"Yok mu bana yardım eli uzatan" diye seslenen bu ses, Habibullah'ın Habibi'nin sedasıydı. *"Ceddim Muhammed'in dini benim ölümümden başka bir şeyle düzelmeyecekse, ey kana susamış kılıçlar gelin beni alınız."* diyerek ceddinin dininin o gün içinde bulunduğu durumu tasvir eden ve düzelmesi için canını hakka satan İmam Hüseyin (a.s) sedasıyla; insanlığın son ve mükemmel kitabına ve insanlığın kurtuluş vesilesine karşı, başlatılan imha girişimlerine, her ne pahasına olursa olsun, dur deme görevinin, vazifesinin bilincinde baş-

lattığı eşsiz kıyamı, tek başına dedesi İbrahim gibi o tek bir ümmet olan hak imam, tahmili savaşı zahirde kaybetmiş gibi görünse de, aslında sonsuza kadar Kur'ân ve sünnete karşı işlenmek istenen cürümleri iptal etmiş ve işlenebilecek tüm hareketleri hezimete uğratmıştı.

MEKKE'DEN BAŞLAYAN İKİNCİ KİYAMIN GÜNÜMÜZE MESAJI

O asırdan ta asrımıza kadar dinmeyen, süzüle süzüle gelen o gür seda, tüm insanlığa bir mesaj sunmuş, din tüccarlarının, din istismarcılarının ve nifak maskesi giymiş sahtekârların gerçek yüzlerinin tıpkı güneş ve ay müşahede edildiği gibi aynı netlik ve açıklıkla müşahede edilmesini sağlamıştır.

Hz. Peygamber'in Mekke inkılâbının devamı olan bu kıyam hareketi, ne yazık ki güç ve iktidarın şer ittifakının eline geçtiği bir döneme tekabül etmiştir. Allah'a (c.c) iman etmiş ve Habib-i Kibriya'ya ve İmam-ı Enbiya'ya bağlı olduğunu iddia eden tüm müminlerin davet edildiği bu bela, aşk, muhabbet, fedakârlık, musibet, tahammül, sabır, metanet, cezbe, hal, vuslat, kemal ve cemal yolu meydanındaki ümmetin bu büyük imtihanına, tüm insanlığın kurtuluşuna, kaybettiği hakkın hilafet makamına kavuşmaya, Kevser havuzunda bir damla olmaya vesile olacak bu davete lebbeyk diyenlerin tutumu, karı, kazanımı bir yana, davete icabet etmeyenlerin tutumları ile o gün başlayan zillet ve esaret zincirlerinin halkalarının günümüze kadar uzanmasına sebep teşkil edecekti ve etti de.

"Zillete boyun eğenlere yazıklar olsun" diyen o muhlas kul, ölümü zillette yaşamaya tercih ederek, tüm mazlumların kurtuluş metodunun haritasını kanıyla çizmiştir...

İmam'ın ahbine vefası ve canını Hakk'a fedasından sonra, gönülden Allah'a (c.c), Resul'e ve muhlas seçilmiş kullara

bağlı olan Allah erlerinin, İmam'a yardım edenleri ile yardım etmek isteyip de yardım eli uzanamayanların, halis bir niyetle İmam'ın intikamını almak isteyenler ile İmam'a yanlış yapanların, gerçekten ve gönülden çok büyük bir pişmanlık ile tövbe edenlerin İmam'ın haksız ve zulüm ile akıtılan kanı için canlarını seve seve vermek için girişimde bulunan ve bu ahde vefa edenlerin, gerçek muhlislerin, münferid ya da toplu hareket edenlerin dışında, ümmetin ekseri o dönem için, geçici dünya hayatının lezzet ve zevklerini, az bir meta için, kısa bir süre için, sonu olmayan bir zamanı heder etmiş, ihaneti, susmayı, boyun eğmeyi tercih etmiş, hem kendilerini, hem de kendilerinden sonra gelecek nesilleri zillate boyun eğmeğe duçar etmiş ve kendilerine İmam'ın değimi ile "yazık etmişlerdir." " **Heyhat minezzille** "

Rahmeten Li'l-Âlemin ve Habibullah'ın Habibi İmam Hüsey'n'in (a.s) canıyla ve kanıyla bedelini ödeyerek muhafazaya çalıştığı Hakk'ın dininin, yine onun soyundan, onun gibi ve dedesi gibi Hakk'ın dinini muhafazaya ve Hakk'ın muradı olan yeryüzünde dünya cennetinin kurulması vadi olan mustaz'afların yeryüzünün tümüne varis ve imam olması dönemi vuku bulana kadar, hak ve batıl çizgisi netleşmiştir.

Hiçbir gerekçe, hiçbir izah ve yorum, hiçbir aklî ve naklî delil, hiçbir savunma, İmam Hüsey'n'in (a.s) katlinin meşrulaştırılması için, kat'a ve asla gerekçe teşkil edemeyeceği ve kabul görmeyeceği, bu hususta tüm insanlığın ittifak ettiği gibi, uğruna canını feda ettiği değerın Kur'ân ve sünneti ihya harekâtı olduğunu örtbas edemez... Allah'ın has izharı, kâinatın, âlemlerin iftihar tablosu, rahmet, ikram ve ihsan tecellisi, sözlerin sultanının vasisi, varisi ve veresesi, cennet gençlerinin efendisi, mazlumların sesi, İmam Hüsey'n'in (a.s) kıyamının, başladığı andan ta kıyamete kadar, Mekke'den Basra'ya kendi mübarek eli ile tüm ümmete ve insanlığa

yazdığı ibret ve ders levhasını, gönderdiği ve hakikatini kanı ile tasdik eden elçisinin eli ile ulaşan o tarihi belgeyi, tüm soru ve sorunları halleden ve her şeyin cevabını veren ve o günden bugünlere sarkan ve sarkabilecek tüm inhiraf, tahrif ve tahriplere dikkatleri çekmiş ve şu mesajı aslında tüm insanlığa göndermiştir:

Bismillahirrahmanirrahim

İmdi, yüce Allah, Muhammed aleyhisselam'ı insanlar arasından seçip, peygamberlikle, risaletle şeref lendirmiştir. Sonra, Allah onu kullarına nasihat ve getirdiği şeyleri tebliğ ettikten sonra, manevî huzuruna aldı.

Biz ise onun Ehlibeyt'i, "velileri ", "vasileri" ve " vereseleri" bulunuyoruz. Onun yerine geçmeye de, insanlar içinde en layık ve haklı olan biziz.

Biz tefrikadan hoşlanmadık, sulh ve müsalemeti istedik. Biz biliyoruz ki bu "hakka" onu ellerinde bulunduranlardan daha layık ve "müstehak" olan benim.

Allah ihsan ve ıslahta bulunanları ve "hakki araştıranları" rahmeti ile esirgesin. Bizi de, onları da yarlıgasın.

Ben sizi Allah'ın kitabına ve Allah'ın peygamberi olan Muhammed aleyhisselam'ın sünnetine davet ediyorum.

O sünnetki öldürülmüş yok edilmiş, onun yerine bidatler ihdas edilmiştir...

Vesselamu aleykum ve rahmetullah.1

Allah'ın (c.c) yeryüzündeki hücceti, seçilmiş, muhlas kul İmam Hüseyin (a.s) çok kısa fakat her şeyi, bütün olayları ve Hakk'a ait olan hakikatleri ifade eden mektubunda, Allah

1- Taberî Tarih, c.6, s.200. Hz. Hüseyin ve Kerbela Faciası, M. Asım Köksal, s.57

Resulü ceddi Muhammed Mustafa'nın (s.a.a) Hakk'ın kendisini diğer peygamberler ve seçilmiş tüm muhlas kullar gibi, insanların içinden seçip, peygamberlik ve risaletle şerefliendirdikten sonra, bu verilen görevi, eksiksiz ve tam olarak ifa edip yerine getirdiğini beyan etmekte ve tüm bu vazifelerin eksiksiz uygulanması, nasihat ve kendisine iletilen emirleri tebliğ görevinden sonra, Hak Teala'nın onu manevî huzuruna davet ettiğini belirtmektedir.

Fahr-ı kâinatın ve eşref-i halkın refik-i a'laya buudundan sonra İmam Hüseyin (a.s) kendi eliyle yazdığı, mantığından tüm insanlığın akıl ve vicdanlarına süzülen hakikatleri şu şekilde beyan etmektedir:

"Biz ise O'nun Ehlibeyt'i" Yani "Al-i Aba" yani ricsten arınmış, temizlenmiş, paklanmış, Allah'ın ve meleklerinin salat ve selamlarına mazhar olmuş, sevgi ve ittibaları farz kılınmış, "Sakaleyn" hadisi ile Kuran-ı Azimü's-Şan'la beraber kıyamete kadar ve Kevser Havuzu'nda buluşuncaya kadar ümmete ve tüm insanlığa emanet edilmiş, hadi, mürşid, raşid, mehdiler...

İmam Hüseyin (a.s) **"velileri"** cümlesine de dikkat celbederek Allah'ın Resulü'nün her tür tasarruf hakkına kendilerinin de sahip olduğunu vurgulamıştır. Daha önce de izahı yapıldığı gibi, veli cümlesini İmam (a.s) mutasarrıf manasında kullanarak, ceddinin bu tasarruf ve velayet mirasının kendilerinde mündemiç olduğuna işaret etmiştir. Bura da da veli cümlesini dost olarak meallendirmeye çalışanlar hata etmektedirler. İmam Hüseyin (a.s) Peygamber torunudur. Aynı kanı, aynı canı taşımaktadır. Buna dost demek akla da terstir. O'nun velileri şerefi, Ehlibeyt olmaklardır, bu muhlas imamlar, insanlar üzerinde Peygamber'in bütün maddî ve manevî tasarruf ve velayet hakkının en gerçek ve kalıcı sahibidirler. İster iş başında olsunlar, ister olmasınlar.

Vasileri: Hakk'ın emri ile Hakk'ın Habibi'nin dilinden izhar olmuş, tüm insanlığa "Ey nas" diye hitap ederek, "*Ben size iki ağır emanet bırakıyorum*" cümlesiyle vasilerini ilan ederek, Ehlibeyt'i Kur'ân-ı Azimü's-Şan ile birlikte ümmete emanet ettiğini ve vasiyet ettiğini bildirip, bu emanet ve vasiyetin ehemmiyetini beyan eden, "*Onlara sımsıkı sarılırsanız, asla delalete düşmesiniz.*" ihtarıyla hem onlara sımsıkı sarılmanın hayatî ehemmiyetini, hem onlara sımsıkı sarılmanın delaleti barındırmasının asla mümkün olmadığını, onlara sımsıkı sarılmanın "sırat-ı müstakim"den sapmamak için vucubiyetini, hem de onlara sımsıkı sarılmanın "necat gemisi" kurtuluş vesilesi olacağını kat'i belirtmiştir. Bu iki emanetin kimler olduğunu açıklayan ifadeleri de "*Kur'ân ve Ehlibeyt'imdir*" diyerek kıyamete kadar kendisinden sonra dosdoğru yolda ilerlemek isteyen insanlığa, kâinatın efendisi yol haritasını çizmiştir.¹

Sakaleyn hadisi:² Zeyd b. Erkam'dan da şöyle rivayet edilir:

Sizi iki ağır şey üzere bırakıyorum. Allah'ın kitabı ki hidayet ve nur ondadır. Onu alınız ve Ona sımsıkı sarılınız.

İkincisi de Ehlibeyt'im ki, Ehlibeyt'im hakkında size Allah'ı hatırlatırım. Onlar hakkında size Allah'ı hatırlatırım. Size Allah'ı hatırlatırım.

Tirmizi'de şöyle rivayet edilir:

Sizi iki ağır değerli şey üzere bırakıyorum ki, eğer o ikisine sımsıkı sarılırsanız, benden sonra sapıklığa düşmezsiniz, onlardan ilki diğerinden daha üstündür ki Allah'ın kitabı semadan yeryüzüne indirilmiştir. Diğerisi ise ıtretim (soyum) Ehlibeyt'imdir.

1- Lem'alar, Bediüzzaman, s. 22.

2- Sahih-i Müslim, 5. cilt, 178. sayfa

Ahmed İbn Hanbel Müsned'inde Said el-Hudrî'den şöyle nakleder:

Nebi (s.a.v) şöyle buyurdu: Sizi iki ağır şey üzere bırakıyorum ki, onlara bağlanırsanız ayrılığa düşersiniz. Allah'ın kitabı ve itretim Ehlibeyt'imdir. ¹

İtretin nesil ya da soy olması hasebi ile Hz. Peygamber (s.a.a) şöyle buyurmuştur:

Her nebinin nesli kendindendir. Benim neslim Ali'nin neslidir. ²

Mütevâtir olan bu hadisler ile Hakk'ın Habibi'nin en gerçek vasilerinin kimler olduğu, açıklık ve netlik kazanmıştır. İmam Hüseyin (a.s) Basra'ya gönderdiği mektupta kullanmış olduğu "**vasileri**" olduklarını beyan eden cümlede, tam anlamıyla yerini bulmuştur. Bu nedenle Hz. Peygamber kendi evlatlarının yaşamaması hasebi ile Allah azze ve cel-le'nin onun neslini Ali'den (a.s) sürdürme muradı yukarda zikredilen hadis ile de netleşmiştir. Tüm bu hakikatleri çok kısa cümlelerle ta kıyamete kadar insanlığın akıl ve vicdanlarına sunan İmam Hüseyin (a.s) hadisleri gerçek anlamda Hakk'ın ve Habibi'nin muradına uygun tevil etmiştir.

Ne yazık ki bu çok önemli mevzuda insanların dikkatlerini dağıtma hususunda uzman olanlar, yine şeytanî bir de-sise ile ümmetin dikkatini farklı yönlerle kanallere kanalize etmeye çalışmışlardır. Yukarda zikredilen bu hadisleri farklı cümlelerle aktararak ve Kur'ân'dan sonra ikinci emanetin sünnet olduğunu yayarak, sanki Ehlibeyt ve onların taraftarlarının, sünnete karşıymışlar gibi, sünneti ret ve inkâr ediyorlarmış gibi, çok büyük bir yalan ve iftira ile karalama kampanyası

1- Tirmizî, Menakıb, 31. Müsned, 3, 14 17, 26

2- Taberanî, el-Mü'cemu'l-Kebir, No: 2630. el-Heysemî, Mec-mau'z-Zevaid, 10: 333

başlatarak, ümmetin gerçek merkezlere teveccühlerini teşvişe uğratmayı başarmışlardır.

Hâlbuki kendileri sünnetle mündemiç, tüm akval, ef'al ve ahvalları sünnetin ta kendisi, yaşayan ve konuşan canlı Kur'ân olan Ehlibeyt'in (a.s) tüm aile efratları ve onların tabi olduğu ve ümmete de ittibalı farz kılınan Ehlibeyt'ten her dönemin imamları, bu esnada sinsice ortadan kaldırılma planlarıyla yüz yüze kalıyorlardı.

İnsanlığın beynini sulandırma hünerleri ile son derece usta olanların bu hadisleri tevilde, Ehlibeyt'in göz ardı edilmesi için akla ve hayale gelmeyen, zannın ve vehmin hari-kulade sanatları olan şeytanî teşviş, tağyir, tahrif, tahrip yöntemlerinin her türüne ve çeşidine başvurmayı ihmal etmemiş ve var güçleriyle her alanda çalışmalarını sürdürmüşlerdir. Bu çalışmalardan bir tanesi de, kâinatın efendisinin sınırsız feraseti ile müşahede edip, gaybî bir nazarla müşahede ettiği bir tahrip çalışmasının ümmette açacağı derin yaranın tedavisi için kendisinden sonra Ehlibeyt'in kimler olabileceği hususunda yapılacak teşviş çalışmalarını ebediyen iptal için kendisine vahyolunan Ahzab Suresi'nin (33. ayet): **"Allah ancak siz Ehlibeyt'ten ricsi kaldırıp sizleri tathir etmek ister."** ayetinin hemen akabinde, abasını alarak Hz. Ali. Hz. Fatıma, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyini de abanın içine dahil edip *"Allah'ım, işte benim Ehlibeytim bunlardır."* demek sureti ile ve hemen her gün Fatıma kızının evini ziyaret ederek Ehlibeyt'e selam olsun diyerek, Ehlibeyt'in kimlik ve kişiliklerini ta kıyamete kadar tarif etmiş ve hiçbir şüphe, tahrif ve tahribe yer bırakmamıştır.

Mütevâtir olduğu hâlde bu hadisin gerçek manasını ve Peygamber'in gaybi müşahedesini tahrif etmeye çalışanlar, başkalarının da Ehlibeyt olabileceği aldatmacası ile ümmeti kandırmaya çalışmışlardır.

Basra'ya gönderdiği mektup ile tüm insanlığa ta kıyamete kadar mesaj gönderen İmam Hüseyin (a.s), bu iftiracı, yalancılara, Basra mektubunda: *"Allah'ın kitabı ve Resulü'nün sünnetine davet ediyorum."* cümlesi ile sünnetin en geçek icracısının o olduğunu, Hakk'ın kitabının canlı yaşayanı olduğunu ifade etmek sureti ile hem Hakk'a insanlığı davet etmiş, hem de o anki uygulamaların Kur'ân ve sünnetten uzak uygulamalar olduğu gerçeğini düşünen akıllara sunarak, yalancı ve iftiracıların suratına ebedi tokadı patlatmıştır.

Ehlibeyt'in gerçek misyonlarının anlaşılmasını istemeyen zalim sultanların gasp etmiş oldukları kendilerine ait olmayan makam ve mevkilerinin iptali de yine İmam Hüseyin'in (a.s) *"Biz onun vasileri"* cümlesi ile sonsuza dek bertaraf edilmiştir.

Vereseşi: İmam Hüseyin'in (a.s) Basra mektubunda yazmış olduğu bu sözcük, kendilerinin her yönü ile bir bütün olarak Hz. Peygamber'in (s.a.a), ilim, hikmet, icraatının maddî ve manevî tüm haklarının, insanlığı irşadın, emrin ve nehyin, hakkın ve hakikatin, Kur'ân ve sünnetin tevil, yorum, izah ve uygulanışının *vereseşi, varisleri* olduklarını ilân ederek, Kur'ân ve sünnetin asla çelişmeden birbirini tamamladığını, bu nedenle Ehlibeyt'in Allah'ın kitabı ve Resul'ün sünnetinde Hakk'ın en gerçek muradının da vereseleri olduğunu ifade etmişlerdir.

Hz. Peygamber efendimizin (s.a.a) karizmatik liderliğinin tam anlamıyla her açıdan vereseleri olduğunu İmam (a.s) onaylamış ve teyit etmiştir. İmam şunu demektedir: Bu maddî ve manevî mirasın vereseşi biziz. Yani, nebevî misyonun imamet çizgisi ile devam ettiricileri biziz. Bu mirasın en gerçek sahipleri biziz. Hakkın seçimi, dünya ve ukbanızın delaletten, sapıklıktan, teşviş, tahrif, tağyir, bidat ve hurafelelerden kurtuluş adresleri, tüm hastalıkların deva reçetelerinin tedavi merkezleri, ilmin şehrine açılan kapıları, muhlas

seçilmişler biziz. Bu nedenle, "veli ", "vası" ve "verese" bulunuyoruz. En gerçek veli, en gerçek varis, verese, en gerçek vasileri biziz diyordu.

İmam (a.s) o gün seçilmişlerin içinde bulunduğu durum ile bir önceki durumu mektubunda şöyle tasvir etmektedir: **"Biz tefrikadan hoşlanmadık, sulh ve müsalemeti istedik."** Sulh ve müsalemet için hakkımız olanı istemekten çekindik. Tefrikadan hoşlanmadık, sustuk. *"Gözümüzde diken, boğazımızda kemik"* olduğu hâlde sustuk.

Hakkımızı ellerinde bulunduran icraatçılar, o ana kadar, Kur'ân ve sünnete uymaya çalışmakta, misyonumuzu yanlış adreslerde de dahi olsa icra etmekteydiler. Hakkımızı ellerinde bulunduranlar zulüm işlememek için dikkatli davranmadaydı. Bidatler ihdas olmamıştı. Bu nedenle tefrikadan hoşlandığımız için ümmetin birlik, beraberlik ve selameti için sustuk. "Ama şimdi" o gün, İmam'ın mektubu yazdığı gün, son durum, o an, sünnetin aldığı son hal, İmam'ın (a.s) *"O sünnet ki öldürülmüş"* ifadesi ile açığa çıkar. Şöyle ki; Kur'ân ve sünnetin ahkamları çiğnenmektedir. Tevil ve yorumlar, heva ve hevese göre tahrip edilmektedir. Sünnet adına *"bidatlar ihdas edilmiştir."* Hurafeler hortlatılmış, İsrailiyyat her tarafa yayılmıştır. Zulüm diz boyudur. Hakkı olmayanlar hak etmedikleri makam ve mevkileri haksız yere baskı ve kaba kuvvetle işgal edenler, hak adına hareket edip hakikatleri çiğnemektedirler. Tüm zulüm, cevir, katliam, fesat, bozgunculuk kadere nispet edilip, Hakk'a iftira atılmaktadır.

"Biz biliyoruz ki bu hakka onu ellerinde bulunduranlardan daha layık ve müstehak benim."

Tüm çağlara, tüm zamanlara ve tüm mekânlara yazılmış bir itiraf, bir ferman, bir hakikattir.

Hakkımız olanı, yani bize ait olan hakkı, ümmetin kıyamete kadar imtihana tabi tutulduğu hak, ümmete ağır

emanet olarak Habibullah tarafından bırakılan hak, vasi, ve-
sayet, veraset hakkı. Hakk'ın Habibi'ne yüklediği irşat, teb-
liğ, inzar, tashih, tezkiye misyonuna miras hakkı. Masum
imamın talip olduğu ve müstehak benim dediği hak. Kendi
hakkı olan hak, Hakk'ın hakkı. Hakk'ın kulları üzerindeki
onlara verdiği tasarruf hakkı.

"Allah, ihsan ve ıslahta bulunanları, hakkı araştıranları,
rahmetiyle esirgesin, bizi de onları da yarlıgasın."

Hak yolunda, hakka ve hakikate sahip çıkarak ıslahta
bulunanları ve onlara yardım edenleri, hakkın gerçek sahip-
lerini bulmak için araştıranları, Allah (celle celaluh) rahme-
tiyle her türlü yanılğı, hata ve yanlıştan esirgesin. Hakkı Hak
için araştıranları yarlıgasın.

"Ben sizi Allah'ın kitabına ve Muhammed'in (a.s) sünne-
tine davet ediyorum."

Kur'ân ve sünneti koruma ve ihya etme vazifemiz, bu
gün her ne pahasına olursa olsun, boynumuzun borcudur.
Ben sizi Kur'ân ve sünnete davet ediyorum. Terk edilen
sünneti yeniden ihya ve yaşamaya, Kur'ân'ın ahkâmını hak-
kıyla uygulamaya, sizleri bana yardıma, yeniden ihyaya, ye-
niden hayata, zulüm ve zalime geçit vermemeye, aslî vazife-
nize, hakkı ve hakikati korumaya, boyunlarınızdaki biat
borcunuzu ödemeye, sizleri "cahiliye ölümü üzere ölmeme-
ye" davet ediyorum.

Bu çağrı hicretin 50. yılında Peygamber-i Ekrem'in üm-
metine buudundan henüz 60 yıl geçtikten sonra, tüm insan-
lığa, insanlığın akıllarında, vicdanlarına ve gönüllerinde
yankılanıyordu.

O dönemde ümmet ne hâldeydi? Davete nasıl icabet et-
ti? İmtihani nasıl verdi? Ümmetin duruşu nerdeydi? Hangi
nedenlere teslim oldu? İmama kimler neden, nasıl yardım
etti? Kimler neden nasıl ihanet etti? Ümmet İmam'a nasıl ba-
kıyor, onu nasıl görüyordu? Onu nasıl biliyor, onu nasıl ta-

nıyordu? Cennetle müjdelenmiş ve mutlaka katledilmesi gereken bir maktul olarak mı kabul ediliyordu? Ümmet nasıl aldatıldı? Ümmet nasıl ve niçin kandı? Hâlen günümüzde bu aldatma çeşitleri devam etmekte midir? O katliam hadisesi nasıl bir iz ve izlenim bıraktı? Ümmet o gün değişik zamanlarda ve zamanımızda o olaydan nasıl etkilendi? Dinin ihyası için, malını, canını, tüm aile efradını ve onların canlarını Allah'a (c.c) satan İmam Hüseyin (a.s) amacına ve hedefine ulaştı mı?

Evet İmam Hüseyin hedefine ulaşmıştı. Ticaretini iyi yapmıştı. Dini ihya etmiş, canını, malını ve tüm aile efradını, Allah'a (c.c) cennet karşılığı satmıştı. Din tahripten, Kur'ân yanlıs tevilden, sünnet tahripten kurtulmuştu. Dine din adına nihai darbeyi indirememişlerdi. O olaydan ümmet etkilenecekti. Ümmet sorguluyordu. Zalimlerin imanlarından şüphe duyuyordu. Nifak maskeleri düşmüştü. Dini tahrip edemeyeceklerdi. Yönetim modelleri İslâmî değildi. Gizli emelleri deşifre olmuştu. İhanetleri gün yüzüne çıkmıştı. İmam kazandı. Onlar kaybetti.

Ümmetin bir kısmı aldatıldı, bir kısmı kandı aldandı. Bir kısmı aldanmadı, kanmadı. Bir kısmı İmam'ı hiç tanımıyordu. Zalimleri dinin temsilcileri olarak tanımış, onlara inanmışlardı. Bir kısım da İmam'ı muhlis ve takvalı kullardan bir kul, fakat Allah'ın (c.c) o dönemdeki yeryüzündeki hücceti seçilmiş muhlas kul olduğunu bilmiyorlardı. Daha doğrusu, peygamberlerin dışında seçilmiş kulların varlığından bihaber idiler. İmam'ın (a.s) seçilmiş, vasi, varis ve verese-i nübüvvet ve idame-i risalet makamının ve misyonunun sahibi olduğunu bilmiyorlardı. Onu hakkıyla tanıyanlar onun makam ve mevkisini bilenler, onunla biatlerini, ahitlerini bozmayanlar, cahiliyye ölümünden kurtuldular. Ona yardım edip kanatlanıp cennete uçtular. Alış verişlerini sağlam yaptılar, zira bugün ne yardım edenler, ne de etmeyenler hayat-

ta değil, sonuç ortada, kazanan belli, kaybeden belli. Ona bilerek ihanet edenler hem dünyada, hem de ukbada hak ettikleri hakkı aldılar. Aldanan ve aldatılanlar tövbe ettiler.

Her şeye rağmen zulüm abat olmamıştı. Din dimdik ayaktaydı. Kıyamete kadar bu katliam sorgulanacak, Peygamber'in evlatlarının hangi amaca hizmet uğruna katledildikleri, şehadet şerbetini içtikleri, tüm hak âşıkları tarafından sorgulanacaktı. Her sene muharremin birinci gününden onuncu gününe kadar geçen süre, zalimlerin uykularını kaçıracaktı. Muharremin 11'nci gününde ayakta kalıp kalamayacaklarının hesap ve tedbirlerini alacaklardı. Her ne kadar muharremin 10'uncu gününün ümmet tarafından hakkıyla anlaşılmaması için, uydurulan sahte hadis ve rivayetlerle, "aşure şölenleri" kutlamaları yaparak, çeşit çeşit yemeklerle halkı aldatma faaliyetleri bir hile olarak günümüze kadar gelmişse de nihai hedefine ulaşamamıştır.

Tüm önemli İslâmî günlerin 10 muharreme tekabül ettiğini halkın içinde yayarak, Nuh'un (a.s) gemisinden, Hz. Yunus'un (a.s) balıktan halasına , Hz. İbrahim'in (a.s) ateşten kurtuluşundan, Hz. Eyyub'un (a.s) hastalıktan şifasına kadar tüm mühim vakıaların muharremin 10'uncu gününe tekabül ettiği yalanı ile Hüseyinî inkılâbın etkilerini kırmak ve rejimlerinin ömrünü daha da uzatabilmek amacıyla, ümmet üzerinde yaptıkları teşviş çalışmaları ne yazık ki bilmeyen saf müminler üzerindeki etkisi halen günümüze kadar gelmiştir. Farkında olmadan "aşure yemeği" yapıp dağıtanlar İmam Hüseyin'in (a.s) şehadet şerbetini içtiği o günün anlam ve ehemmiyetin tahrifine yardım ettiğinin bilincinde değildir.

Hz. İbrahim Halilullah'ın oğlu Hz. İsmail Zebihullah'ın (Hakk'ın kurbanı) soyundan olan İmam Hüseyin (a.s) ceddi İsmail'in (a.s) misyonu olan Hak için, Hakk'ın emri için, hakikatin icrası için, fedakârlığın en üst mertebesi olan, aziz-

lerden en aziz olan canını feda etme öğretisini pratikte uygulayarak, dinin ihyası ve ayakta durması için, Hakk'a en büyük kurban olarak, beşikteki bebeği Aliyyü'l-Asgar'dan, tüm aile efradına ve kendi canına kadar, kendilerini Allah'a (c.c) sunmuştu.

Bu sunuş; gücü ve kuvveti ellerinde bulunduranların, nifak maskesi giymiş zalimlerin, şer ittifakının ebedi mağlubiyeti ile sonuçlanmış ve onları işledikleri cürümlere karşılık olarak kendilerini bekleyen akıl almaz akıbetlerine, hem dünyada, hem de ukbada zemin hazırlamıştır.

Zalimlerin işledikleri cürümleri geçici dünya ve ebedi ahiret hayatında yanlarına kâr bırakmayacak, adl-i ilâhî dünya hayatında zalimi, kendilerinden daha güçlü zalimlerin eliyle, âlemlere ibret olacak şekilde, mazlumların ahını almaya, fesadı yayan müstebirleri, mustaz'afları ezen mücrimleri, kendilerinden daha güçlü zalimlerin pençeleri ile dünyadaki cezalarını müstehak oldukları şekilde almalarına vesile olacak, onları cezalandıracak ve adl-i ilâhî tecelli edecekti.

Bir tek rüya gibi çok kısa sürecek olan saltanatları, debdebe ve ihtişamlarının, kendilerine payidar kalacaklarını zannettikleri, haksız yere, kendilerine ait olmayan bir makamın, zor, kaba kuvvet ve baskı ile işgal ettikleri emirliklerin bir hayalden ibaret olduklarını çok iyi bildikleri hâlde, ebedi hayatlarının da fiillerine bağlı mamur ve mahvolacağını hakka'l-yakin bilmelerine rağmen, yine de geçici dünya hayatını, içinde bulundukları hayal ve rüya âleminin geçici metayı olan mala, makama, heva ve hevese ve ihtiras uğruna, nefislerini şeytana kurban etmeyi tercih edeceklerdi.

Bir yandan alış verişini, ticaretini Hak'la yapan, canını, nefisini Hakk'a satan, Hakk'a kurban eden galipler. Diğer yandan alışverişini ve ticaretini şeytanla yapan ve ona kurban olan mağluplar.

Evet Kerbela'da akan her damla kan, tarihin farklı dönemlerinde, farklı zaman ve mekânlarda, ayrı ayrı zalimlerin zulümlerine son verecek ve onların kendilerinin oluşturdukları kan deryalarında yine kendilerinin boğulmalarına vesile olacaktı.

O kan; her tür putçuluğu, bencilliği, törenciliği, saltanatı, gayrı adil sistemleri, krallıkları, imparatorlukları, nifak maskesi giymiş sahte Hak'çıları, tüm insanlığın vicdanlarında mahkûm edecek ve ebediyen batıl oluşlarını ispat edecek ti ve de öyle oldu.

İmam'ın tüm insanlığı diriltten kıyamınının ve şehadet şerbetini içişinden kısa bir süre sonra, o eşsiz kıyamın gerçek hedef ve gayesinin farkına varanlar, İmam'ın hangi amaç uğruna kendi canını Hakk'a feda ettiğini anlamaya başlayanlar ve bunların yanı sıra, İmam'a verdikleri ahde uymayanlar, işledikleri günahın, yaptıkları hatanın ehemmiyetinin farkına varanlar, İmam'a karşı boyunlarındaki biat hakkını eda etmek, kaybetmek üzere oldukları ebedi ahiret saadetini, ebedi hayatı tekrar kazanarak Allah'tan mağfiret ve af dilemek için, yeniden harekete geçtiler. Gerçek, ebedi ahiret hayatını, geçici dünya hayatına tercih etme imkânını yakalayabilmek için, can, mal ve evlatlarını İmam için, İmam'ın intikamı için, İmam'a karşı işledikleri hata ve günahların telafisi için, Allah'a (c.c) satan Hak aşıkları, hicretin 65. yılında, Hz. Hüseyin (a.s) Kerbela'da şehit edildikten sonra, Ehlibeyt taraftarları, her görüşme ve buluşmada, Hz. Hüseyin (a.s) davetine icabet etmemek, Kerbela'da duçar olduğu musibetlerde kendilerinin katkıları olduğunun bilincinde, vicdan aynasında kendi kendilerine bakamıyor, çok büyük bir hata ve günaha imza attıklarını anlamış ve yaptıklarına karşılık çok büyük bir nedamet duymaktaydılar. Pişmanlık ve üzüntüleri had safhada daima kendilerini kınamaktaydılar.

Onlar üzerlerindeki bu büyük utancı, irtikap ettikleri bu hata ve günahı temizlemek, kendi nefislerini arındırmak, günahlarını Hak katında affettirmek, ancak Hz. Hüseyin'i (a.s) Kerbela'da şehit edenleri ve bu cinayete iştirak edenleri katletmek ve İmam'ın intikamını almakla mümkün olabileceğine, bu yolda seve seve Allah (c.c) ile samimi, halis bir alışverişle canlarını feda etmekle mümkün olabileceğine kesin kanaat ettiler.

Hicri 65 yılında bu girişimciler, tövbe-kârlar, Kufe'de Süleyman b. Sured'in önderliğinde toplanarak, İmam'ın izinde, İmam'ın yolunda, İmam'ın hedef ve amacı için Hakk'a verdikleri sözde durmak ve Hakk'a kurban olmak için ahitleşmişlerdi.

İmam Hüseyin'i (a.s) Kufe'ye davet edenlerden önemli bir kişi olan Süleyman b. Sured'in evinde toplanan Tevabun'dan (tövbe edenlerden) ilk konuşmayı Müseyyeb b. Necebe yaptı.

Konuşmasında Allah'a hamd-u senadan, Peygamber'ine salat ve selam getirdikten sonra şöyle dedi:

İmdi size derim ki; biz uzun ömürlü olmak, türlü fitnelere uğramakla müptela olduk.

Yarın Rabbimize döndüğümüz zaman, kendilerine **"Biz sizi içinde düşünecek kadar bir müddet yaşatmadık mı ve size bir uyarıcı da gelmedi mi"**¹ dediği kimselerden yapmamasını dileriz.

Müminler Emiri Ali b. Ebi Talib, Allah'ın altmış yaşattığı Ademoğlu için, bahane ve özür beyan etmeye imkân olmadığını söylemişti. İçimizde bu yaşa ermeyen kaldı mı?

Bizler kendimizi temize çıkarmak ve taraftarlarımızı övmekle helak olanlardan olduk.

1- Fâtır, 37

Hatta Allah (c.c) en hayırlılarımızı, Peygamber (a.s) kızının oğlunu yalanlayıcılar mevkiinde görmek bulunmakla bizi müptela kıldı.

Hâlbuki bundan önce onun bize yazıları gelmişti, kendisi bize elçilerini de göndermişti.

Yanı başımızda şehit edilinceye kadar, ona ne elle-rimizle yardım, ne dillerimizle o'nu müdafaa, ne mal-larımızla takviye, ne de onun İçin kabilelerimizden bir yardım talebinde bulunduk.

Rabbimize döndüğümüz, Peygamberimize (a.s) kavuştuğumuz zaman, ne özür beyan edeceğiz?

Hayır! Vallahi onu öldürenleri ve bu işi idare edenleri öldürmekten veya bu yolda öldürülmekten başka bizim için muaf yoktur.¹

Süleyman b. Sured Peygamber'in ashabındandı. Cemel ve Siffin'de Hz. Ali'nin yanında bulunmuştu. Kufe'ye gelmesi için İmam Hüseyin'e yazı yazanlardandı. Pişman oldu, tövbe etti ve ayaklandı.²

Allah'la (c.c) hesaplarını yapan ve yalnız O'na yönelen bu samimi kahramanlar, yeminlerine sadık kalarak intikam uğruna bu uğurda canlarını Hakk'a feda etmekten başka bir yolla tövbelerinin makbul olamayacağını tam anlamıyla biliyor ve ebedi hayatlarını kurtarmanın muhasebesini yapıyorlardı.

Allah'a (c.c) verdikleri ahdi yerine getiren, ahdin yerine getirilme zamanında yapılan çok büyük bir hazırlık ve çalışmalarından sonra, İmam Hüseyin (a.s) katilleri ile karşı karşıya gelerek çarpışmak için hareket eden bu Allah (c.c) erleri, savaşmak için yola koyuldular. İmam Hüseyin'in (a.s) kabrine vardıklarında o güne kadar eşi ve benzeri görülmemiş

1- Hz. Hüseyin Kербela Faciası, M. Asım Köksal, s.255, Yeni Şafak yay.

2- Taberi, c.7, s.51-52. Tabakat, c.45, s.292

toplu ağlaşma ve tövbeden sonra yine Süleyman b. Sured söz alarak şöyle dedi:

Ya Rab! Biz Peygamber kızının oğlunu aldattık, yalnız bıraktık!

İşlediğimiz bu günahı af ve tövbelerimizi kabul et!

Çünkü tövbeleri çokça kabul eden ve rahmeti ile esirgeyen sensin!

Ya Rab! Biz seni şahit tutarız ki; bizde onun şehit edildiği şey üzerinde ölecek ve öldürüleceğiz.¹

Yüce Allah'ı davalarına şahit tutarak bu şekilde tövbe ve dua eden Tevvabun, ahitlerini tekrar yenileyerek, İmam Hüseyin (a.s) katilleri İbn Ziyad ve onun ordusu ile Aynu'l-Verde denilen bir mekânda karşılaşarak, ahde vefanın ve Hakk'a tövbe etmenin biçim ve şeklini tüm insanlığa göstereceklerdi. Kendilerinden hem sayı, hem de teçhiz olarak çok çok üstün olan Şamlılarla yiğitçe savaşacak ve şehadet şerbetini içip, mağfiret dilencileri olarak Rablerine kavuşacaklardı.

Onlardan kimi adadığı şehitliği ödedi, kimi de bunu ödemeyi bekliyor. Onlar hiçbir suretle ahidlerini değiştirmediler.²

Canlarını adadılar, ahitlerini değiştirmediler, tövbelerini bozmadılar, ticaretlerini yaptılar. Mükâfatlarını Allah'tan (c.c) umdular.

Onlar Allah'tan gelen bir nimetle hatta daha fazlasıyla ve Allah'ın müminlere olan mükâfatlarını zayi etmeyeceği müjdesi ile sevinirler.³

Allah ecirlerini versin ve onlara rahmet etsin.

1- Hz. Hüseyin Kerbela Faciası, M. Asım Köksal, s.269

2- Ahzab, 23

3- Âl-i İmrân, 171

Allah'a (c.c) iftira atarak yeryüzünde Allah adına hareket etme iddiasında bulunan zalimlere, Tevvabun'un reisi Süleyman b. Sured ile Müseyyeb b. Necebe'nin, başları cesetlerinden ayrılıp, Abdulmelik b. Mervan'a gönderilince¹ Abdulmelik b. Mervan minbere çıktı Allah'a hamd-u senadan sonra " Bilesiniz ki Allah Iraklıların fitne ve fesat doğuranlarının, doğru yoldan sapmış reislerinden, Süleyman b. Sured'i helak etti. Haberinizi olsun ki; Allah onları doğru yoldan sapmış ve saptırıcı büyük reislerinden Ezd'in kardeşi Abdullah b. Sa'dı ve Bekr'in kardeşi Abdullah b. Vail'i öldürmüştür. Müseyyeb b. Necebe'de kılıçlara top gibi başını terk etti.²

Görüldüğü gibi Hakk'a iftira atıp Hüsey'n'i (a.s) Allah öldürdü diyen iftiracıların, Hakk'a ve hakikate karşı iftiraları kesintisiz devam etmektedir. Hakk'ın gerçek kulları ve hakikat âşıklarının vicdanlarına ve gönüllerine akseden ve kıyamete kadar baki kalacak olan İmam Hüsey'nin (a.s) mesajı, zalimlerin uyuklarını kaçırması, tesis etmeye çalıştıkları fitne ve fesat yuvaları, şer ortamları hedefine ulaşamamıştır.

Hicretin altmış altıncı yılında Muhtar b. Ebu Ubeyde Sakaî önderliğinde, İmam Hüsey'nin (a.s) intikamı için yeni bir ayaklanma hareketi başlamış ve İmam Ali'nin (a.s) Mısır valisi Malik Eşter'in oğlu İbrahim b. Malik. b. Eşter komutanlığında yürütülen bu cihat, İmam Hüsey'nin (a.s) katilleri, İbn-i Ziyad'ın, Sa'd b. Vakkas'ın oğlu Ömer b. Sa'd b. Ebi Vakkas'ın başta olmak üzere bu katliama iştirak eden tüm canilerin sonunu getirmişti.

Yüce Allah'ın yardımı ile mazlumların intikamı alınmış, Hakk'ın muhlas kuluna reva görülen akıllara durgunluk veren zulümler, hem dünyada, hem de ahirette cezasız bırakılmamıştı.

1- İbn Sa'd, Tabakat, c.4, s.293

2- Taberî Tarihi, c.7, s.80

İmam Hüseyin'in (a.s) dini ihya harekâtının başarısından Allah (c.c) ile imamet ahdini hakkıyla yerine getirdikten, zulmü ve fesadı bertaraf ettikten, sünneti orijinal anlamıyla koruduktan, bu uğurda şehadet şerbetini içip refik-i a'laya yükseldikten sonra; imamet vazifesi ile muvazzaf, ahitli, seçilmiş, Allah Resulü'nün (s.a.a) manevî mirasçıları, varisleri, vasileri, vereseleri, velilerinin her biri, ayrı ayrı kendi dönemlerinde oluşan şer ortamlarını, dinden sapma fiillerini, bidat ve hurafeye dalma yanlışlarını, Kur'ân ve sünnet rayına oturtmak ve İslâm ümmetini her tür mugalata ve teşviş operasyonlarından koruyup entrikalardan onları haberdar etmek için, Hakk'ın kendilerine vermiş olduğu fitrî feraset ve ilimle, tüm gelişmeleri ve sonuçlarını en iyi şekilde teşhis etmiş, hak ve hakikat âşıklarına ve halkın can, mal, emniyetini gözetip, güven ve huzur ortamına zarar gelmeyecek şekilde, zulüm ve zalimlerle mücadele yöntem ve taktiklerini belirleyerek, fitne ve fesadın yayılmasını engellemişler, dini ayakta tutma aslî vazifelerini tam anlamıyla ve hakkıyla ifa etmişlerdir.

İmam Hüseyin'in (a.s) kanyla iptal ettiği tüm saltanat rejimleri, halkın vicdan ve gönüllerinde solmaya yüz tuttuğu dönemlerde, zalimlerin fikir babaları halkı uyutmaya uyuşturmaya, teşvişe uğratma, meşgale ve muğalatalarla, akılları aldatma yöntemleri geliştirdiler. Bu yöntemlerle az da olsa başarıya ulaştılar. İmamların halkın nazarında onları küçük düşürmek ve sultanlara karşı etkinliklerini kırmak, ümmetin onlara teveccühünü en aza indirmek, Hakk'ın kendilerine tevdi ettiği velayet haklarının anlaşılmasını engellemek, mücadelelerini sabote etmek, halkın onları hakkıyla, Hak'tan aldıkları misyonla tanınmasını engellemek, icraatlarını tahrif etmek, sözlerini tağyir ve tebdil etmek, söylemedikleri sözleri ve yapmadıkları fiilleri ve inanmadıkları itikadları onlara isnat etmek, "ücretli din istismarcılarının imamların aleyhle-

rinde çok geniş kapsamlı bir propaganda çalışmalarına çok büyük maddî ve manevî destek sağlamak" ve imamları sahneden dışına itmek için bu ve buna benzer çok sinsi planlar hazırladılar.

Bu planların en önemlileri ve halkın üzerinde çok büyük etki ile ümmetin imamları anlamasının önünde çok büyük engeller oluşturacak yalan ve iftira kampanyaları ve ebedi saltanat sürebilme çalışmalarını şu şekilde sıralayabiliriz:

İç Tahripler

a) İmamları Şeyheyn'in aleyhinde bulunmak ve onlara karşı bir dava güttüklerinden söz ederek, çok geniş kapsamlı bir propaganda çalışmaları yürütmek; burada imamları, birinci ve ikinci halife aleyhinde kampanya yürütmekle suçlayarak, halifelere derin sevgi ve saygı besleyen halkın imamlara kin ve nefretini arttırmak ve ümmetin onlardan uzaklaşmalarını sağlamak. Ümmetin olup bitenleri dinî ve şer'î çerçevede vuku bulan tüm hadiseleri sorgulamasının ve hakka ve hakikata ulaşmasının önünü kesmek, seçilmişlerin dışında, muhlis kullara da kutsiyet atfederek, muhlas kullardan başka kulların da masumiyetine gizli bir zemin hazırlamak.

Böylece başkalarının hakkını müdafaa adı altında pratikte gaspı mümkün olmayan vehmî ve zannî hayalî bir hakkın savunuculuğu kılıfıyla, sultanların gerçekte herkesin gözü önünde gasp ettikleri gayri meşru saltanatlarını devam ettirmek için kendilerine ait olmayan hakları, hayalî hakları savunarak ümmeti bölmek.

Bu çok ince ve hassas olan konu için, o kadar çok büyük ve geniş kapsamlı bir propaganda çalışmaları yürütülmüş ki, Hz. Ali'nin (a.s) yıllarca minberlerden kendisine sebbedilmesi adet hâline gelmiş ve bu adet gelenekleştirilerek ta Ömer b. Abdulaziz dönemine kadar sürmüştür.

Muaviye b. Ebi Süfyan'ın Emevî saltanat rejimi ile başlayan ve Ömer b. Abdulaziz döneminde noktalanan bu karalama ve iftira kampanyaları, İslâm ümmetinin velayeti ve hilafet konusunda, tarafsız, aklî ve naklî delillere dayanan, Hakk'a ve hakikate akıl ve gönüller açık bir şekilde, İslâm tarihine yaklaşım ve sorgulama yol ve yöntemlerinin önüne kalın bir set çekmiş, halkın her şeye, körü körüne itaati, sorgusuz, sualsiz bilmedikleri kimselere kutsiyet izafe edip, o şekilde inanmaları ve ittibaları sağlanmıştır.

b) İslâm ümmetinin parçalanması ve bölünmesine zemin oluşturacak, ihtilafa ayrılığa ve gayriliğe düşmelerini sağlayacak tüm konu ve konuları itikadî, fikhî, ibadî siyasi tüm meseleler tespit edilerek ümmetin arasında derin uçurumlar oluşturmak, nizaa açık olan mevzuları derinleştirmek, İslâm ümmetini parçalara bölmek, dağılan her bir gurubu diğer guruplara karşı takviye ederek onlara karşı kin ve nefretlerini arttırmak, aralarında kalın çizgiler oluşturmak, her gurubun diğer bir guruba karşı kesin ve net duruşunu sağlamak, kendi söz ve fiillerine dayanak bulmak, icratlarına destek bulma adına bidat, hurafe ve İsrailiyyat çalışmalarına hız verip, her tür maddî destekle uydurma hadis rivayetlerinin çoğaltılması.

Bu çalışmalar İslâm ümmetinin avam kesiminde çok etkili olmuş, ilim ve irfandan bihaber, mustaz'af halkın aldatılmasına, din zannettikleri bir çok bidat ve hurafeyi itikadî bir mesele olarak kabul edilmesini sağlamıştır.

Âlim kisvesi ile halka takdim edilen saraya bağlı sahte din istismarcıları, sultanların kendilerine sağladıkları her tür maddî destekle gece gündüz hiç durmadan efendilerine, kursuz ve eksiksiz bir hizmette bulunarak, Kur'ânî ve Peygamber-i Ekrem'in (s.a.a) kavî sünnetini kendi anlayışlarına uydurup, kendileri ve efendilerinin çıkarlarına alet ederek, uydurma ve sahte rivayetlerle de kendi görüşlerine dayanak

bulma cihetiyle, Müslümanların farklı farklı itikadî meselelere iman etmelerine sebebiyet vermişler.

Bu komplo ve desiselerin farkında olup, bu zalim sultan ve işbirlikçilerine, hiç bir destek vermeyen hakikî muhlis ulema, Nu'man b. Sabit gibi İmam Ebu Hanife örnek gösterilebilir, muhlas bir imamın hayatta olduğu bir dönemde ictihat etme cesaretinde bulunsa bile yine aynı cesareti zalim sultanlara boyun eğmemek, onların komplolarına alet olmamak, sultanların her tür maddî ikramlarını reddetmek gibi asil davranışlarda bulunmuş ve bu asil davranışın karşılığını zalimlerin zindanlarında hayatlarıyla ödemişlerdir.

Halkın muhlas imamlara yönelişini engelledikleri gibi, yine zalim sultanlar ve onların fikir babaları, muhlis ve hakikî müçtehitlere halkın teveccühünü teşvişe uğratmak ve kendi iktidarlarını sağlama almak gayesi ile zindanlarda ve değişik hilelerle katlettikleri muhlislerin içtihatlarını resmileştirerek, hem muhlas imamlara içtihadî açıdan halkın teveccühünü ve onlara yöneliş kanalını kapatmış, hem de muhlisleri sanki muhlaslara karşıymış ve kendileri ile her alanda işbirlikçi imiş imasını mustaz'af halka lanse etmişlerdir. Bu şeytanî gayretler neticesinde hayatlarında müçtehit imam iddiasında bulunmamış birkaç muhlis zat öldükten sonra kendilerini kabirde halkın kendilerini taklit ettiği müçtehid imamlar olarak buluvermişlerdir.

c) Velayet ve imametın anlaşılmasını engellemek; tıpkı içtihat meselesinde olduğu gibi, muhlas imamların manevî velayet haklarının gasp edilmesi, en önemli mesele olup, muhlas imamların sahip oldukları her tür manevî tasarruf hakkını başkalarına kanalize ederek, halkın burada da teveccüh ve yönelişlerini farklı farklı cihetlere tevcih edip yönlendirmek.

Hakk'ın imamlara vermiş olduğu makamı, halkın en sevdiği muttaki, âlim, abid, zahid, muhlis kulların kiminin

gıyabında, kiminin vefatından sonra, kiminin de açıkça önle-
rinde, bu rabbanî makam ve mevki kendilerine hamledile-
rek, bu zatlardan yaşayanları da dâhil olmak üzere herkesin
muhlas imamlara isnat ve temessük mecburiyetini bozmak,
bu şeytanî hile ve desise ile de, halkın nazarında, âlim, abid,
zahid ve müttaki zatları, muhlas imamlarla karşı karşıya ge-
tirerek, onların birbirlerine karşı farklı ve değişik itikadî,
fıkhî ve ibadî görüşler serdetmelerine zemin hazırlamak ne-
ticesinde, en son ve en mükemmel din olan İslâm dininde,
ulema diye nitelendirdikleri şahsiyetlerin birbirlerine itikadî
alandaki zıt olan fikirlerle karşı karşıya gelmelerine ve ümme-
tin hoşuna giden veya sevdiği kişilerin peşinden gitmeleri
sonucu, guruplara bölünerek birbirleri ile mücadele etmele-
rine, muhlis kullara isnat edilen ve yüklenen sahte makam
ve mevkilerle muhlas kulların önüne geçerek mazlum halkı,
ümmeti nereye ve kime götürülecekleri belli olmayan bu
mustaz'afları, manevî yolculuklarda zannî ve vehmî bir yolla
seyrû süluk ettirmiş böylece meçhul kişilerin peşinden sü-
rüklenen halkın sayesinde zalim sultanlar, seçilmiş, muhlas
hak imamların etrafındaki zincirlerin halkalarını dağıtmış-
lardır.

Elbetteki Allah'a (c.c) ve Resul'üne (s.a.a) gönülden bağlı
gerçek aşıkların, bu tür hile ve desiselere kanmış ve aldatıl-
mışların, samimane, halisane, o gönülden gelen gerçek aşk-
ları, uğraşları, gözyaşları, samimi ve nasuh tövbeleri,
Hakk'ın katında Hakk'ın izni ile heder olmayacak ve tüm
gönüllerde saklı sırların bilgisinin sahibi Hak Teala ve Te-
kaddes hazretleri tarafından niyetlerine göre nevş-ü nema
bulacaktır.

Muhlas kulların tanınmasını engelleyenler, bu mustaz'af
ve samimi müminleri kullanmış, fakat manevî yolculukla-
rındaki samimiyete binaen, muhlas imamlar kendilerine tam

anlamıyla ihtilaf ulaşmamış kimselerin mustaz'af olduklarını beyan etmişlerdir.

Daha sonra seyr ve sülukta kemale ermek, hakkı ve hakikati bulmak, Hakk'a ulaşmak, Hakk'a yol almak için rehberler, mürşitler o kadar çoğalmış ki, halk ne yapacağını şaşırmış, kimisi kendi rehberi dışında rehber tanımamış, kimisi kendi meşrebi dışında meşrep tanımamış, kimisi bu keşme-keş içinde hepsini inkâr etmiş, doğru ve yanlış hak ve batıl, iyi ve kötü, net anlaşılmasın diye birbirine karıştırılmıştır.

Bu nedenle ilerleyen zamanlarda, bu karışıklık ve keşme-keş, tevhid-i ibadî hususunu gündeme getirecek ve İslâm ümmetinin içinden yeni bir fırkanın, farklı bir itikat ve düşünce ile doğmasına, sebebiyet verecektir. Daha önce şefaât ve şefaâtçilerle ilgili bölümde bu konu detaylandırıldığından konu üzerinde tekrar durulmayacak, yalnız bu fırka ibadette Allah'ı (c.c) birlemek iddiasıyla öne süreceği tezlerle, ne yazık ki doğruları ve hakikatleri de yanlışlarla beraber süpürme gibi, çok büyük bir yanılgıdan kendilerini kurtaramayacaklardı.

Muhlas, seçilmiş kulların önüne çekilen her bir set, değişik zamanlarda ve farklı mekânlarda, İslâm ümmetinin ayrı ayrı asırlarda, değişik şekillerde tezahür eden felaketlerle tanışmasına sebep teşkil edecekti.

d) İmamları sürekli göz hapsinde, gözlem altında ya da evlerini, meskenlerini, ibadet mahallerini kontrol altında tutarak, mallarını, canlarını ve evlatlarını tehdit ederek, hareket alan ve imkânlarını daraltmak. Halkın gözüne korku salarak, halkı onlardan uzaklaştırmak.

Bu büyük zulüm, halkın imamlarla huzur, emniyet ve güven ortamında görüşmelerini ve onlardan feyiz almalarını zora sokmuş, halkın dinî vecibelerini ve her tür fikhî, ibadî muamelat ve sorunlarının, meselelerinin halledilmesi kapısını, kendilerine bağlı, kendi emir, istek ve menfaatlerine

uygun zararsız, sorunsuz açtıkları sahte kapılarla, hiçbir takibe ve tehdide yer olmayan bu yerlerde görüşölüp halledilmesi, böylece Hakk'ın hüccetlerinin yerine, sorunların, meselelerin, dinî her tür vecibenin, başkalarının dili ile yorumu ile bakış açısı ile anlama ve algılama kabiliyeti ile tabi ki sultanları üzmeyecek, onları zorda bırakmayacak, onlara itaatin farziyetini(!) en başta ima ederek, seçilmiş, muhlasların da kendilerinden farksız olmadıkları yalanına herkesi inandırarak, devletin tüm imkânlarını kullanarak, icraatlarını Hakk'ın rızasına aykırı bir hâlde tüm hızıyla sürdürecektlerdi.

Tüm bu hile ve desiseler her alanda bütün hızıyla devam ederken, halkın gönüllerinde taht kurmuş muhlas imamların, gönül saltanatlarını yıkamadıklarını açıktan açığa müşahede eden zalimler, tüm olumsuzluklara rağmen, imamlarla halkın gönül zincirlerine tahammül edemiyor, değişik yol, hile ve yöntemlerle, muhlas imamların canlarına kast etmekten dahi çekinmeyecek kadar gözleri dönüyordu. Bu nedenle Hakk'ın ümmete emanet ettiği muhlas imamların hiçbir siyasi karşı gelme girişimleri olmadığı hâlde, değişik ve yalan ve iftira dolu suçlamalara maruz kalıyor sinsice her imam kendi döneminde hakkını gasp etmiş zalim sultan tarafından şehit ediliyor ve bu yapılan zulümler günümüze kadar büyük bir dikkatle gizleniyordu.

ASHABI GÜZİNLE MUHLAS İMAMLARIN
ETRAFINDA ÖRÜLEN AĞLARLA GİZLENEN
VELAYET VE İSİMSİZ KAHRAMAN MUHLAS KUL
AŞIKLARI

Ashab-ı kiramla; Hakk'ın seçilmiş muhlas kullarına, Hakk'ın hakikatinin taşıyıcılarına hakkıyla ittiba etmenin, hakikî muhlis kul olmanın, en hakikî numuneleri olan, Hakk'ın hak davasına lebbeyk diyen, hak davanın etrafında toplanarak, hakkın davetine, hakkın muhlas davetçileri ile gelen hakikatlere teslim olan, muhlas kul âşıkları.

Tarihin seyrinde değişik zaman ve mekânlarda gelen, tüm hakikat taşıyıcılarının serveri, tüm hakikatlerin emini, hakikatlerin muhafızı, mübelliği, sahibi, Hakk'ın habibi, Hakk'ın hakikat tecellisi, kâinatın, âlemlerin ve tüm muhlis ve muhlasların baş tacı Ahmed Muhammed Mustafa'ya (s.a.a) tabi olmanın şerefine, onun zamanında, onunla yaşayarak, onu can gözü ve gönül gözüyle müşahede etmenin hazzına, tarihin başlangıcından ta kıyamete kadar, durmadan akan zamanda, o mualla zatla, dünya gezegeninde, aynı zaman dilimlerini onunla paylaşmanın bahtiyarlığına, hakkın irade ve kudretiyle, "ol emriyle" var olduğu andan, yine Hakk'ın emriyle yok olacağı ana kadar, her gün doğan güneşin onun yaşadığı zaman ve mekânlarda onun dünyada var olduğu lahzalara yansıyor, onun mübarek bedenine hayat verip, onun vücuduyla var olmanın şevkiyle, cezbesiyle, vazifesini ifa ettiği demleri görmenin heyecanını yaşayan, onunla aynı atmosferde, aynı oksijeni, aynı havayı teneffüs

etmenin dünya gezegeninde onunla bulunmak, onun döneminde yaşamak, onunla tarihin akış seyrinde mevcut olmak tevafukuyla, Hak'tan armağan alan, taltif edilen, gerçek dost, yaren hakiki muhlas kul aşıkları ashab...

Muhacirlerden ve ensardan ilk inananlar ve iyilikte onlara uyanlardan, Allah razı olmuştur ve onlarda ondan razı olmuşlardır. Allah onlara içlerinden ırmaklar akan sonsuza dek kalacakları cennetler hazırlamıştır. İşte en güzel feyiz budur.¹

Bu ayet-i celile ensar ve muhacirlerden oluşan ashap için Fahr-i Kâinat'a, risalet ve nübüvvet makamının kendisine bildirildiği andan, yani bi'setle başlayıp, Hz. Erkam b. Erkam'ın evinden, Mekke'de ilk inkılâbın gerçekleştiği yürüyüşten hicrete, hicretten ta Mekke fethine kadar yayılan süreçte, kâinatın efendisinin getirdiği tüm haberlere inanan ve onu tereddütsüz, şüphesiz, gönülden tasdik eden, doğruluğuna, sadakatine, emin oluşuna inanan, savunduğu davanın gelişip büyümesine hız kazandıran bu dava için hiçbir fedakârlıktan kaçınmayan, anne ve babalarını, mallarını, canlarını, çocuklarını ve eşlerini feda etmekten imtina etmeyen, insanlık tarihinin en güzide muhlis kulları, sayısız isimsiz kahraman muhlas kul aşıklarını bünyesinde taşıyan, ensar, muhacir ve ashap diye nitelenen, Allah'ın (c.c) kendilerinden razı olduğu ve onların hakiki muhlislerine verilen ve verilecek olan nimetlerden dolayı Hak'tan razı olan, ebedi hayatlarında sonsuza dek kalacakları ebedi cennetlerle taltif edilen, Hakk'ın bildirimi ile inananlar tam bir teslimiyetle inanmış ve kâinatın seyyidine yaren, dost ve komşu olmaya hak kazanmış, Allah (c.c) erleri "*iyilikte onlara uyanlardan*" ta kıyamete kadar, muhlas kulların izinde, hakiki muhlis olmaya namzet, hakiki muhlas kul aşıklarını onlara uyanları, hakkın taltifleri ile aynı akıbet beklemektedir.

1- Tevbe, 100

Hz Peygamber (s.a.a) ile başlayan rahmet ve bereketin feyizlerinin o andan ta kıyamete kadar, insanlık âleminin ve tüm âlemlerin faydalanacağı bu eşsiz inkılâbın ilk temel nüvesini oluşturan bu rahmet esintilerinin eciri yalnız Allah'a (c.c) aittir. Onlardan sonra, muhlas kul halkasını oluşturan samimi muhlisleri de aynı ecir beklemektedir.

Daru'l-Erkam'da Allah Resulü ile biatleşen, Hakk'ın Resulü'ne canlarını ve en azizlerini feda etmekten çekinmeyen, her tür bela ve eziyete katlanıp göğüs geren ve bu nedenle en ufak bir nedamet duymayan, ona her tür yardım ve fedakârlıktan kaçınmayacaklarına dair söz veren ve Allah Resulü ile ahitleşen İslâmî hareketin ilk kurucuları, ilk Mekke kıyamında büyük bir müşrik topluluğu tarafından önleri kesilen ve üzerlerine taş, toprak, ateş ve pislikler atılan yine de tüm insanlığın selamet ve kurtuluşunu temsil eden o kıyâmı azim ve sebatla mukavemet ederek sürdüren Mikdad, Ebu-zer, Bilal, Erkam, Ammar ve her biri bir âleme bedel otuza yakın muhlas kul aşıkları ashab-ı güzîn ve onların arasında tüm âlemlerin önderi, efendisi, imam-ı enbiya ve sultan-ı asfiya ile o gün başlatılan ve on dört asırdır süren İslâm inkılabının bereketinin, nurunun, feyzinin, bugüne kadar ulaşmasının ana temellerini oluşturmuşlardır.

Hz Adem (a.s) ile başlayan İslâm tarihini, Hz Peygamber (s.a.a) dönemine kadar gelen süreçte, adli ve adaleti insanlığın aleyhine çeviren evrensel müstekbirlere ve tüm dünyayı hâkimiyetleri altına almaya çalışan imparatorluklara, o gün dur diyen o güzide ashabın çoğu, tarihin sayfalarında geniş bir yer alamamış, birkaç tanesi hariç diğerleri isimsiz kahramanlar ve numune muhlisler olarak, meleklerin her an kayda aldıkları hasenatlarla rablerine kavuştular.

Tüm âlemlerin sebab-i ol emrini gönül gözü ile müşahe-de etmiş, ona, nuruna ve cemaline aşık otuz kişiye yakın muhlis, Mekke'de Daru'l-Erkam'dan Allah'ın (c.c) insanlar

için kıyam evi kıldığı Kâbe'ye doğru, insanlığın kıyamete kadar sürecek olan en önemli kıyamını gerçekleştirdiler.

Allah, Kâbe'yi o beyt-i haramı insanlar için kıyam evi kıldı.¹

Kâinatın efendisi ile başlayan ilk kıyam Kâbe-i Muaz-zama'dan, son kıyam yine oradan, onun pak ve temiz soyundan, ismi ondan ve cismi ondan, Sahibü'z-Zaman, Baki-yetullah İmam Mehdi (accelallah fareceh) ile noktalanacaktır.

Haksızlığın her türüne, zulmün her çeşidine, eşitsizlik ve adaletsizliğin cümlesine karşı başlatılan bu kıyam; kâinatın efendisinin önderliğinde, Hakk'ın, hakikatin, adaletin ve adlin tesisi için, her şeylerinden vazgeçerek canları pahasına bir muhlas kula ittiba etmenin, ihlasın, samimiyetin, takvanın gerçek anlamını yaşayarak, uygulayarak hayatlarında pratize ediyor ve kendilerinden sonra muhlasların izinden giderek, onlara tabi olacak muhlislere, muhlasların izinden nasıl gidilmesi gerektiğini resmediyorlardı. Muhlas kul âşik-larına örneklik teşkil ediyorlardı.

Allah'ın (c.c) insanlığa hidayet önderleri olarak gönderdiği muhlaslara teavün, yardım, tesanüt, destek, feragat, fedakârlık için verilen söze sadakati, seçilmişlere mutlak itaati, Allah'a (c.c) hakkıyla ihlasla ibadeti, her tür baskı, işkence, eza ve cefaya karşı mukavemeti, bela, musibetlere karşı tahammül, sabır ve metaneti, hak ve hakikat için seve seve şehadeti, Allah'la (c.c) en kârlı alış veriş ve ticaretten sonra kazanılan cenneti, muhlasların izinden hakka ve hakikate tabi olarak elde edilen ebedi saadeti, bir muhlis kul için, ihlasın doruğunda, en yüce derecelerle taltif olmanın şerafeti, muhlas olmayan kulların muhlis olabilmesinin en hakiki yol haritaları ashab...

1- Mâide, 97

İnananlar, hicret edenler ve Allah yolunda cihat edenler, Allah katında dereceleri daha yüksektir ve kurtuluşa erenler de bunlardır.¹

Emin ismiyle müsemma sadık, masduk, Fahr-i Kâinat'a ve onun getirdiği haberlere gönülden iman eden, onun kendisinin âlemlere rahmet bir peygamber olarak gönderilmiş olduğunu Kur'ân-ı Hakim'in ilân edişinden, hem daha önce, hem de daha sonra tam bir sadakatle onu tasdik eden, bi'set anından refik-i a'laya yükseliş anına kadar ve ta kıyamete kadar doğruluğunu, özünü ve sözünü tasdik etmiş, onun mübarek vücudî varlığı döneminde, dünya gezegeninde bulunma imkânına Hak'tan özel bir lütufla sahip olan, o güzide ashabın içinden, yine onu gönülden tasdik eden, gönülden iman eden, bu iman uğruna en azizlerini feda etmekten çekinmeyen, tüm mal varlıklarını terk ederek, o dava uğruna hicret eden ve bu iman uğruna, o rahmet nurunun canına canlarını, hayatına hayatlarını, seve seve feda eden, Allah'ın (c.c) inayet ve bereketiyle, onu gönülden, gönül penceresinden müşahede eden, isimsiz güzide kahramanlarla, tarihe ismi geçmiş, muhlis ashab-ı güzînle, ismi tarihin hiçbir kaydına geçmemiş, adı sanı bilinmeyen ashab-ı kiram, en yüce mertebenin sahibi olacaklardır.

Risaletini ilân eden Hakk'ın Mustafası'nın etrafında kenetlenen ve onun tebliğ ettiği o yüce davaya gönül bağlayan, o davayı omuzlanan, ona yardım eden, sözlerine ve ahitlerine vefa eden, ayakları üzerinde sebat eden, ona sadakat gösteren ve hayatlarının sonuna kadar hem o mualla zatın aralarında bulunduğu hem de buudundan sonra imtihanlarını zikzaksız, tam bir iman ve teslimiyetle, sabır, tahammül, rıza tevekkül ve sebatla vermeyi başaran, muhacir ve onlara yardım eden ensarlardan oluşan ashab topluluğunun sıddıkla-

1- Tevbe, 20

rını, ahde vefa edenlerini, isimlerini hiç bilmediğimiz isimsiz kahramanlarla tarih kitaplarında isimleri kayda geçmiş güzidelerin içinden, Hakk'ın Resulü'nün emanetine riayet edenlerin Allah (c.c) katındaki dereceleri, nasla sabit ve kat'î ilân edilmiş bu kudsilerin misyonlarını, onların Hakk katında elde ettiği bu yüce mertebenin nedenlerini, kimlere, nasıl, niçin, hangi alanda, ne zamana kadar örneklik teşkil ettiklerini öğrenmek, bilmek ve bununla birlikte kimlerin neden, hangi amaçla ashab-ı güzini kendi hedef ve amaçlarına istismar ederek, kimlere karşı kimleri ve kimlerin hakkını kim ve ne adına, neyi tesis ve düzeltmek ve ikame etmek adına, kimlerin hakkını hangi hakları ikame etmek için koruduklarını anlamadan çözmeden, ne yapıldığını bilmeden ashabın etrafında örülen ağları parçalama imkânına asla kavuşamayacağız.

Allah'ın (c.c) kendi seçip tüm âlemlere rahmet ve insanlığa kurtuluş reçetesi olarak gönderdiği muhlas kula, tam anlamıyla itaat ve sadakatin nasıl olması gerektiği, iman uğruna yapılacak işleri ve nelerin bu iman uğruna neden ve nasıl feda edilmesi gerektiği, muhlas, seçilmiş kulların tebliğ, tebşir ve inzarlarının neler olduğunun anlaşılacak anında nasıl uygulanması gerektiği, zühdün, takvanın, ihlasın, muhlis kul olmanın pratize edilişinin en hakiki numuneleri, timsalleri, örneklikleri ashab-ı kiram ve onların arkasına sığınan ve onların zırhını kuşanan, hakka, hakikate, muhlas kullara ve hakiki ashaba savaş ilân eden şer organizasyonları.

Mahlûkatın, mevcudatın ve mümkünatın en şerefli varlığını, seyyidini, imamını, rehberini ve önderini, can ve gönül gözüyle, her ikisi ile aynı zaman dilimlerinde müşahade etme imkânına Hak'tan özel bir lütufla kavuşmuş olan, Akabe'de ona biat eden, ensardan olan o dava erlerinin ve Mekte'de tüm mal varlıklarını, evlerini, barklarını, işlerini, aşıla-

rını, eşlerini, akrabalarını, çocuklarını, yakınlarını ve her şeylerini dünya hayatında yaşarken bir daha görüp, kavuşacaklarını bilmedikleri, her şeyi bilen ve gören bir kudrete havale ederek, tüm geçici sahibi oldukları şeyleri Allah'a (c.c) satarak, sadece Hakk'ın rızasını gözetenlerin, Hakk'a hakkıyla kul olan muhlis kulların, bu geçici rüya âleminden, ebedi, hakiki hayat âleminde Hakk'ın Habibi ile ebedi komşuluğu tercih edenlerin, Hakk Teale (azze ve celle) ile yaptıkları bu ticaretin, alış verişin onlara neler kazandırdığı, onların karnamesine kirame'l-katibinin neleri kaydettiğini, bizlere gaybi haberlerle ta günümüze kadar ve sonsuza dek ulaştıran yüce Allah (azze ve celle), bu tablolarla tüm insanlığa muhlislara sıkı sıkı bağlanmanın lüzumunu ve onlara tabi olan hakiki muhlisler gibi yaşayarak muhlis kul olmanın şekil, biçimini ve onların ecirlerini sunmuştur.

Tarihî süreç içerisinde tüm âlemlerin zuhurunu sabırsızlıkla beklediği tüm mümkinatın sebebi ol emri, Hakk'ın Habibi ile aynı zaman dilimini paylaşma saadetine eren, on dört asır önce varlık sahnesinde onunla, nuruyla gark olarak, Hakk Teala'nın özel lütuflarına mazhar olan, Hakk'ın has izharı ile aynı şehirde, aynı zamanda, aynı mekânda yaşamış o dönemin insanların içinden, onu gönül gözüyle müşahede eden, ona gönülden iman etmiş, seçkin ashap hakiki muhlisler bir yana, o dönemde yaşamış insanların tümünün iman iddiası ile Peygamber-i Ekrem'i hakken müşahede edip onu tasdik ettikleri söylenemez. Onu can gözüyle müşahede etmiş herkesin ebedi saadeti yakaladığı da iddia edilemez.

Onların içinden münafıklar, fasıklar, Peygamber'i incitenler, üzenler vardır. Bu hakikat Kur'ân-ı Hakim'le netlik kazanmıştır. Elbette bu şahıslar boş durmayacak ve bu davayı yok etmek için ince hesaplar yapacaklardı.

Kur'ân-ı Hakim; "İki yüzlülerin içinde 'O her şeye kulak kesiliyor.' diyerek, Peygamberi incitenler vardır. De ki: O kulak Allah'a inanan ve müminlere inanan, sizin için hayırlı olan içinden inanan kimselere rahmet olan bir kulaktır. Allah'ın resulünü incitenlere can yakıcı azap vardır."¹

Ayet-i celilenin işareti ile Peygamber-i Ekrem'i üzen ve onu incitenlerin varlığı bildirilmiş bununla birlikte onları bekleyen can yakıcı azap haber verilmiştir. Elbette bunlar olduğu gibi, halis bir niyetle iman eden müminler ile ikiyüzlüleri, saf yarenler ile müfsitleri bir kefeye koymak, son derece büyük haksızlık ve adaletsiz bir tavır olur. Gerek ashâbı münafık ve ikiyüzlü fasıklardan ayırmak, münafık ve fasık müfsitleri, o eşsiz dönemde yaşamış olmaları hasebi ile tümünü hidayet eden hadiler olarak kabul edip, sadece onları inkâr eden müşriklerden temyiz etmek ve geriye kalan herkesi kudsi olarak ilân etmek akıllı ve mantığı teşvişe uğratmaktan başka bir şey olmadığını tüm hakikat âşıklarının vicdanları tarafından onaylanmıştır.

Onunla aynı zaman dilimlerini paylaşan iman iddiacılarını tam bir mümin olarak algılamak, o mualla şahsı can gözü ile müşahade etme ve iman iddiasıyla ona gelen herkesin samimi olmadığını Münafıkun Suresi'nde Resul'üne Hakk Teale hazretleri deşifre etmiş, bu nedenle, isimsiz kahramanları, kendilerinden önceki isimsiz kahramanların çektiğini çekerek, hangisinin Allah yolunda cihat edip etmediğini bilen ve cennetle mükâfatlanan hakiki ashap ile en yüce mer-tebe verilen kişilerle o ikiyüzlüleri olduğu gibi kabul edebilmek, onlara da aynı dereceleri uygun görmek hakikatin zıddına inkılap ettiğini kabul etmektir.

O sahtekâr ikiyüzlüleri deşifre etmeye gayret edenleri suçlamak, tekfir etmek, hakiki ashâbın arkasına sığınarak onların fedakârlıklarından fesat ve nifak ehline pay biçerek,

1- Tevbe, 61

hakkı açıklayanları ashap ve din düşmanları ilân ederek, Allah'a, Resul'üne, ashaba ve onlara hakkıyla uyan muhlis müminlere atılan korkunç bir iftiradır.

Demek ki; Fahr-i Kâinat'la aynı dönemde yaşamak, onu görmek, onu duymak, iman iddiasında bulunan herkesi, o dönemde yaşama imkânına sahip olması hasebi ile kutsal, arınmış varlıklar olarak kabul etmek, hakka, hakikate ve Kur'ân ayetlerinin mizaçlarını resmettiği nifağı, fesadı, deşifre etme beyanına zıttır. Hakikat beyanına aykırıdır. Vuku bulması mümkün olmayan bir muhaldir.

İnsanların arasında gezip dolaşan, insanların kendi nev ve cinsinden, içlerinden, kendileri gibi olan, yiyen, içen, ağlayan, gülen, kendileri gibi düşünen, evlenen, çocuk çocuğa karışan, ticaret yapan, çalışan bir insanın ortaya atılarak, "Ben Allah'ın Resulüyüm, beni sizlerin içinden sizlere, müjdeleyici ve uyarıcı olarak seçti. Ben size gönderilmiş, Allah'tan vahiy alan bir elçiyim." iddiasında bulunan bir zatı, herkesin doğrulaması, inanması, kabul etmesi, tasdik etmesi beklenemez.

Nübüvvet ve risalet iddiasında bulunduğu ana kadar, hayatını idame ettirdiği hiçbir safhada, hiçbir zaman ve mekânda, yalan söz söylediği ile ilgili tek bir hadisenin vuku bulmasının asla mümkün olmadığı, en ufak bir hata, yanlış, günah ve başkasına haksızlık edebileceği bir tek fiilin kendisinden sudur ettiği ile ilgili, tek bir notun dahi, hiçbir kitapta kayda geçmediği ve tam 40 yaşına erdiğinde, nübüvvet iddiasında bulunması, herkesi o an hayretler içerisinde bırakmış idi. Bu hususta ona iman edip etmeme konusunda muhayyer ve muhtar kalan insanların ona inanıp onu tasdik etmesi çok zor olduğu gibi, onun sözlerine, söylediklerine, müjde ve uyarılarına, aktardığı haberlere inanmamak, onu yalanlamak bir o kadar tehlikeli idi.

Çok derin muhasebe, vicdanî sorgulama, aklî melekeleri harekete geçirme ve çok sağlam bir hesap yapılmalıydı. Doğru, hak ve hakikat teşhis edilmeliydi ve tercih edilmeliydi. Yanlış anlaşılmalı, temyiz edilmeli ve terk edilmeliydi. Doğrunun, hakkın yanında istikrar, sebat ve azimle durulmalıydı. Geçici hayat veya ebedi hayatta karar kılınmalıydı. Hakkın ve haklının yanında yer alınmalıydı. Yanlıştan ve ebedi hayatı mahvedecek tercihlerden kaçınmalıydı.

Herkesin, her kesimin hayatlarına ve yaşam şartlarının her alanına etki eden ve edecek olan bu davete karşı insanların maddî ve manevî durumlarına, kariyerlerine, ticaretlerine, siyasi, sosyal ve ekonomik makam ve mevkillerine göre, duruş yerleri belli olacak ve ona göre, derin bir aklî, mantikî ve vicdanî muhasebeden sonra, bu davete, olumlu ya da olumsuz, akıl, ruh, gönül ve vicdanlar en hakiki cevabı vereceklerdi.

Hakk'ın elçisi, Hakk'ın seçtiği muhlas kuluna lebbeyk demenin, onun yanında onunla beraber olmanın, o davayı omuzlanmanın, o dava uğruna gelebilecek her tür zorluklara göğüs germenin, çok ağır koşullarda, tüm şartların üstünde bir yük, takat, sabır ve tahammül gerektiriyordu. Zira ona iman etmek, yani akıl, beden ve gönül teslimiyeti ile ona tam anlamıyla ve hakkıyla teslim olma hadisesi; o dönemde en debdebeli, şaşıalı, en müreffeh bir hayat süren varlıklı efendiden, onlara köle ve hizmette bulunan en alt tabakada kabul edilen cariye kadınlara kadar, tüm kesimlerin değişik kavim ve kabilelerin yaşamlarına etki edecek, çok büyük değişikliklere, ön yargı ile kabule son verecek, fedakârlıklara, feragatlara sebebiyet verecek ve her kesimden herkes kendisini bekleyecek hak için malum, kendileri için meçhul bir dünya hayatı akıbetine boyun eğecek, rıza gösterecek ve kabullenecekti. Ne için? Ebedi hayattaki ebedi kurtuluş için...

Bu durumda onu yalanlayan, inkâr eden, onun nübüvvet ve risaletini tasdik etmeyen, değişik sebep ve nedenlerden dolayı ona karşı gelen, en önemlisi, bunların içinden en mühimi, siyasi ve ekonomik kariyerini ve zulüm ve haksızlığa, adaletsizliğe mebnî ticari gelirini, köle ve mustaz'afların üzerindeki nüfuzunu kaybetme korkusu ile ona karşı savaş için cephe açanların, durumları, tavırları, fiilleri, tutumları, duruşları, neler yaptıkları bilinmektedir.

Bu gurupların içinde açıkça Kâinatın Efendisi'ni inkâr edip, küfrü ve şirki tercih eden ve ona karşı savaşarak öldüren ve ölen inkârcı kâfirlerin, Ebu Leheb ve Ebu Cehil gibilerinin, hem dünya, hem de ukba akıbetleri ne o gün, ne ondan sonra ta kıyamete kadar meçhul değildir. Kâfir, müşrik ve açık inkârcıların başlarına gelenler, tarihî tüm hakikatleri ile apaçık bir şekilde ihtilafsız kayda geçmiş, rezil ve rüsva durumları ve ebedî mağlubiyetleri ve Allah Resulü'nün zaferi, tüm tarih kitaplarında tescillenmiştir. Hem tarih kitaplarında isim ve cisimleri ile kayda geçen, hem de Kur'ân-ı Azîmü's-Şan'ın isimlendirmesi ile kâfir ve müşrik inkârcılar, iman edenlerin gönül ve vicdanlarında mahkûm olmuşlardır.

Küfrü imana tercih eden bu şer organizasyonu, o dönemin zalim ve kapitalist sermayedarları, bu yeni oluşumu takipçileriyle, rehberleri ile birlikte çok kısa bir zaman içinde ortadan kaldıracabileceklerini, ezip geçeceklerini, zorba yönetimlerini ezilen ve mustaz'afların sırtlarında sonsuza dek idame ettireceklerini zannetmişlerdi. Tüm hesap ve kitapları allak bullak olan bu şer odaklarının içinden, cesaretle korkusuzca müminlere mukavemet edip, ölümden çekinmeyenler bir yana, muhlas kul önderliğinde çığ gibi büyüyen bu iman dalgasının akımında boğulmamak için, ölümden ve ebedî yok olmaktan korkan, cesurca savaşmaktan imtina eden şer odakları, yeni taktik ve yöntemlerle, "sahte iman iddiasıyla"

Peygamber'i ve müminleri aldatmak, ileriye dönük hesap ve planlar yaparak, bu hareketi akamete uğratmanın hayalleri ile yaşamlarını sürdürmekte idiler.

Onların nifak maskesi ile gizli iki yüzlerini ve kalplerinde gizli olan hakikatleri çok iyi bilen gayb ve şehadet âlemi- nin yegâne ve tek bilicisi, onların Allah Resulü'nden gizle- dikleri gerçek niyetlerini, Rabbü'l-Âlemin Habibi'ne şu şe- kilde deşifre ediyordu:

Ey Muhammed! Münafıklar (ikiyüzlüler) sana gelince; "Senin şüphesiz Allah Resulü olduğuna şe- hadet ederiz." derler. Allah, senin kendisinin pey- gamberi olduğunu bilir. Allah münafıkların yalancı olduklarına şahittir.¹

Nifak maskesi giymiş sahtekâr iki yüzlülerin, Allah Re- sulü'ne gelip, onun Allah'ın Hak elçisi olduğunu ikrar etme- nin gönülden bir şehadet ve tasdik olmadığını Yüce Allah'ın Resulünü haberdar etmesi ve zat-ı akdesi ahadiyetin onun kendi Resulü olduğuna şehadet etmesi ve iki yüzlülerin ya- lancı olduklarına Hakk'ın yine şehadeti, tüm insanlığın dik- katine sunulmuştur.

Demek ki, her iman iddiasında bulunanı mümin kabul etmek, her Peygamber'i göreni ashab-ı güzîn diye tanımla- mak, ona kudsiyet atfetmek, Hakk'ın bildirimi ile yanlış ol- duğu gibi, hakiki muhlis, muhlas kul âşıklarını, hakiki ve ikiyüzlü, muhlas kul düşmanlarından temyiz ederek, hakka ve hakikate teslim olmak, doğruyu anlamanın ve uygula- manın ismidir.

Hiçbir mümin ve Müslümanın, ashab-ı kirama kin, ada- vet ve nefret gütmemesinin akıl ve nakille bağdaşmasının mümkün olmadığı gibi, Hz. Peygamber (s.a.a) ile yaşamış, onu görmüş, onun huzurunda onun Allah Resulü olduğunu

1- Münafikun, 1

ikrar etmiş herkesin doğru söylediğini kabul etmek, her iman iddiası ile iman eden hakiki muhlislerin karşısına çıkan şahısları hakiki ashap ile aynı kefede değerlendirmek, yukarıda zikredilen ayeti anlamamak ve ayetin uyarılarına dikkat etmemek ve ayete aykırı bir fiil ve tutum içine girmek demektir.

Bu durumda hakiki ashabı sahtelerinden temyiz etmek, hepsini ayrı kefeye koyup ona göre değerlendirmek, ashab-ı güzinin her tür fedakârlık, feragat, cihat ve şehadetlerinden, kendilerine hisse çıkarmak ve onların fedakârlıklarını kendilerine de mal ederek, ümmetin üzerinde tahakküm kurmaya çalışanları teşhis etmek, yaptıklarını ve yapmaya çalıştıklarını ve kendilerinden sonrakilere neleri miras bıraktıklarını çok iyi anlamak ve tarih boyunca yapılan yanlışlara mebnî icraatları tashih etmek ve ashabın zırhına bürünerek hak ve hakikat araştırmalarını itham etmemek, adl-i ilâhîye teslim olmuş her müminin boynunun borcudur.

Hakk'ın Rahman isminde fani olan Habibinin, gaybi haberlerle bilgilendirilip, onun Allah Resulü olduğunu ikrar eden, iki yüzlülerin gizledikleri hakiki niyetlerini okuyan yüce Allah (c.c) tüm insanlığa rahmet olarak gönderilen, insanlığın tümünün kurtuluş ve selameti için, son derece büyük, olağan üstü çaba sarf eden, yegâne hedef ve gayesi; kıyamete kadar tüm insanlığın imanının kurtulması meselesi olan, cin ve insin resulü, Rahmanın has izharı ve dellalı olan, Fahr-i Kâinat'a, münafıkların iman etmesi için kendisine gelip, onun risaletini tasdik ve ikrar etmelerinin, bir yalandan ibaret olduğunu, tüm insanlığın kurtuluşunu gönülden arzulayan, âlemlere rahmet bir peygamberin, bu yalan karşısında üzülmemesi ve incinmemesi için, Habibine yüce Allah azze ve celle **"Allah senin kendisinin peygamberi olduğunu bilir."** teyidi ile teselli ettiğini, bu sebeple iman etmeyenler yüzünden, kendisini üzmesinin ve yıpratmasının gereği ol-

madığını, onu incitip üzenleri Tevbe 61'de can yakıcı bir azabın beklediğini haber vermektedir.

Tarihi süreç içerisinde, bi'set anının "Oku" emriyle, emin-i ümmetin, âlemlere rahmet olarak görevlendirilip gönderildiği ilk anın başlamasından beka âlemine göç edeceği ana kadar geçen sürede, Allah Resulü'nün duçar olduğu eziyet, sıkıntı, elem, maddî ve manevî zulüm ve işkencelerle birlikte, onu her tür tehdit ve tehlikelere karşı korumak için, onun etrafına kenetlenen, muhlis-halis, samimi ashabı ve ondan önce gönderilen peygamberlerin, ümmetlerinden, ashablarından neler çektikleri, çileler, belalar, haksızlıklar, eziyetler, sıkıntılar, onlara atılan korkunç iftiralar, yalan ithamlar ve hatta bazı peygamberlerin kendi kavimleri tarafından katledilişleri, Hz. Zekeriya ve Hz. Yahya (a.s) gibi ve onlardan önceki peygamberlerin Hz. Nuh, Hz. Şuayb, Hz. Eyyub Hz. Lut ve çağdaşı Hz. İbrahim (hepsinin üzerine Allah'ın selamı olsun) kendi kavimleri ile diyalogları ve kavimlerinden başlarına nelerin geldiği, Kur'ân-ı Azimü's-Şan'da, tüm insanlığın dikkatlerine, anlaşılması ve ibret alınması için sunulmuştur.

Hem Fahr-i Kâinat'ın etrafını saran iki yüzlü sahtekâr münafıkların, hem de kendisinden önce gelmiş peygamberlerin, kendi dönemlerinde onlarla birlikte yaşamış nifak ehli ile karakter, mizaç, tutum ve davranış benzerliğini, hem de onun ve ondan önceki peygamberlerin yanında onlarla birlikte inanmış, samimi, halis, muhlis, gerçek muhlas kul âşiklarının, iman, amel ve kazanımları kıyaslanarak detaylandırılacak olursa, konumuzun dışına taşacağından ve bu konunun başlı başına ele alınması gereken bir konu olması hasebi ile mevzumuzun ana mihverinden çıkmamak kaydı ile birkaç örnek ile kısaca yetineceğiz:

Mesala; Hz. Musa'nın (a.s) çoğu ikiyüzlü, korkak ve münafık, yalancı olan kendi kavminin, Allah azze ve cel-

le'nin yardım ve inayeti ile zalim bir topluluğun elinden kurtarılıp, o eşsiz denizin ikiye ayrılma mucizesine ayne'l-yakiyn şahit olduktan sonra peygamberlerine reva gördükleri zulüm, haksızlıklar, Allah'a (c.c) şirk koşma girişimleri yurtlarına yerleşmek için savaştan, cihattan kaçınmaları, Allah resulünü yalnız bırakmaları ve daha çok değişik ihanet tabloları Kur'ân-ı Mucizu'l-Beyan'da resmedilmiştir.

Yine Hz. İsa'nın (a.s) kendilerine rahmet, bereket, özel bir işaret ve ayet olarak kurtuluşlarına bir aracı olarak Allah azze ve celle tarafından gönderildiği hâlde kendisine ve o müberra, pak, masum, arındırılmış validesi Hz. Meryem'e (a.s) atılan iftiralar, yapılan zulüm ve işkenceler ve en mühimi, Hz. İsa'nın (a.s) çarmıha gerilerek idam edilip yok olması için Roma İmparatorluğu'na jurnallenmesi. Enteresandır ki aynı zihniyet, kendi işedikleri akıllara durgunluk verecek cinayet ve fesadı, günümüz İsa (a.s) misyonunun taşıyıcıları olan, mazlum, mustaz'af Müslümanlara hamlederek asrımızın Roma İmparatorluğu'nun hışmını onlara yönlendirerek, dünyayı daha rahat yutma ve yönetme hesapları için mustaz'af kanı akıtmayı, işgal ve şiddeti doruk noktasına çıkarmayı ihmal etmemektedirler. Allah'ın (c.c) izniyle asrımızın Roması ve samimi insanlık dostu Avrupalılar bu hakikatlerin farkına varacak ve ellerinde oyuncak oldukları bu zihniyetin tüm insanlığı yok etmek için kendilerini kullandıklarını anladıklarında o zihniyeti ebediyen tedavülden kaldıracaklardır.

Yine Kur'ân-ı Kerim farklı farklı peygamber kıssaları insanlığın dikkatlerine sunarak; peygamberlerin çoğunun kendi yaşadıkları dönemlerde, kendi kavimlerinin elinden ve dilinden duçar oldukları, her tür eza ve cefa, seçilmiş birer kul olan muhlas peygamberlerin, bu fiillere karşı sergiledikleri tutumlar, sabır, sebat, metanet, mukavemet, azimli ve istikrarlı duruşları anlatılmıştır.

Elbette birkaç peygamber hariç, tüm peygamberlerin, yaşayıp tebliğlerini sundukları dönemlerde onlara inanıp, Allah'a (c.c) iman eden, bu davada peygamberlerini tasdik edip, onlara yardım eden, destekleyen, mallarını ve canlarını feda eden, isimsiz kahramanlar da var olmuştur. Bu kahramanların inandıkları davaları uğruna nelere katlandıkları, neleri feda edip, cenneti nasıl kazandıkları, isim ve cisimleri zikredilmeden, kimi sadece lakapları ile "Havariler" gibi, tutum, davranış, iman ve amelleri idraklere numunelik diye sunulmuştur.

Siz sizden öncekilerin çektiğini çekmeden, onların başına gelen sizin başınıza gelmeden cennete gireceğinizi mi sandınız.¹

Nice peygamberin yanında Rabbe kul olmuş pek çok kimse savaştı. Allah yolunda başlarına gelenlerden ötürü, gevşememişler, yılmamışlar ve boyun eğmemişlerdi. Allah sabredenleri sever. Dedikleri ancak şu idi; "Rabbimiz! Günahlarımızı, işimizdeki aşırılıklarımızı, bize bağışla. Sebatımızı arttır. İnkârcı topluluğa karşı bize yardım et. Bu yüzden Allah onlara dünya nimetlerini ve ahiret nimetlerini de fazlasıyla verdi. Allah işlerini iyi yapanları sever.²

Yoksa Allah içinizden cihat edenleri ve sabredenleri belirtmeden cennete gireceğinizi mi sandınız.³

Yukarda zikredilen ayetlerde, nice peygamberlerin yanında, onlara iman eden, onları tasdik eden ve rablerine hakkıyla kul olmuş, kulluk makamını yakalamış, gerçek kulların kuşağında kullarla buluşmuş ve Allah yolunda, mal, can ve evlatlarıyla savaştı ve davalarında sadık, hak yo-

1- Bakara, 214

2- Âl-i İmrân, 146-148

3- Âl-i İmrân, 142

lunda başlarına gelenlerden ötürü gevşemeyen, yılmayan, zulme ve zalime boyun eğmeyen, sabır ve sebat gösteren, isimleri bilinmeyen, cisimleri yok olmuş, muhlis ve tahir ervaha yetişmiş ve katılmış yarenlerden, Allah (c.c) elçilerinin hakiki dost ve ashaplarından söz edilmiş, kimlik ve kişilikleri deşifre edilmemiştir. Yüce Rahmanın katında malum ve kullarca meçhul olan bu muhlislerin niyetlerini, Âlemlerin Rabbi izhar ederken, dileklerini şu şekilde aşikâr ettiklerini dikkatlerimize sunmaktadır; *"Rabbimiz! Günahlarımızı, işimizdeki aşırılıklarımızı bize bağışla. Sebatımızı arttır. İnkârcı topluluğa karşı bize yardım et."* İşte Hakk'a hakiki kul olmuş hakiki ve samimi gerçek muhlas kul âşıkları. Tüm muhlis kul olmaya aday olanlara, numune ve o gerçek, samimi mümin, muhlislere, hakkın armağan ve ikramları; *"Bu yüzden Allah onlara dünya ve ahiret nimetlerini fazlasıyla verdi."*

Aynı mükâfatları almak isteyen Allah Resulü'nün (s.a.a) güzide muhacir ve ensardan ve değişik yerlerden ona gelerek iman ettiklerini samimane, halisane yüce Rahman'ın her şeyi kuşatan ilmine tevdi eden ashab-ı kiram, hakiki muhlis kullar, Allah'ın resul ve habibine, mallarıyla ve canlarıyla, ilay-i kelimetullah için ve Hakk'ın dinini tüm insanlığa kendilerine hayat vermesi gayesi ile yalnızca Hakk'ın rızası gözetilerek, hiçbir fedakârlıktan çekinmeden cihatlarını her alanda sürdürüp, yukarda zikredilen isimsiz kahramanlara ulaşmak için adeta yarışıyorlardı. Dünyanın dört bir yanına, Allah Resulü tarafından görevlendirilip, dağılan, hakikat elçisinin yazdığı hakikatleri taşıyan emanetçiler, samimi muhlis olan bu muhlas kul âşıkları, hem vazifelerini ifa etmek, yazılan mektupları yerine ulaştırmak, hem de Allah Resulü'nden öğrendikleri hakikatleri iletmek ve aktarmak için canlarını hiçe sayarak, Allah elçisinin talimatlarını harfiyen uyguluyorlardı. Bu vazifeleri ifa esnasında hakiki muhlis kullardan bir kısmı şehadet şerbetini içiyorlardı.

Bunlardan biri olan hakiki muhlis kul, Haris b. Ümeyr, Allah Resulü tarafından muvazzaf, Şam'a elçi olarak giderken, Şam yakınlarında Mute'den geçerken, Vali Şurahbil b. Amr tarafından yakalanıp, Hz. Muhammed (s.a.a) elçisi olduğu anlaşıncı şehit edilmiş ve kendisi kendilerinden öncekilerin çektiğini çekerek önceki peygamber yarenlerinin başına gelenleri yaşayarak cenneti hak etmiştir. Bu elim hadise karşısında çok müteessir olan Hakk'ın Resulü Mute'de savaş için bir ordu hazırlıyor.

Rum ve Gassanlardan oluşan çok büyük ve güçlü bir ordu ile karşı karşıya, dost, ashap, yarenleri ve isimsiz sayısız kahramanlarla birlikte Allah'a (c.c) karşı ashabını sınava getiriyordu. Sayısız sınavlardan biri olan bu sınavda, Allah Resulü ile birlikte küfre karşı kahramanca direnen hakiki muhlis, gerçek muhlas kul aşığı Hz. Zeyd b. Harise, Hakk'ın Habibi'nin en güzide evlatlığı, azimle, sebatla, kahramanca vücudu delik deşik olana kadar sancağı elinden bırakmamak için son nefesinde refik-i alaya yükseliyor ve Allah Resulü'nün yanı başında şehadet şerbetini içiyordu. Hemen akabinde bir başka güzide, Allah Resulü'nün amcasının oğlu Hz. Ali (a.s), kardeşi Hz. Cafer Habeşistan'da gönülleri fetih etmiş ve henüz hicretten bir başka hicrete, Habeşistan'dan Medine'ye efendisi, sevgilisi, şefii Muhammed'e (s.a.a) kavuşalı yeni olmuştu ki, sancağı devralıyor, kanıyla, canıyla hıfz ettiği sancağı iki kolu kopup (Tayyar) lakabını cennette alana dek elden bırakmıyor ve Habibinin müşahedesi ile Rabbine kavuşuyordu. Onun şehadetine müteakip yine Fahr-i Kâinat'ın o dönemde evrensel küfür ile en önemli "kalem ve dil" savaşçısı şair, bilgin, arif olan, Abdullah. b. Revaha'yı da Allah Resulü beka âlemine uğurluyor ve Allah'la yapılan bu eşsiz alış verişlere hem dünyada, hem de ukbada şahitlik ediyordu.

Bu ve bu hadiselerle benzer birçok hadisede, güzide as-hap kendilerine düşen vazifeleri hakkıyla ifa edip, kendilerinden önceki isimsiz kahramanlar gibi, bilinmeyen nice hakiki muhlis, muhlas kul âşıkları, güzide ashab-ı kiram refik-i alaya yükselmiş ve bu davayı omuzlamışlardır.

Bu fedakâr, cefakâr, samimi iman eden ve cihat eden kahramanların feragat ve cesaretlerinden faydalanıp, onların sırtından geçinmek isteyen ve onların fedakârlıklarını kendine paye eden, iki yüzlü sahtekâr yalancıların, ashab-ı kiramın kazanımlarını kendilerine fatura ederek sinsi emellerine ulaşmak isteyen düzenbazların fiil, tutum ve davranışlarını bilen, Allah azze ve celle, Habib-i Zîşan'ına onların niyet ve planlarını, hesaplarını deşifre etmekteydi:

Onlardan ölen kimsenin namazını sakın kılma, mezarı başında da durma. Çünkü onlar Allah'ı ve Peygamber'i inkâr ettiler. Fasık olarak öldüler.¹

Ashab-ı güzinin içine sızarak nifaklık yapanları, ayrıca nefis savaşlarında bazen galip, bazen mağlup olan kararsızlar ile imanda sebat eden hakiki muhlisler hep beraber içi içe bulunarak, oluşan durumlara ve değişen şartlara göre, tutum belirleyen fasıkları yüce Allah, Resulü'ne bildiriyor ve niyetlerini deşifre ederek fasıkların namazlarını kılmamasını emreliyordu.

Allah Resulü ile bazı savaşlara katılarak, kimin yanında, ne için, ne maksatla bulunup savaştıkları belli olmayan kimselerin varlığı da gerek Hz. Peygamber'in hayatta olduğu, gerekse buundundan sonra vuku bulan tarihî vakıalardan net okunabilmektedir. Hz. Peygamber'in niyetlerini bilmediği, Hakk'ın gaybî haberlerinden öğrendiği şahıslar hakkında nasıl muamelede bulunacağı, onların namazlarını kılmaması

1- Tevbe, 84

ile ilgili gelen ayetler bu konunun ehemmiyetini anlatmaktadır.

Ona bildirildiği kadarıyla, gaybî hakikatlerden haberdar olan Hakk'ın Habibi ile onun maddî ve vücudî varlığı ile imtihanlarını başarı ile veren gönüllerin, onun ebed âlemine göçünden sonra gönülleri kayan, nefse, hevaya, hırsa, ihtirasa yenik düşen, ihlâsı yanlış yerlerde arayan, zahirde müttakilerin, muhlas kullarla savaşıarak muhlas kul misyonunu kendilerine hamletme cehaleti, Allah (c.c) adına hareket ederek, hakka ve hakikate indirilen darbe ve büyük ihaneti, İslâm ümmetinin kalbine saplanan bu zehirli hançerin oluşturduğu çok derin cerahati anlamamak, bilmemek, anlamak istememek, okumamak, tüm tarihî vakıaları, tarihî hakikatleri, hakikatin zıddına inkılâp ettiren, hayalî, vehmî, zannî bir inanca, inkâra dayalı bir teslimiyettir.

Münafıkların içinden, savaşılara katılmayan ikiyüzlülerin Medine'de mescide gelerek, Allah Resulü'ne yalan beyanlarda bulunarak, Allah'ı, Resulü'nü ve müminleri aldatabileceklerini sanan ve gizledikleri hakiki niyetlerini elçisine deşifre etmeyeceğini vehmeden ahmaklar bir yanda, öbür yanda nefislerine yenik düşerek hata eden, Hakk'ın Habibi'ne yalan beyanda bulunmayı, yeryüzünün en aşağılık, alçak ve kötü bir hadise olduğunu bilip hiçbir özürleri olmadığını, çok büyük bir pişmanlıkla, tövbe ile gönüllerini arındırmak isteyen muhlas kul âşıkları. İşte bunlardan Ka'b b. Malik ve Hz. Hilal (r.a) gibi gerçek muhlislerin pişmanlıklarını tasvir eden yüce Rahman aynen *"Yeryüzü bütün genişliğine rağmen onlara dar gelmişti"* diyerek niyetlerini ve tövbelelerinin hak katındaki kabulü Allah Resulü aracılığı ile tüm insanlığa bildiriliyordu. Ne yazık ki bunlarla beraber halis münafıklar da varlıklarını idame ettirmekteydiler.

Gerek ilk Halife zamanında irtidat eden, zekât vermeyen, kimi münafıklarla savaşıldığı ve onlardan zekâtın alın-

dığı tarihî bir vakıa olarak kayda geçmiştir. Gerekse Allah Resulü'nü görmüş ve ona iman iddiasında bulunmuş, bazı savaşlarda onunla beraber bulunmuş, sonradan dönme mürtetler, Hz. Ali (a.s) döneminde Haricîler adı ile isimlendirilen, dinden huruc eden ve muhlas kula kılıç çekerek, Hakk'ın yeryüzünde hüccetini ortadan kaldırma planları yaparak, kendilerini yeryüzünde Allah'ın temsilcileri olarak gören zahirde müttakiler, delil olarak yeterlidir.

Bu hakikatler bile Hz. Fahr-i Kâinat'ın buudundan sonra da, imtihanın sürdüğünü unutanlar, rahmeti yalnız onun dünya gezegeninde bulunduğu zaman dilimine sıkıştıranlar, ondan sonra Allah azze ve celle'nin ta kıyamete kadar yeryüzünü hüccetsiz, işaretsiz, delilsiz bırakacağını ve dinini, kendi muradını akılların teşvişlerine ve yetersizliğine terk edeceğini düşünenler, kendilerini hüccet görenler, ümmette daha sonra meydana gelebilecek tahribatları düşünemediler. Kendi kendilerine hüccet belirleyerek dini ikame edebileceklerini tahmin edenler, yanlışları hata zindanlarında hapsederek, Allah'ın hüccetlerini musibet ve ümmeti felaket girdaplarına sürüklediler.

Ümmeti bu mugalâta ortamında bekleyen en büyük tuzak; bu hataların ve yanlışların taşıyıcılarını ve sahiplerini, ashap zannederek, onların tevil, icraat ve fiillerini ve onların dili ile hakiki muhlis, güzide ashaba mal edilen uydurma nakilleri gerçek sanarak, bu yaşam modelini dinin gereği olarak algılamak oldu.

Elbette bu hususta ehil olan ashab-ı kiram ve güzide muhlisler olan Allah Resulü'nün samimi yarenleri, muhlas kul âşıkları bunlardan beridir.

Allah Resulü'nü (s.a.a) nefes alıp verdiği hiçbir anda ve hiçbir konuda yenilgiye uğratmanın hiçbir şekilde mümkün olmadığını münafıklar anlamış ve acaba Allah Resulü, isim isim bizleri, niyetlerimizle birlikte hakiki muhlislere açıklar

mı korkusuna kapılmışlardı. Bu hakikati Kur'ân-ı Azimü's-Şan şöyle haber verir:

Münafıklar (ikiyüzlüler) kalplerimizde olanı haber verecek bir surenin inmesinden çekiniyorlar De ki: "Alay ediniz bakalım, Allah çekindiğiniz şeyi ortaya koyacaktır."¹

O güzide, muhlis, halis niyetli samimi ashabın, içine sızmayı başaran ve yüce Allah'ın Resulü'ne iman etme iddiasında bulunan bir takım sahtekâr, ikiyüzlü münafıkların varlığını Allah (c.c), Resul'üne ve ümmete bildiriyordu. Ashap tarafından niyetleri meçhul olan bu şer organizasyonu, Allah Resulü tarafından biliniyorlardı. Bu münafıklar ashab-ı kiramın içine sızıp, iç tahribat yapmak, Allah Resulü'nü ve müminleri zayıflatmak için, o dönemin İslâm ve Peygamber düşmanı olan her kesim ve özellikle Yahudilerle işbirliği içindeydiler.

Hakk'ın davası ve ilay-i kelimetullah için akılların ve hayallerin çok çok ötesinde büyük fedakârlıklarla çok önemli başarılar elde eden, dini yeryüzünün her mekânında ikame etme gayretleri ile belli bir ölçüde başarılı olan ashab-ı kiramın, Hz. Peygamberle beraber inşa ettikleri İslâm binasını yıkabilmek, ancak ashabın içine sızarak ashap ismiyle de müsemma olmayı başarmak, gerçekte ise şeytana dost, yaren ve ashap olan münafıkların kendilerini, dinin temsilcileri olarak ilân edip dini içerden yıkma faaliyetlerine hız kazandırmışlardır.

Allah Resulü'nün beka âlemine irtihalinden sonra da, belli bir dönemde, halifelerin hilafet müessesini ayakta tutup ve üç halifenin hayatlarını idame ettirdikleri zamanlarda, nihai ve kesin sonuç almayı başaramayan ve inzivaya çekilip, şeytanî hesaplarla meşgul olan nifak cephesi, dördüncü

1- Tevbe, 64

halife ve muhlas imam olan Ali'nin (a.s) hilafeti döneminde organize olmuş, takviyeli, güçlü bir şekilde tüm İslâm muhaliflerinin, ister açık, ister gizli, desteklerini de bilerek veya bilmeyerek yanlarına alıp yıllardır tasarlanan ve pratize edilmeyen çirkef emelleri ile tarih sahnelerinde orijinal misyonları ile yeniden yerlerini aldılar.

Hız. Ali (a.s) hayata geçirmeye çalıştığı, dinî yönetim modelinin adl-i ilâhî temeline mebnî, yeni inşa edilmeye ça-ba harcanan binayı yıkmak ve Resul-i Ekrem'in hayata geçirdiği dinî yönetim modelinin hedef ve gayesini halkın nazarında teşvişe uğratmak ve onun emanetlerini ümmete unutturmak gayesi ile geliştirdikleri en etkin, yıkıcı, tahrip edici etkisi en güçlü olan, günümüz teknolojisinin dahi henüz icat edemediği silahı, güzide ashabın zırhıyla, ashabın arkasına sığınarak, ashap adıyla hareket ederek, ashabın içinden bir kısmının kafasını karıştırarak, ümmeti bölmek, parçalamakla birlikte, muhlas imamları ashap düşmanı ilân edip, karalamak ve muhlasların maddî, manevî makamlarının anlaşılmasını engellemek.

Uygulamaya çalıştıkları saltanat modeli ile aslında hiç birini sevmedikleri ashabın ve özellikle ilk dört halifenin sanki birbirlerine muhalifmiş gibi, bir yalan ve yanlış şayia ve propagandasını her tarafa yayarak, Hız. Ali'yi (a.) yalnızlaştırıp onu zayıflatmak, etrafındaki çemberi daraltmak ve kolayca yok edip hızla hedeflerine ulaşmak istediler.

Hız. Ali'nin (a.s) ve onun sadık dost ve yarenlerinin, Ehlibeyt ve muhlas kul âşıklarının, ilk üç halifeyi sevmeyişini, onlara karşı olduğunu, onlarla gizli bir savaş ve husumet güttüğünü ortaya atarak, çok büyük maddî destek ve aldatılmış amilleri de alet ederek propagandaya başladılar. İmam Ali'yi (a.s) üçüncü halifenin katli ile iftira ve yalan girdabında sıkıştırıp, kendilerinin dahi sevmeyişini üçüncü halifenin yönetim modeli ile İmam Ali'nin icraya çalıştığı

modeli hedef alarak kendi emelleri ve siyasi yönetim modelleri olan saltanatı İslâm ümmetinin başına büyük bir bela olarak yürürlüğe sokmanın zamanını sabırsızlıkla beklemekte idiler.

Kendilerini İslâm'ın temsilcileri, icraatçıları ve mümes-silleri ilân eden bu ikiyüzlü sahtekârlar, kendilerinden hem dünyada, hem de ukbada beri olan halife ve diğer ashab-ı güzini, çirkef emellerine alet ederek İslâm'ı yeni öğrenen mustaz'afları ve cahil halkı, ashabın yanında gözükp, onların zırhına bürünerek, rahatlıkla aldatıp, etkileri altına almayı başarıyorlardı.

Bu durumda İmam Ali (a.s) hem kendisini hakkıyla tanımayan cahillerle, hem kendisini tekfir eden mürtetlerle hem kendilerini onun makamında gören ahmaklarla, hem aldanmış ve aldatılmış kimseleri savaş meydanlarında karşısında görerek, çok ağır ve zor şartlar altında adl-i ilâhiyi pratize etmeye çalışıyordu.

Nifak cephesi ise, cehaleti, ihaneti, yanına alarak, hedefe hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Ümmetin parçalanmasına vesile olan bu ve buna benzer tuzak, hile ve desiseler, şer organizasyonunun işini kolaylaştırıyor ve şu sonuçları açığa çıkarıyordu:

- a) Sorgusuz, sualsiz, ön kabule dayalı, tarih, siyer.
- b) Tahkiksiz, taklidî iman.
- c) Her tür, sultan, zalim, kral, şeyh, yönetim biçimlerine mutlak itaat.

Bu büyük tahrip çalışmaları, Ehlibeyt'in etrafında, Allah'ın muradını hakkıyla anlamak ve uygulamak için toplanan Ehlibeyt dostlarına, sanki karşıymış gibi, yeni bir hile ile ashap ve dostları diye ümmeti bölmeye ve rahatlıkla saltanat modellerini ikame etmeye çalıştılar.

Bu şeytanî hile ve desiseler çok başarılı olmuş, meşru, makul, doğru, hakikî aklî ve naklî, tarihî sorgulamalar yapı-

lamamış, buna teşebbüs edenler itham edilerek tekfir edilmiş, cezalandırılmış, cahille âlim, bilenle bilmeyen, tanımak isteyenle anlamayan, gerçeği ve hakkı bulmak isteyen ile körü körüne itaat edip bağlanana karşı karşıya getirtmiştir.

Bu hususta büyük başarı ve mesafe kat eden zalim sultanlar, gücü ve iktidarı ellerine geçirdikten sonra, hem Ehlibeyt'i, muhlas seçilmiş imamları sahne dışına itmeye çalışmış, hem de ashap silahını Ehlibeyt'e karşı kullanma ve başarılı olmanın rehaveti ile kolayca tuzağa düşürülerek aldatılan ve aldanan ümmetin bir kısmının başına, zalim saltanatlarının tahakkümünü tescillemişlerdir.

Bu vesile ile sözde çok sevdikleri, saygı duydukları, onlar için ağladıkları, ashab-ı güzinin hilafet modelini de ümmetin gözünün içine baka baka tedavülden kaldırmış, ashap adına, ashap zırhıyla, ashabin içine sızan münafıklar, dini, din adına vurarak saltanat modelini ikame etmeyi başarmışlardır.

Bu korkunç tuzaklar, büyük iftira ve yalanlarla desteklenerek, Ehlibeyt'in muhlas imamlarının, zalimlerin dini tahrif ve tahrip çalışmalarına karşı, ümmeti teyakkuza geçirip, aydınlatma girişimlerine ve aslî vazifeleri ümmeti ıslah çabaları, güç ve iktidarı ellerinde bulunduranlar tarafından engellenmiş ve muhlasları ashap düşmanı olarak tanıtma ve yayma çalışmaları, ümmeti, onların etrafından dağıtmayı, ümmetin onları hakkıyla tanımasını engeller koyarken, hem zalimlerin saltanat rejimleri, hem de uygulamadıkları, iddia ettikleri ashabin hilafet modeli ile birlikte, **ashab-ı güzın etrafında korkunç ağlar örerek hakikî velayeti gizlemeye devam ediyorlardı.**

Tüm insanlık ailesinin yüce Allah'a (c.c) yalnız Allah olduğu için kulluk etmesini ve insan olmanın izzet ve şerefini, onurunu, o eşsiz yaratıcıya, eşsiz tedvin ediciye en hakikî anlamda kul olabilmenin, kulluk makamına uruc etmenin,

gerçek en gerçek mün'im olan Allah azze ve celle'nin sayısız, hadsiz, hesapsız nimetlerine şükredici, Tek, Vahid, Ahad ve Samed olan ilâhın kusursuz, eksiksiz, kâmil-i ekmel asar-ı sanatı olan, kâinatı seyreden, mütehayyir seyircilerin, Hakk'ın sınırsız kudretine boyun eğici, Hakiki Muhyi, Hay ismiyle müsemma, tüm hayatların gerçek sahibini tahmid ve tenzih edici kullardan müteşekkil, bir dünya gezegeninde Allah azze ve celle'yi seven ve O'ndan razı olan, Allah'ın da kendilerini sevdiği ve onlardan razı olacağı, ebedi olan en gerçek hayatta o kulları bekleyen, insan akıl ve hayalinin tasavvurunun çok çok ötesinde, sürprizlerle buluşturmaya gelen, görünmez ve bilinmez gizli ilâhî hazinelerin keşşâfları ve Hakk'ın saltanat ve kudretinin dellaları, saltanat-ı rububiyetin meddahları ve kunuz-u esma-i hünsanın miftahları, ilâhî kelâmın taşıyıcıları, cin ve ins âleminin delaletten kurtarıcıları olan tüm resullerin, nebilerin serveri, imamı, seyidi ve baş tacı, gökte Ahmed, yerde Muhammed ismiyle müsemma, muhlas, safiyullah, muhtara ashap olabilmenin, o mualla, müberra, mücella zata ümmet olabilmenin, gayb âleminde ve şehadet âleminde hangi maddî ve manevî makam ve rütbelerle taltif edileceklerini, hem o dönemde o arındırılmış, saf, pak, muhlas kula ittiba edenler, hem de ondan sonra ona ittibada onlara uyanlar, Hakk'ın kat'i ilânı ile kurtuluşa eren en gerçek feyiz sahibidirler.

Hakk'a hakiki kul olmanın, en hakiki muhlas muallim kula tabi olmanın hakiki muhlis numuneleri, Hakk'ın Habibi'ne ittiba ederek, Allah'ı (c.c) sevdiklerini tam anlamıyla kanıtladılar.

Allah'ın Habibi vasıtası ile kıyamete kadar ittibalarını farz kıldığı, Habib'in habibleri ve Hakk'ın Habibi'nin göz bebekleri, seçilmiş, muhlas kullar olan Ehlibeyt'i hakıyla anlayıp kavramanın ve onlara ashabın Resulullah'a ittibası gibi tabi olmanın, şer, fesat ve zulüm yuvalarını kökünden

yok edip, ebediyen tarihin çöplüğüne gömeceğini anlayan nifak cephesi, ashab-ı güzîn zırhına bürünerek Ehlibeyt'in, muhlas imamlarının tanınmasını, onların da seçilmiş, muhlas kullar olarak algılanmasının önünü tıkadılar. Onları ashab-ı güzîn düşmanı olarak ilân ettiler, çarşı pazarda kalabalık topluluklarda, saraya bağlı zalim sultanların tellalları vasıtası ile muhlas imamlara, raşit halifeler hakkındaki görüşlerini sordular, daha önce sorgusuz, sualsiz, itaate alıştırdıkları kendilerine bağlı âlim kılıklı amillerle, imamların aklî ve naklî delillerini onların aleyhinde kullanarak halkı teşvişe uğrattılar. Burada amaç; hakkı ve hakikati öğrenmek değil, daha önce tezgâhlanan şeytanî planlarla, muhlas imamları ilim ve irfandan yoksun mustaz'afların gözünde karalamak, muhlas imamları, muhlis ashap ile vurmak ve yaralamak, ümmetin ve halkın gözünden imamları sarf-ı nazar ettirmek idi.

Bu hile ve desise tutmadığı zamanlarda Ehlibeyt İmam-ları'nı "hubb evinde " sıkıştırarak kuru bir sevgi ile imamların da kendilerine bağlı oldukları yalanı ile insanları aldatmaya devam ediyorlardı.

Kuvve-i hafızanın, hayal ve tasavvur bölümünün, müf-sit şeytanların emrinde nasıl isti'mal edilebileceğini pratize eden şer güçler, ne Allah'ı (c.c), ne Resulü'n emanetçileri olan vasi, varis, verese ve muhlas kul olan imamları, ne de ashab-ı güzîni sevmeyen, onların yönetim modellerini tasvip etmeyen, ikiyüzlü münafıklar, ashabı kendilerine kılıf yaparak, hem ashabın yolunu, metodunu, hilafet müessesini, hem de Ehlibeyt'in, muhlas imamların hakiki misyonunu, tarih sahnesinin dışına itip, hedeflerine hızla ulaşabilmek için, Ehlibeyt ve ashab-ı güzîn arasında, suni rekabet, niza, ayrılık ve gayrılık gibi yalan ve iftiralarla, amaçlarına ulaşmak, bu vesile ile aldattıkları, aldanmış, inanmış, kanmış insanları rahatlıkla kullanıyorlardı.

Saltanatın İslâm dünyasına girmesi ve güç kazanmasıyla birlikte, son derece hız verilen bu tefrika çalışmaları, fikhî, ibadî ve muamelat alanlarında yaygınlaştırılarak, nifak tümörünün ümmet arasında, seri bir şekilde yayılarak, tahrip alanını genişletmesine, halkın alet olup boyun eğmesine ve itaat etmesine sonuç teşkil etmesi için saraya bağlı âlim kılık-lı hakiki cahil amiller, bu işe alet ediliyordu.

Böylelikle muhlas kul âşıkları, ashab-ı güzîn etrafında örülen bu korkunç ağlarla, hem ümmetin muhlas kulları tanınması, uyması, ittibası engelleniyor, hem asr-ı saadette nifakları Kur'ân'la tescillenmiş, ashap kılığına bürünmüş, ümmeti aldatmak isteyen sahtekârların ümmet nazarında, hakiki muhlis ashab-ı güzînle aynı kefeye konarak, en yüce mertebeye sahip oldukları inancının yerleşmesine zemin hazırlamıştır.

Elbette hakiki muhlis ashap en yüce mertebededir. Bunu çok iyi bilen nifak, ancak kendilerinin de bu makamın sahibi olan ashap olduklarını halka yutturarak amaçlarına ulaşabileceklerini de iyi biliyorlardı.

Hem o ikiyüzlüleri gerçek muhlislerden temyiz etmek isteyen akıl ve gönül gözü açık muttakilerin ashap ve din düşmanları olarak ilân edilmesi, yanlışın ve hatanın olduğu gibi kabul edilmesi için hiçbir sorgulamanın yapılmaması ve sorgulama yapanların din ve ashap düşmanı ilân edilerek aforoz edilmesi isteniyordu.

Bu nedenle nifak maskelerini suratlarına geçiren, ikiyüzlü sahtekârlar, yüce Allah'ın (c.c), yalancı olduklarını Münâfıkun Suresi'nde deşifre ettiği hak düşmanları, ümmetin huzurunda kendilerini Allah Resulü'nün ashabı olarak takdim ediyor, dini din adına, Hz. Peygamber'in hedef ve gayesini ashap kılıfıyla teşvişe uğratıyor, akılları karıştırarak Hakk'ın hakikatlerini tedavülden kaldırıp, batılı batılın yanlışlarını, aklın, hayalin ve tasavvurun her cihetini, ifsat için, şeytanla-

rın baş düşmanı olan âlemlerin iftiharının düsturlarını yok etmeye kullanıyorlardı.

Hakk'ın hakikat tecellilerini akıl, ruh ve gönüllerden atabileceklerini ve âlemlerin seyyidinin eli ile kaybettikleri, dünyevi ve maddî itibarlarını geri alabileceklerini bu tuzaklara ve desiselere kanacak insanların işlerini kolaylaştıracığını çok iyi hesap etmişlerdi.

Bu hususta son derece büyük başarılar elde eden nifak cephesi, içerden ümmeti daha kolay aldatarak, kendilerini dinin icra ve temsil makamı olarak yutturmak ve saltanatlarının idamesini sağlamlaştıracak aile hanedanlığını ebediyen ihya etmek amacıyla fetihlere teveccüh edip, servetlerine servet katmak için, samimi, muhlis, müminlerin iman gücü ile tarihî başarılarla isimlerini yazdırmak istiyorlardı.

Nifak cephesi, kendilerinden sonra gelenlere, din adına ashap adına, zalim sultanlarla iş birliği yaparak, dinin hakiki temsilcilerini zayıflatmak ve ümmet üzerinde maddî ve manevî etkinliklerini yok etmek, ashabin pratize ettiği modeli bertaraf ederek, kendilerini vasi ve varis olarak kabullenmek, ümmetin en doğal hakkı olan hak ve hakikati bulmak için sormanın, sorgulamanın, öğrenmenin, anlamanın önünü tıkamak, soran ve sorgulayanları; din, ashap, sünnet ve Allah düşmanı ilân etmek, böylece Peygamber-i Ekrem'i inciten, üzen, ikiyüzlülerin, hakiki varislerinin kendileri, saltanat modelini ikame ediyor ve kendilerinden sonra gelecek hak ve hakikat düşmanlarına aynı nifak, fesat, itham, iftira, karalama, teşviş, yol, yöntem, metodu miras bırakıyorlardı.

Bugün on dört asır sonra; artık günümüzde, en önemli mesele olan ve bu hususta Hakk'ın fermanı olan, birlik, beraberlik, tesanüt, ittifak, vahdetle ilgili "**Topyekün Allah'ın ipine sarılın dağılmayın**" parçalanmayın, ayrılmayın, ayrışmayın, birlik ve beraberliği muhafaza edin, ikame edin, " iri olun, diri olun", şer ve nifak, fesat yuvalarına pirim verme-

yin, provokasyonlarına alet olmayın, hile ve tuzaklarına düşmeyin, işledikleri cinayetleri; bir canı taammüden, haksız yere katledenin ebedi cehenneme talip müşteri olduğunu bilen bir Müslümanın işleyebileceğine ihtimal vermeyin, yalan ve iftiralarına kanmayın, hiç birinizi sevmeyen, tasvip etmeyen, dost kabul etmeyen, bu sahtekârların yalan ve iftiralarına kanmayın, gülen yüzlerine inanmayın, hiç birinizin vücudunu istemeyen ve size zorla tahammül eden, her bir cemaatinize, gurubunuza, mektep, meşrep, mezhep, ekolünüze düşman, sizleri, gerici, yobaz, barbar olarak gören, bu hakiki Allah, Resulü, hak, hakikat, adl, adalet, özgürlük, barış, doğa ve insanlık düşmanlarına pirim vermeyin, kanmayın, aldanmayın...

Onların tüm derdi, ayıştırdıkları, ayırdıkları, aynı Allah'a (c.c) kul, aynı peygambere ümmet, aynı kitaba tabi, aynı kibleye yönelen, farklı düşünce ekollerinin birbirini bitirdikten sonra, tek bir kayıp vermeden, nihai darbeyi indirip, on dört asırdır başlarına bela olan bu ümmeti yok etmektir.

Tüm insanlığı kendini tanımaya, kâinatı tanımaya, Allah'ı (c.c) tanımaya ve Allah'a kul olmaya davet eden nebevi yönetim modelinin yönetimlerini iptal edip, düşünce sistemlerini ortadan kaldırıp, kula kul, şeytana kul, zalime kul, nefse kul, kuvvete, güce, maddeye kul olacak bir toplum meydana getirmek isteyenlerin hevesleri biiznillah kursaklarında kalacaktır.

Asırlar önce ekilmiş fitne tohumu ağaç olmuş, meyve vermiş, yaşlanmış, vazifesi bitmiş, ölüm vakti gelmiş bulunmaktadır. Her ihlâs sahibi mümin bir Müslümanın kendinden başka, teslim olmuş, imanlı, şahıs, gurup, mektep, mezhep, meşrep, ekol ve cemaatlere, kinsiz, nefretsiz, hasetsiz bir gözle, ihlâsla Hakk'ın rızasını gözeterek, ebedi saadetin kazanımı için, Hakk Teala'nın Rahman ismiyle tüm in-

sanlığa bakmasını, tüm hataları ve kusurları hoş görerek, insanı insan olarak sevmenin zamanı gelmiştir.

Samimiyet ve ihlâsın elden bırakılmaması, akıl ve gönüllerin hakka ve hakikate açık tutulması, ön yargı belasının tamamen kalkması, farklılığa ve düşüncelere tahammülün vuku bulması kaydıyla, dileyen dilediği ekol ve cemaatle, Allah için, O'nun rızası için, Allah'a kulluğu kavli, fiili, ahvali olarak ilân etmesi, küfre, fesada, yalana, hileye, nefse pirim ve geçit vermeden akıl ve iradesi ile doğru düşünme ve dilediği gibi yaşama serbestisine sahiptir.

Hiç kimsenin, ekolün, cemaat, şahıs veya gurubun, kendinden başka kişi, cemaat, gurup ve ekolü itham etme, gıybet etme ve karalama hakkı olmadığı gibi, (tabi Hakk'ın rızası ve şer'i çerçeve içinde halis bir niyetle, sorgulama, öğrenme, ayrı) yalnız Hakk'ın rızasını hedef alan müminler, hakiki muhlisler, uhuvveti ve sadakati tüm guruplar arasında tesis ederek, Hz. Peygamber'le beraber bulunmuş, "en yüce mertebeye sahip olan ashap, gerçek muhlis, muhlas kul âşıkları, Allah'ın Habibi ile beraber, her asırda, her dönemde, günümüzde, ashap olmayı hak kazanacak ve en güzide ashap ile seçilmiş, muhlas imamların etrafında örülen ağlar, paramparça olacak, ihlas kardeşliği ile kenetlenen tüm hakiki muhlis, muhlas kul âşıkları, yeniden tarihin akışını dönüştürüp, dünya gezegeninde cennetin hakiki numunesini tesis edecek bir değişimin önünü açacaklardır.

Ya Rabbi! Bana vermiş olduğun güç ve kuvvetle, istitaatimce nefsimin istek ve arzularıyla, şeytanın hile desise, vesvese ve tuzaklarıyla tek başıma baş edemedim.

Ya Rabbi! Beni, tek başıma kazanma imkânımın çok zayıf olduğu, nefis ve şeytanla savaşımında, beni bana bırakma, bana da velilerine, nebilerine, resullerine ve muhlas imamlara yaptığın gaybî yardımlarını ulaştır.

Sana ait olan güç ve kuvvetime, senin vergin ve keremin olan aklıma ve senden hediye ve armağan olan irademe, her an ve her lahz a müdahale et ki, sana kul olabilme liyakatine ereyim...

Ya Rabbi! Senin yardımlarınla, vecdle sana ibadet etme fırsatını bana ver.

Bugüne kadar bir türlü yakalamadığım sana ibadet etme zevkiyle beni tanıştır.

Kendilerine nimet verdiği n kullarınla beni buluştur.

Dilimi ve kalbimi yalnız senin zikrine alıştır.

Hakkıyla seni tanıyan ve yalnız sana abd olan, hakiki ariflerine beni ulaştır.

Beni, sınırsız, sonsuz rahmetinin deryasına, gufrana ermiş olarak, bir damla, bir katre mağruk et karıştır.

FETİHLER, FETİHLERE KATILAN SAMİMİ MUHLİSLER VE FETİHLERLE GİZLENEN VELAYET

İçeride otoriteyi sağlama aldıktan ve imamların her tür hareketi izlendikten ve halkın büyük çoğunluğu değişik yol ve yöntemlerle aldatıldıktan sonra, gasp edilmiş sahte bir hakla sürdürdükleri saltanatlarını daha da zenginleştirmek ve dünya hayatını daha da mamur bir hale getirmek ve halkın en büyük teveccühünü tamamen dağıtmak için kendilerine sezarları ve kisraları yönetim modeli için örnek seçen sultanlar fetihlere başladılar.

Tarihin bütün dönemlerinde, değişik beldelede, farklı sebeplerden dolayı savaşlar yapılmış, bu savaşlar neticesinde, halklar ya topraklarından zorla çıkarılmış, ya esir edilmiş, ya da sultanlar kendilerine bağlı, sömürülen, ezilen, vergi ödeyen bir halka ve topluluğa hayat hakkı tanımıştır.

Tarihin her döneminde meydana gelen savaşlar, coğrafi değişikliklere sebep teşkil etmiştir. Zira işgal ya da fethedilen yerler o fatihlerin sınırlarına dâhil olunca coğrafik şartlar farklılık arz etmiştir. Çıkan savaşların en önemli nedenlerinden bir kaç tanesi; herkesin malumu dur ki, mala mal katmak, ganimet kazanmak, daha da zengin müreffeh bir toplum olmak ya da gücünü diğer zayıf ve güçsüz topluluklara kabul ettirmek sureti ile onlara tahakküm etmek ve itaatlerini beklemek olmuştur.

İnsanlık tarihi, ne yazık ki, işte bu hırs, tamah, kazanma, hükmetme, emretme tutkusuyla dünyayı helake sürükleyen

zalim sultanların çıkardıkları savaş sahneleri ile dopdoludur.

Kâinatın Efendisi ile İslâmiyet'in doğuşundan hemen sonra, Müslümanlara yapılan bunca, eziyet ve zulme karşı, Müslüman mustaz'aflardan oluşan ashabın savaş isteğine, Hz. Peygamber (s.a.a) hep karşı çıkmıştır. Üstelik kendisi ashabın bu isteğine olumlu baktığı hâlde, o alacağı savaş kararını kendi takdirine göre değil, Hak'tan alacağı emir doğrultusunda uygulayacaktı. Kendisinden hiçbir şey konuşmayan ve yalnız Hakk Teala azze ve celle'den emir alan, o emre harfi harfine aynen, eksiksiz uyan ve uygulayan, o has, pak, muhlas, muhtar, güzide, numune, Hakk'ın savaş emrine muhatap oldu. Fakat o güne kadar alışılmışın dışında bir emirdi bu.

Allah yolunda sizinle savaşanla savaşın, aşırı giderek haksızlık yapmayın Allah aşırı gidenleri sevmesiz.¹

Yine hakkın ön planda tutulduğu, haksızlıklara cevaz verilmediği, aşırılığın reddedildiği, insanlık tarihi için, insanlığın kurtuluş ve selameti için, hakkın ve hakikatin tecelisi için, insan aklından neşet eden savaş mantığını iptal eden yeni bir bakış açısı "*Allah yolunda sizinle savaşanla savaşın*" Savaş Allah için, O'nun rızası için olmalı.

Size zulmedene karşı, hak tanımayana, hakkı çiğneyene karşı, yine Allah için, başka bir şey için değil. Kendinizi korumak ve sizi tehdit eden, size, inancınıza müdahale edenle tehlikeyi savuşturmak için savaşın. İslâm'ın selameti ve Müslümanların huzuru için. Amaç; can ve mal güvenliğini korumak, huzur ve emniyetinizi temin etmek. Amaç; zalimin, hak tanımazların zulmüne son vermek. Peygamberlerin

1- Bakara, 190

savaş mantığı budur. Hep bu minval üzere hareket etmişlerdir.

Kâinatın Efendisini bir komutan olarak görenler, onu savaşlarda korku salan, gururlanan, kibirlenen bir muzaffer olarak asla göremezler. Zulmedene, kibirlenene, gururlanana karşı, mazlumu her zaman koruyan ve kollayan, zalime korku salan bir ordu komutanı bulurlar. Tüm haksızlıklara baş kaldıran, zulmü ve adaletsizliği, fesadı yok eden...

İşte bu minval üzere yaptığı savaşlarda İslâm'ın ve Müslümanların selameti ve insanlığın maslahatı için, her tür fedakârlıkta bulunmuş, fethin ve cihadın mantığını en iyi şekilde yaşayarak göstermiştir.

Hız. Peygamber ve dört halifenin ebedi âleme irtihallerinden sonra, Emevîlerle başlayıp Abbasîlerle devam eden beşerî saltanat mantığı yine devreye girmiş, savaş ve fetih mantığı nebevî ve rabbanî metottan farklılık arz etmiştir.

İslâm coğrafyasını genişletmek, sınırlarına sınır katmak, mallarını çoğaltmak, servetlerine servet katmak, Allah'a (c.c) ait olan fey'lerin hazineye aktarımı amacına yönelik fetihler ilay-i kelimetullah adına, samimi inanmış muhlis asker, komutanların dirayet ve şecaatleri ile yapılarak, mustaz'afların eli ile, iman gücü ile fethedilen beldelerde, dev mimari eserler, hamamlar, hanlar, kervansaraylar, ibadethaneler inşa edilip, halkın ve mustaz'afların gözünü boyayarak, tebalarını, halkı, kendilerinin bu vesile ile hakkın hizmetçileri oldukları aldatmacasıyla aldatarak, ellerinde bulunan ümmetin hazinelerini, kendi emellerine uygun olarak kullanmışlardır.

İnşasında başarılı oldukları aile hanedanlığı ve imparatorluklarının nüfuzunu tüm dünyaya kabullendirmek, ganimetlerine ganimet katarak aldatılmış muhlisleri kullanarak, adına cihat dedikleri ve ölene de şehit dedikleri İslâm'ı,

İslâm adını kullanarak, saltanatlarını sağlamlaştırmayı başardılar.

Elbette Allah için, Allah adına hareket eden ve fetihlere katılan ve şehit olan halis ve muhlislerin niyetlerini, Yüce Allah azze ve celle bilmekte, onların ecirlerini ve hak ettikleri mükâfatı alacaklarına dair hiç kimsenin en ufak bir tereddüdü yoktur. Burada en önemli konu; samimi niyetlerin kötü emellere alet edilerek, yapılan yanlış ve hatalı icraatları o samimilerin de teyit ve kabul ettiklerinin imasını halka yaymaktır. Böylece Allah Resulü'nün ebediyen iptal ettiği saltanat, krallık, şahlık, imparatorluk ve tüm beşerî modellerden biri olan saltanat modeline resmiyet kazandırmaya bu fetihleri ve fetihlere katılan mümin, mücahit, halis, muhlisleri de kendilerinin yanında göstermeye ve saltanatlarını meşru bir zemine oturtmaya gayret ediyorlardı. Uydurma hadislerle de kendilerine dinden bir temel oluştuyorlardı.

Göz kamaştırıcı dış fetihlerin zaferle sonuçlanıp, İslâmî coğrafyanın genişlemesi, beytülmalin halk için değil de sultanlar için zenginleşmesi, çoğalması, elde edilen halkın malıyla sultanların askerî güçlerini kendilerini garantiye almak için takviye edilmesi, büyütülmesi, saltanatı, aile hanedanını tehdit edecek tüm oluşumları, hareketleri, "beytülmalden masrafları karşılanmak üzere" kontrol altına almak, onları pasifize etmek, değişik metot, farklı yöntem ve taktiklerle, tüm sorgulama ve hakkı talep etme müesseseleri yok etme girişimleri Allah adına başlatılmıştır.

Asayiş sağlamak, halkın can ve mal güvenliğini emniyet altına almak, huzur ve güven ortamını tesis etmek, ümmetin her tür maddî ve manevî ihtiyaçlarını temin etmek, ümmetin tüm sorunlarını adalet muvazenesinden, ilâhî ölçüler çerçevesinden halletmek, halkın refah düzeyini yükseltmek, gelirlerini arttırmak, her tür yenilik, ilmî, tıbbî, aklî gelişmelere açık olarak, halkı bunlardan haberdar edip her tür

istifadelerine sunmak, tüm insanlığın selametini, dünya ve ahiret saadetlerinin temini için çalışmak şöyle dursun, saltanatı her ne pahasına olursa olsun korumak adına, dış fetihlerin güzelliği, iç dünyaya farklı yansıyarak, gayrimüslimler din adına gösterilen hoş görüyü, insancıl tutum ve davranış biçimleri, kendi tebalarına ve aynı din mensuplarına ne yazık ki gösterilmemiş, adil ve eşit bir gelir dağılımına gidilmemiş, halk kendilerine ait olan beytülmalin gelirleriyle her tür sefalet, açlık, yokluk ve zulme maruz olmuştur.

Beytülmale ve halkın malına zorla el konularak, saltanatın güçlenmesi, daha da uzun ömürlü olması, ayakta kalması için, hadsiz ve gereksiz harcamalar yapılmış, kayserlerin, kisraların ve sezarların ihtişamlı ve görkemli yeşil saraylar, Hz. Peygamber-i Ekrem'in Mescid-i Nebevî'sinin aksine, bu israflarla inşa edilmiş ve ümmet bu saraylardan İslâm dini adına yönetilmeye çalışılmıştır.

Kendini dünyaya takdim eden aile hanedanının siyasi modeli bu şekilde oluşturulmuştur.

Bütün savaşlarda fethedilen ülkelerin topraklarında yaşayan insanlara, kendi anlayışlarına uygun ve iç tahripler ışığında, zorla, baskıyla, hile ile tüm uygulamaları İslâm diye tanıtıldı. Fethedilen ülkelerde kendi İslâmî anlayışlarının örneklik teşkil edip yaşanması ve uygulanmasına neden teşkil etmiştir. Gayrimüslimlere sunulan son derece büyük imkânlar ile İslâm'ı onlardan öğrenenlere yapılan vergi ve lütuflar da o anlayışın tüm dünyada bu şekilde anlaşılmasına hız kazandırmıştır.

Tabi ki, İslâm'la müşerref olan farklı toplumlar, o anlayışın dışında bir din tanımadıklarından, onların izinden gitmeyi dinin bir gereği zannetmiş, İslâm ve saltanatı harmanlamaya gayret etmiş ve aklî kapasitelerine göre inandıkları dini icra etmişlerdir. Bu anlayışı dış dünyaya ihraç eden Emevî hanedanı, hoş görü adına gayrimüslimlerden farklı

topluluklardan ve bilmeyen avamdan yepyeni bir oluşum inşa etmeye çalışıyor, hak ve adalet savaşçıları muhlas imamlara ve muhlas kul âşıklarına içeride büyük baskılarla her tür imkânsızlıklar içinde bulunmalarına ortam hazırlıyor, fikir ve düşüncelerine prangalar vurularak akıl almaz işkence ve katliamlara maruz bırakılıyorlardı.

Muhlas seçilmiş imamlara ve Ehlibeyt'e reva görülen şiddet, baskı, zulüm ve katliamlarla zehirletme operasyonları o dönemde tüm hızıyla devam etmiştir.

Aldatılan halkın nazarında ise; kendilerini yönetenlerin, zevku sefa içinde, yeşil saraylarda, şaşaalı, debdebeli bir yaşam sürerken, mustaz'af halk ise, tüm bu olup biteni, ilâhî takdir, dinin gereği, kader, alınyazısı, İşlm hayatın gereği ve sultanın ihtişamı olarak kabulü için her tür yola başvuruyordu.

Hortlatılan bu yeni modelin taklidî ve sahte bir model oluşu hasebi ile zaman akışında, yöneten ve yönetilen arasında derin uçurumlar meydana getirmiş, bu uçurumlar ister istemez, içerden karışıklık ve başkaldırı şeklinde tezahür etmiştir. Meydana gelen her tür isyanı, zalim sultanlar kaba kuvvet ve güç kullanarak en kanlı bir şekilde bastırarak bertaraf etmiştir. İşlh llerin dikkate alınmadığı bu bastırma operasyonlarında yalan ve iftira ile itham edilen Ehlibeyt mensuplarına da akıl almaz işkencelerle katliamlar reva görülmüştür. Cesetleri yakılmış, l bedenler günlerce ağaçlarda asılı bırakılarak, İşlm dininin kfirlere bile reva görmediği meyyite ihtiram duymama, Müslüman mmetin efratlarına, her tür ihtiramsızlık caiz kabul edilmiştir.

Bu ne mantıktır, kimin mantığıdır, Resulullah'ın ve hali-felerin mantığı bu muydu, İşlm tarihinin neresinde, hangi gazvede ashab-ı kiram bu mantığı fiile geçirdi?

Esirlere bile her tür kötü muameleyi yasaklayan Resulullah değil miydi? Hangi dini kurtarma adına, insana bu hunharca muameleler yapılmakta idi?

Hız. Peygamber'in (s.a.a) insanlığa sunduğu eşsiz model, adı farklı olsa da o Habibin refik-i alaya yükselişinden sonra, halifeler döneminde korunmaya ve uygulanmaya çalışılmış, yöneten ve yönetilen arasında derin farklılıkların, uçurumların oluşmasına müsaade edilmemiştir. Hiç kimse Allah'ın (c.c) malı olan beytülmalî kendi heva ve hevesine, kendi şahsî çıkarına alet etmemişti. En alt tabakadan bir fert dile-diği zamanda, en üst makamda olan halifenin huzuruna çıkabiliyor ve sorununu arz edebiliyordu. En üst makamda bulunan ve halkı yönetenlerin refah düzeyi, halkla aralarında derin uçurumlara mahal vermiyordu. Bunun en açık göstergesi, halkla, halkın içinde, Hakk'a kulluk vazifesini ifa eden, en üst makamda Allah'a hizmet eden halifelerin şahsî ve siyasi entrikalara kurban olmuş aldatılmışların eli ile katledilmişlerdir.

Allah'ın (c.c) has izharı Fahr-i Kâinat efendimizin (s.a.a) Medine'de oluşturduğu, Nebvî yönetim modeli'nde yönetim, halkın içinde halkla öyle bir bütünleşmişti ki, onu hiç görmemiş biri onun huzuruna vardığında o kâinat mualliminin etrafında oluşmuş insan halkasının içinden hangisinin o olduğunu bilemiyordu. Onu diğerlerinden ayırt edemiyor ve Muhammed kim, hanginiz diye soruyordu.

İnsanlığın ve âlemlerin iftihar modelini, Hakk'ın Habibi'ni, Hakk'ın Mustafası'nı, tüm mümkinatın sebebi ol emrini, diğerlerinden farklı kılacak, gösterecek ne kıyafeti, ne makamı, ne sarayı, ne tacı, ne de tahtı, ne de etrafını çevreleyen silahlı askerleri, koruma memurları vardı. O onlardan, halktan, halkın içinden, kendilerinden biri idi. Yalnızca Hakk'a kuldu. Kulluğun muallimiydi. Sade bir hali ve sade bir yaşantısı var idi.

Nebevi yönetim modelinin; yeryüzünde tatbik edicisi, uygulayıcısı olan, tüm âlemlerin seyyidinin fiili uygulamaları, akvali, ef'ali, ilâhî yönetim modeli için, insanlığın o güne kadar bilmediği, duymadığı, görmediği, tanımadığı, Hakk'ın muradı olan ve Kur'an-ı Hakim'de işaret edilen "Mustaz'af-ların yeryüzü hakimiyeti"nin pratize edilme imkânının, mümkün olduğunun kâinata ve tüm insanlığa ispatı idi.

Çadır reisinden kabile şeflerine, validen imparatora, en üst makamda hiç kimsenin o güne dek şahit olmadığı bu modeli, Allah'a (c.c) kulluğun en hakiki muallimi, tüm güç ve iktidarların en gerçek sahibinin kim olduğunun insanlığa öğreticisi, tanıtıcısı, malın, mülkün, zenginliğin, servetin, yerde ve göklerdeki tüm hazinelerim hakiki malikinin bildircisi, hayatın, mematın ve din gününün sahibinin tellalı, ilâhî isimlerin tecelli, ilâhî sıfatların zuhur, ilâhî fiillerin, kudret ve azametinin gizli sırlarının keşşafı, Hakk'ın Habi-bi'nin, Resulü'nün, nebisinin, imamının, elçisinin, muhtarının, seçiminin, Hak'tan gelen emir, yardım ve kuvvetle, onun fiillerinde bu eşsiz modelle tanışmış oluyordu.

Genelde tüm âlemlere, özelde, tüm insanlığa gönderilen, Allah'a (c.c) kul olma talim ve terbiyesi ile muvazzaf, kulluk muallimi, ekvali, ahvali, ef'ali bu filleri pratize edişi, uygulaması ile aslında sonsuza dek sezarların, kysraların, kayserlerin, krallıkların, imparatorlukların, şahlıkların, sultanlıkların, emirliklerin, şeyhliklerin, meliklerin, han'ların, hun'ların, insan aklından neşet eden tüm oluşumların, o güne kadar beşeri güç ve kuvvet sahiplerinin ellerinde bulundurdıkları yanlış modelleri ve haksız yönetim biçimlerinin tümünü Allah Resulü, hak adına, hak namına, hakikat adına, hakikat namına, adil adına, adelet namına, Rahim adına, rahmet namına, tüm sahte ilâhlara ve ilâhlık iddiasında bulunan herkesi, her kesimi yokluğa mahkum ediyor ve ebedi, kalın iptal çizgisi çiziyordu.

Elbette Hakk'ın Resulü, o gün için o şartlarda tüm insanları, halkın tümünün memnuniyetini ve tüm icraatlarına tüm kesimlerden onay alamıyordu. Zira iktidarlarını kaybetmiş mustaz'afların arasında nüfuzu yok olmuş, nefsî istek ve arzularına esir olmuş, heva ve hevesini ilâh edinmiş kişilerin de içinde bulunduğu bir halk kitlesinin tamamı memnun olmayacaktı. Çıkarları zedelenen kişi ve topluluklar, Allah'ın (c.c) kullarını kendilerine köle edinenler, servet sahibi zenginler, emretmeye, hükmetmeye, ezmeye alışık olanlar, kölelerle, Allah'ın (c.c) huzurunda eşit olduklarını, bu kardeşleri ile kucaklaşmayı, sarılmayı içlerine sindiremeyenler, mustaz'aflara ve fakirlere yüzünü asan ve ekşiten münafıklar, **hakkı ve adaleti** ikame etmek isteyen, **hakka ve adalete** teslim olmuş, "**hakikat fedailerinin**" ikameye çalıştıkları, **nebevî yönetim modeline** kin güdecek, düşmanlık edecek olanlar boş durmayacak, hile ve tuzak ağları örecektir, İslâm'ı yok etmenin gizli hesap ve planlarını yapacaklardı. Yalan, hile, iftira ve desiselere başvurarak heves ve ihtiraslarının kurbanı olacak, kendilerini ve ümmeti aldatmaya devam edeceklerdi...

Hız. Peygamber (s.a.a), içlerinde onlarla beraber bulunduğu dönemlerde, kendilerini ve niyetlerini sahte maskelelerin arkasında gizleyen bu şer oluşumlar, elbette uyumayacak, komplolarını her zaman değişik yol, yöntem ve şekillerde sürdürecektir. Hatta Kâinatın Efendisini de nasıl yok edebileceklerinin hayal ve düşüncesi ile hiç durmadan hesap yapmaktaydılar.

İnsanlığın Allah'a (c.c) kul olma muallimini, her tür tehlike ve tehditten ve bu şer oluşumlardan koruyacak bir topluluk elbette gerekliydi ve vardı. Aşap diye adlandırılan bu topluluk, şer oluşumlarının da içinde bulunduğu topluluğun ve Allah Resulü'nünde yanında bulunan diğer guruplarla beraber bulunuyordu.

Onu koruyan bu topluluk bir "gönüllüler oluşumu" idi. Bu gönüllüler oluşumunun her bir ferdinin ayrı, ayrı işleri ve geçimlerinin temini için, farklı iş ve meslekleri vardı. Fakat gönüllüler oluşumu; gönüller sultanını, gönüller tabibini, gönüller fatihini, gönüller dermanı Fahr-i Kâinat efendimizi, en başta kendi canlarından, daha sonra, mal ve evlatlarından daha aziz biliyor, Hakk'ın has izharını, yalnızca Hak'tan mükâfatını umarak ve ebedi hayatlarında onunla birlikte olabilmek için, bir an dahi tereddüt etmeden onun için, onun yolunda kollarını, kafalarını, canlarını ona gelebilecek en ufak bir hamleye karşı seve seve siper ediyorlardı.

Hz. Peygamber-i Ekrem'in (s.a.a) pratize ettiği ve tüm insanlığa emanet bıraktığı "Nebevî Yönetim Modeli", ondan sonra Hz. Ali (a.s) hilafeti döneminde, eldeki tüm imkânlar ve halkın ilmî ve aklî kapasitesine ve seviyesine göre uygulanmıştır.

Hakk'ın adalet mizanı İmam Ali (a.s), vali atama hususunda tamamen Nebevî yönetim modelini takip ederek, halkın içinden, mesleği, işi, kariyeri, ekonomik durumu, nüfuzu, aşireti, kabilesi, halk nezdinde saygınlığı ne olursa olsun, vali atama işinde temel baz, "en takvalı" kişi olmuş, tarlada, bağda, bahçede çalışan muttakiler vali olarak atanmıştır. Bu da Allah Resulü'nün modeli idi. Cahiliye dönemine rücu etmek için fırsat kollayanlar bu adil girişimi ve halk nezdinde itibarı olmayan bu isimsiz kahraman, hakiki muttaki, adil valilere itaat etmemiş, alaya almış ve İmam'ı bu icraatlarından dolayı terk etmişlerdir.

Hakk'ın katındaki durumu ve takvası temel alınarak yapılan bu seçimler, o güne kadar alışılmışın dışında, namı ve ismi duyulmamış, halkın içinden en mustaz'af, yalın ayak tabakadan olunca, maddî makam ve mevki düşkünleri, müstekbirler, müreffeh bir yaşam sürmeye alışık olan kitleler, İmam'ın bu tercihini kabullenmemiş, sindirememiş, ululem-

re farz olan itaatten imtina etmiş, ona karşı gelmiş, halkı da İmam'a karşı kışkırtarak, kendi fiillerini içtihat diye de halka yutturmuşlardır.

Allah'ın (c.c) Kur'ân- Hakim'de; **"Ey İman edenler Allah'a, Resulüne ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin"**¹ hükmünü mutlak olarak bilmelerine rağmen imtihanda olduklarını unutanlar, ümmetin icmasıyla hilafet makamına seçilmiş olan İmam Ali'nin (a.s) azletmiş olduğu Şam valisinin, ululemre itaat etmeyip, emir sahiplerine baş kaldırması, Kur'ân'ı kendi arzu ve istekleri doğrultusunda tevil edip, halkı aldatarak, İmam'a karşı kışkırtması, İslâm'dan bihaber mazlumların tanımadıkları İmam'a karşı kendilerini savaş meydanlarında bulması, aldanmış ve aldatılmış halk yığınlarının içinde, cehalet tümörünün beyinlerde yaygınlaşması, şer ittifakı ile İmam'a karşı o gün açılan savaşlar, aslında Allah'a, Resulü'ne, emir sahiplerine, Nebevî yönetim modelini ortadan kaldırıp, kayser, kisra ve sezarların modellerini ikame için tüm insanlığa karşı açılmış bir savaştır.

Bu savaş; Hak sahibinden, Hak Teala azze ve celle'nin kendisine tahsis etmiş olduğu hakkı, hak sahibinden gasp ederek, yeşil saraylarda müreffeh bir dünya hayatında yer almak için, tam bir cehde girmeyen, halkı tarafsız kalmaya davet eden, diğer bir cihetten konuşan Kur'ân'ın ağzından dökülen cümleleri, hüccet ve delil görmeyip, kendi, vehim, zan ve anlayışlarını delil ve hüccet kabul eden, İmam'ı hatta tekfir edebilecek kadar cehaletin, ihanetin, adavetin, kinin, nefretin, buğzun, nifağın, maddî ve dünyevî hesapların pençesinde, hainler topluluğunun tam ortasında kendini bulan İmam Ali'nin (a.s) kendisine bağlı, hak ve hakikat aşığı küçük bir gurupla birlikte, tüm insanlığa bir son fırsat olarak sunulan, Nebevî yönetim modelini ikame için, tüm bu keş-

1- Nisâ, 15

<https://t.me/caferilikcom>

www.caferilik.com

mekeş, hile tuzak ve entrikalar içinde var gücüyle ikame etmeye çalışıyor, bir tek gün dahi rahat ve huzur yüzü görmeden bu uğurda büyük çaba harcıyorlardı.

Nebevî yönetim modelinin sınıf farkını tamamen ortadan kaldırıp, tarihin karanlıklarına gömeceğini çok iyi bilen müstekbir, müreffeh ve çıkarıcı guruplar, Muaviye b. Ebi Süfyan ile ellerine geçen bu en önemli ve son fırsatı onlar da iyi değerlendirip, tüm maddî ve manevî güçlerini kendi bekaları için ve sınıf farkını sonsuza dek muhafaza için, İmam Ali'ye karşı seferber etmiş, fakat güç ve kuvvetle başaramadıklarını, "cahillerin akıllı" ile başararak, tüm insanlığın ebedi kurtuluşuna vesile olacak, Nebevî yönetim modelini, beşerî yönetim modelleri ile tebdil edip, İmam Ali'yi (a.s) de "cahil akıllar" yardımı ile "din adına, Allah adına" şehit ettikten sonra, hedeflerine cahil akılların düşürüldüğü şeytani hile ve tuzakların ağında, onların yardımları ile ulaşacaklardı.

Evet cahil akıllar; "fasit akılların" yönlendirmesi ile ilmi, irfanı ve hikmeti katledecek, Nebevî yönetim modelini cerh edecek, tarihin akışında İslâm milletinin aleyhinde cereyan edecek, elim ve vahim hadiselerin vuku bulmasına sebebiyet verecek bir **"beşerî fasit akıl modeli"**ne doğru toplum sürüklenenecek, sınıflı toplum, imtiyazlı, imtiyazsız, mustaz'af, müstekbir, zalim, mazlum, ezen, ezilen, güçlü, güçsüz zengin, fakir, hâkim, mahkum, yöneten, yönetilen gibi farklılıkları derinleştirecek, ayrılıkları daha da kalın çizgilerle belirginleştirerek, insanlığı yine Kur'ân'da haber verilen, toplulukların duçar olduğu hata ve yanlışların, tüm beşerî hastalıkların tam ortasında bulacaklardı.

Hakk'ın Kur'ân'da bildirimi ile Hz. Peygamber'in hayatı olduğu dönemde, küfrün iman edenleri, dininden etmekten tamamen meyus olduğu, korkunun hakikisinin artık küfür ve kâfirden değil Allah'tan olması gereği vurgulanmış ve

tehlikenin içerden Allah korkusu olmayan gönüllerden gelebileceğine vurgu yapılmıştır:

Bu gün kâfirler sizi dininizden etmekten ümitlerini kestiler, onlardan değil, Benden korkun.¹

Bu uyarı ile; küfrün müminleri "din"den etmekten artık ümitlerini kestikleri çünkü hiçbir maddî gücün buna yetmeyeceği, korkulacak tek gücün Allah (c.c) olduğu, O'nun korkusundan başka tüm korkuların sahte olduğu, Allah korkusunun gereği gibi algılanıp anlaşıldıktan sonra, O'nun tüm emir ve yasaklarına uyulup, Allah korkusunu taşıyan gönüllerin takvada yarıştığı, mal, makam, dünya hırsı peşine düşmediği bu hususta Allah'tan nasıl korkulması gerekiyorsa öylece korkulduğu, bununla birlikte Allah'tan korkmayan gönüllerin, Allah'ı hakken tanımadığı, bu nedenle helal, haram sınırına riayet etmeyeceği, asl olanın Allah korkusu hakikati vurgulanmıştır.

Bu din mensuplarının dikkat etmesi gereken en önemli konunun Allah korkusu olduğu hakikatine işaret edilmiştir. Zira Allah korkusu O'nun dininin muhafazasını ne pahasına olursa olsun gerekli kılacak, Allah korkusunu gönüllerinden atanların, kendilerine başka korkularla gelecek esarete zemin ve ortam hazırlamaları sonucunu getirecektir.

Farklı Metotlarda Yeni Bir Kisve ve Cezbedici Bir Libas

Hakkın bildirimi ile o gün meyus olanlar, pusuya yatmış, fırsat kollamış, kaybetikleri zenginliği, ihtişamı, debdebeyi, halkın nezdindeki itibarı, müreffeh hayatı, sınıflı toplumu, zevk ve sefayı, kölelerin kendileri ile eşitliğini, asla kabullenmediler, içlerine sindiremediler. İtaatkâr kölelere, sadık hadimlere, çeşit çeşit cariyeye ve zevcelere, tekrar ka-

1- Mâide, 3

vuşma iştıyak ve arzusu, o derece sinsice gönüllerinin derinliklerinde gizlenmiş, eski günlerine ve kaybettikleri itibarlarına tekrar kavuşmak, tarihin akışını yine kendi lehlerine çevirecek, en önemli tarihî dönemeç noktasını, asla bir daha kaybetmeme arzu ve hayalleri ile Fahr-i Kâinat'ın ümmetten buud anını, refik-i alaya yükseleceği günü, o dakikayı sabırsızlıkla beklemekteydiler.

Bu kez; yeni yöntem, hile ve taktiklerle gelecek, nifak çehrelerini maskeleyerek, gönüllere Allah korkusunu unutturup, Allah, ahiret, nübüvveti reddetmeyecek ve böylece dini dinle, din adına vurarak bir önceki gibi hüsrana ve yenilgiye uğramayacaklardı. İnkâr, ret, küfür ve isyan yöntemi, onların mağlubiyetleri ile sonuçlanmış, bu nedenle, bu kez, hesaplarını en ince detaylarına kadar ayarlayıp en ufak bir hata yapmayacaklardı.

Yeni bir kisve, yeni bir maske, farklı ve cezbedici bir لباس, yeni bir kimlik, değişik ve inandırıcı bir kişilik, bukalemun bir yapı, aldatıcı bir hitap, teskin edici üslup, tahrif edici tevil, caydırıcı bir kuvvet ile tarih sahnesine çıkılacaktı ve çıkıldı.

Bu kez ümmet, gafil avlanmalıydı, içerden yıkılmalıydı, darmadağın edilmeli idi, paramparça olmalıydı, sınıflara, ekollere, meşreplere, mezheplere ve mekteplere bölünmeliydi, tek ve bir olan İslâm milletine mensup her ırk ve kavim, ayrı ayrı birer millet adını alarak farklılaşmalıydı, herkes fikhî, itikadî, amelî her meselede her şeyi farklı düşünmeli, her meseleyi farklı anlamalı, her müşkülü farklı farklı metotlarla çözmeliydi, tarihi herkes farklı anlamalı, farklı yorumlamalı, farklı inanmalı, farklı anlatmalıydı. Hak ve batıl öylesine birbirine karışmalıydı ki, hakkı anlamak, hakkı bulmak, hakkı tanımak, hakkı yakalamak, hakka inanmak, hakkı yaşamak ve hakka tabi olmak zorlaşmalı ve bilinmemeliydi. Hak ve hakikati bulmak için derin tahkik, araştır-

ma, tedris ve feraset gerekmeliydi, hakka ve hakikate gönlnü ve aklını açmayanlar zan ve vehimlerin peşine düşmeliydi.

Entrikaların Tam Ortasında Muhlaslar

Bu karmaşık ortamda, muhlas imamlar, hak sahipleri mirasçı ve vereseler, seçilmiş kullar, varisler, bu farklı oluşumların içinden akıl ve vehme, zanna uyanlardan her hangi biri veya birileri tarafından, din adına, Allah adına yok edilmeliydi. Bu katliamlar avama ve cahil halka tehlikede olan Allah dinini ve O'nun halifesini kurtarma adına yapılmalıydı. Bu cürümleri işleyecek olan amiller, ne yaptıklarını, neyi, niçin ve kim adına neden yaptıklarını bilmeyen "has cahiller"den olmalıydı. Ümmet uyanıp hesap soracak olsa, has cahiller cezalandırılmalıydı.

Bununla birlikte, tahrifler, tahripler, teşvişler, hurafe, bidat ve İsrailiyyat çalışmalarına hız verilmeli ve her yerde yaygınlaştırılmalıydı ki; ümmet bir şeyi sorgulamaya ve devlet ve siyaset işlerle uğraşmaya asla zaman bulmamalıydı. Refah ve gelir düzeyi en alt seviyede tutularak halkın açlık ve sefaletle boğuşmasına zemin hazırlanmalıydı. Zalimler; zulüm ve istibdat yönetimlerini, sessizce, gizlice ve sinsice devam ettirmeli, kimse cürümün ve fesadın faillerinden haberdar olmamalıydı. Sorgulayanlara, araştıranlara, bilmek isteyenlere, cevap hazır: Kader, talih, yazgı ve takdir denmeli, tüm cürümlerle yapılan işlerin sorumluluğunu Allah'a (c.c) hamlederek, halk uyutulmalı, uyuşturulmalı ve kandırılarak ikna edilmeliydi.

Tüm bu anlatılanlar; bu tahrik, tahrip, iftira, hile ve desiseler, yeni bir düşüncenin mahsulü değildi. Yüce Allah (c.c) tarafından anlatılmış, tehlikesi tüm insanlığın dikkatine sunulmuş ve daha önce yaşanmış ve sahnelenmiş bir senaryonun yeni bir versiyonla, tarihin farklı bir döneminde, farklı

mekân ve zamanlarda, değişiklikler yapılarak, tekrar sahnelenen bir oyunun adıydı.

Bu senaryo hakikatti, gerçektir, yaşanmıştı, uygulanmıştı ve hedefine ulaşmıştı.

Hız. Peygamber (s.a.a) döneminde deşifre oldu. Onunla mücadele edildi. Kalıntılarıyla savaşıldı. Aklî, ilmî ve naklî delillerle iptal edildi. Çürümeye ve solmaya yüz tuttuğu bir zamanda, insî ve cinnî şeytanların telkini ve yardımları ile yeniden düzenlendi, canlandırıldı ve sahneye kondu.

Yüce Allah azze ve celle Kur'ân-ı Azimü's-Şan'da bu senaryoyu tarih sahnesinde oynayanların ve oynatanların, bütün cürümlerini, en ince detaylarına kadar anlatmış, bu ve buna benzer tehdit ve tehlikelere karşı, İslâm ümmetini uyanık ve dikkatli olmaya, bir daha böyle desise, hilelere kanmamaya, aldanmamaya, inanmamaya ve bu hususta Allah'tan hakkıyla korkmaya davet etmiş ve son fırsatı da bu ümmete tevdi etmişti.

Bu senaryonun oyuncularını; **İsrailoğulları** idi.

Filmin bir sürü ismi var idi. Belli başlı bilinen isimlerini şöyle sıralayabiliriz:

Hakkı batılda gizle, batılı güzel süsle. Dini dinle imha et. Hak sahiplerinin hakkını gasp et. Büyük aldatmaca. Yaşamak için yok et. Mirasçıları katlet, muhlasları inkâr et. Masumları karala, vasileri yarala. Hedef için her yol mubah. Ayın ikinci yüzü. Cürmün, ihtirasın; desisenin böylesi. Tam tahrif. Eşsiz tahrif. Çeşitli teşviş.

Ebedi köleliğe yol. Rüyalara tutkunluk. Nefse kul olabilmek. Şeytanlarla antlaşma.

Nebileri yalanla. Mustaz'aflara zulmet. Fesadı yaygınlaştı. Dinden geçime kaynak.

Şeriatın tahvili. Hak emrinin ihlali. Söze uymayan fiil.

Yüce Allah azze ve celle bu hakikatleri, Kur'ân-ı Kerim'de, insanlığın dikkatine, bu konu ve isimleri, ibret alın-

ması ve bu tuzaklara tekrar düşülmemesi için, değişik ayetlerde, ibretlerle, hakikat tablolarını, şu şekilde insanlığın aklına ve dikkatine sunmuştur;

Ey İsrailoğulları! Size verdiğim nimeti hatırlayın ve ahdimi yerine getirin ki Ben de yerine getireyim; yoksa Benden korkun. Elinizde bulunan Tevrat'ı tasdik ederek indirdiğim Kur'ân'a inanın; onu inkâr edenler siz olmayın. Ayetlerimizi hiçbir değere karşılık değiştirmeyin. Ve yalnız Benden korkun. Hakkı batıla karıştırmayın ve bile bile hakkı gizlemeyin.¹

İsrailoğulları'na Allah'ın (c.c) vermiş olduğu nimetler hatırlatılarak, ahitleri yerine getirmeleri istenmiş ki, Hakk'ın ahdi gerçekleşsin. Tevrat'ı tasdik eden Kur'ân'a iman, onu inkâr ve reddetmemek. Allah korkusu vurgulanmış, daha önce yapılan ve Peygamber döneminde de vuku bulan ayetler, gelecek için, insanlığa, ümmetin aklına ve dikkatine sunulan, *"Ayetlerimizi hiçbir değere karşılık değiştirmeyin."* ve *"Hakkı batıla karıştırmayın ve bile bile hakkı gizlemeyin."* uyarıları çok büyük ehemmiyet arz etmektedir.

Hakkı Gizleyen Bozguncular ve Çıkardıkları Karışıklıklar

İsrailoğulları'ndan bozgunculuk yapan ekip, aynı zihniyet, dünya gezegeninde kendilerini en üst kavim olarak kabul eden ve kendilerinden başka herkesi kendilerine köle ve hizmetçi olarak kabul eden düşünce ve fikir akımı, kendi elleri ile yazdıkları kitabı "Bu Allah katındandır" diye Hakk'a iftira atarak, İsrailoğulları'nın avam ve cahil kesimine ve mustaz'aflarına takdim etmiş ve hakkı gizlemişlerdi.

1- Bakara, 40-42

**Allah'ın rızkından yiyecek için, yalnız yeryüzünde
bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın.¹**

Bakara Suresi altmışıncı ayetin sonu olan bu ferman; yine Allah'ın (c.c) kendilerine verdiği sayısız ve sonsuz rızklardan faydalanıp, yeryüzünde bozgunculuk yapıp, karışıklık çıkarmamaları emredilmiştir. Bu emir ve vergi böyle olduğu hâlde, İsrailoğulları'ndan bu bozguncu ve desiseci ekip, tarih boyunca bu emre itaat etmemiş fesadı yaymış, bozgunculuk yapmış, fitne ve karışıklıklar çıkarmış, peygamberleri yalanlamış, haksız yere ve çıkarları uğruna onları katletmiş, kitaplarda tahrif ve tahripler yapmışlardır.

İşte bu hakikat Bakara Suresi 61. ayetin sonunda şöyle sunulur:

Bu, Allah'ın ayetlerini inkâr etmeleri ve haksız yere peygamberleri öldürmelerindendi. Bu, karşı gelmeleri ve taşkınlık yapmalarındandı.

Şüphesiz onların içinden iman edip salih amel işleyenleri müstesna tutulmuştur. Yine Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan'da; yine onların içinden bir takımın, kendilerini bildikleri hakikate ve hakka tam aşına olduktan ve akılları tam anlamıyla bu hakikate teslim olduktan sonra, tahrifat ve tahribatları şu şekilde her şeyin yegâne bilicisi Allah azze ve celle tarafından sunuluyordu:

Size inanacaklarını umuyor musunuz? Oysa onlardan bir takımı, Allah'ın sözünü işitiyor, ona akılları yattıktan sonra bile bile onu tahrif ediyorlardı.²

Ve yine:

Vay kitabı elleriyle yazıp, sonunda onu az bir değere satmak için, "Bu Allah katındandır." diyenlere. Vay ellerinin yazdıklarına.¹

1- Bakara, 60

2- Bakara, 75

Bu iki net ve açık ayetler, onların bir kısmının hakka ve hakikate akılları yattıktan sonra, yani gerçeğe teslim olduktan sonra, aklî tüm verilerin doğruluğunu mantık teyid ettikten sonra, bir takım çıkar ve amaçlar uğruna, bile bile hakkı tahrif edişlerini gerçeği bildikleri hâlde inkâr edişlerini, doğruyu yakaladıkları hâlde kabullenmeyişlerini, bu nedenle bunların iman edeceklerini beklemenin ve ummanın gerçeği yansıtmadığını, çünkü hakkı bilerek tahrif ettiklerini, hemen akabinde, Hakk'ın kitabını tahrif ve tahrip ederek, kendi elleri ile yazdıklarını, sonradan onu satarak geçimlerini sağladıkları ya da yazdıklarında, kendilerine pay biçerek halkın kendilerine bakmaları için bir gelir imkânı hazırladıklarını ve dinden geçime bir kaynak bulduklarını ve uydurdıkları yalanlarla dolu kitapların bu "Hak katındandır" diyerek mustaz'aflara takdim edenlerin ellerinin yazdıklarının ve kazandıklarının vay hâline demek sureti ile onları bekleyen acıklı ve son durumun "Hakk'ın ilminde mahfuz" olan bir ebedi azabı ve ıstırapı yüce Allah (c.c) onlar için resmetmiştir. Vay onları bekleyen son duruma. Kur'ân'ın bir başka tasviri ile "zalimleri gözlerin dışarı fırlayacağı bir güne ertelemekteyiz." Vay onların takipçilerine.

İşte bu tehlikelere karşı, İslâm ümmetinin dikkatleri çekilerek, seçilmiş, muhlas kulların dışında, müteşabih ayetler hakkında, hakkın muradına tam anlamıyla isabet etmenin zorlukları karşısında, Hak'tan korkanların "Ben bunu anladım" ve "Allah en iyisini bilir" denileceği ve muhlaslara mutlak itaatin gereği vurgulanmıştır.

Burada dikkat edilecek nokta; elbette İsrailoğulları'nın bir kısmının yaptığı gibi kitap üzerindeki değişiklik söz konusu değildir. Olmamış ve olamaz. Harf, dizayn ve cümleler, ayetlerin orijinal yazılımı mahfuzdur. Kur'ân-ı Azimü's-

Şan bu anlamda masundur. Fakat anlam, tevil ve yorumlara dikkat edilir.

En ehemmiyetli konulardan bir tanesi de, Bakara Suresi'nin 85. ayetinin sonlarında ifade edilen konudur:

Kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Aranızda böyle yapanın cezası ancak dünya hayatında rezil olmaktır. Ahiret gününde de azabın en şiddetlisine onlar uğratılırlar. Allah yaptıklarınızdan gafil değildir.

Bu tehlikeli durum, Yüce Allah'ın beyanıyla "azabın en şiddetlisine" maruz kalma sonucunun ebedi hayat için hazırlanması cihetiyle, çok önemli ve dikkat edilmesi gereken bir husustur. Zira kitabın bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr, tarihin her döneminde, bir kısım kullar tarafından, ta günümüze kadar süre gelen süreçte, her zaman vuku bulmuştur.

Ebedi cehennem müşterileri, muhlas imamların tevil, yorum, tefsirlerini çok iyi bildikleri hâlde, kendi akıllarına göre Allah'ın (c.c) muradını tam dikkate almadan müteşabih ayetleri sultanların emir, istek ve menfaatleri doğrultusunda tefsir etmiş diğer ayetleri de bu şekilde yorumlayarak, Kur'ân-ı Azimü's-Şan'daki orijinal Arapça ayetlere hiç dokunmadan İsrailoğulları'nın aksine, kitabın ana gaye, hedef ve maksadını Hakk'ın muradına aykırı olarak "teşviş metodu" ile tevil etmişlerdir.

Bu tuzağa düşenlerin büyük çoğunluğu, hakikatten bihaber cahillerin, haktan ve hakikatten haberdar olan "fasid akılların yönlendirmesi" sonucu oluşmaktadır.

Hayatları boyunca, kendilerine Hak'tan gelen mesajı, bir kez dahi olsa sonuna kadar okuma zahmetine katlanmayanların, akıl, vehim ve zanlarına tabi olarak, kitabın belli bir bölümüne inanma ve belli bir bölümüne farklı nedenlerden dolayı, ama bilgisizlikten, ama cehaletten, ama da okumayı

sevmemekten ötürü inkâr etmeleri ve tuzağa düşmeleri rahatlıkla mümkün olmuştur.

Başka bir kısım ise, kitabın kendilerine ve menfaatlerine dokunan kısmı inkâr ve reddedip, sadece bir takım ibadî ayetlerin üzerinde durmuşlardır.

Başka bir kısım ise, zulmedebilmek, sömürebilmek ve rahatça yönetebilmek için, kitabın bir kısmına inanıyor gözükerek, halkın ve avamın gözünü boyamak sureti ile Hakk'ın en önemli emir ve yasaklarını çiğneyerek, Allah'a (c.c) iman etme iddiası gütmekte, işlerine gelmeyen ayetleri görmezden gelerek nifak maskesini suratlarına geçirmekteydiler.

Başka bir kısım ise, hayatlarında ve yaşam biçimlerinde ayetlerdeki emir ve yasakların meydana getireceği değişiklikleri kabullenmeyerek, büyük bir tahammülsüzlükle kendi vehimlerinde canlandırdıkları bir dini yaşamayı yeğliyor ve Allah'ın (c.c) ayetlerini anlamazlıktan geliyordu.

Nedenleri ne olursa olsun, her halükârda, Yüce Allah *"Yaptıklarınızdan gafil değildir."* hakikati dikkate alınarak, kitabı bir bütün olarak okumak ve muhlasların pencerelerinden, bilinmeyen, tevili zor olan ve anlaşılmayan hakikatlere ulaşmak ve Kur'ân'ın tüm emir ve yasaklarına teslim olmayı zorunlu kılar.

Yine Kur'ân-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

Gerçekten indirdiğimiz belgeleri ve doğru yolu, kitapta insanlara açıkladıktan sonra, gizleyen kimseler var ya, onlara hem Allah lânet eder, hem de lânetçiler lânet ederler.¹

Hak'tan indirilen gerçek belgelerle, en doğru yol kitapta açıklandıktan sonra, apaçık belgelerle, Hakk'ın en doğru yo-

1- Bakara, 159

lunu gizleyen kimselerin, Allah'ın lânetine ve lânetçilerin lânetine müstahak oldukları açıklanmıştır.

Ayetin devamında; **"Tövbe edenler, ıslah olanlar ve gerçeği ortaya koyanlar müstesna"** tutularak gerçeği, hakkı ve hakikati ortaya koyup, ıslah olanların gönülden tövbelerinin kabul olacağı vurgulanmıştır.

Allah'ın indirdiği kitapta hakikatleri gizlemenin ya da onu az bir değer karşısında tahrif, tahrip ve tağyir etmek isteyenlerin (mana ve tevilde) ve bu fiileri işlemeye devam edenlerin son durumları şöyle açıklanır:

Gerçekten Allah'ın indirdiği kitaptan bir şeyi gizlemede bulunup, onu az bir değere değişenler var ya, onların karınlarına tıkindıkları ancak ateştir. Allah kıyamet günü onlarla konuşmaz. Ve onları günahattan arıtmaz. Onlara elem verici azap vardır.¹

Yine Kur'ân-ı Kerim, Ehlikıtab'a seslenerek, onların fiillerinden bizi haberdar ederek, bizim de fiillerimizde çok dikkatli olmamızı, bu tehlikeli durumdan korunmamızı ve böyle bir hata ve yanlışla duçar olmaktan kurtulabilmenin yol işaretleri verilmiştir:

Ey Kitab Ehli! Sizler göz göre göre Allah'ın ayetlerini niçin inkâr ediyorsunuz?

Ey Kitab Ehli! Niçin hakkı batıla karıştırıyor ve bile bile hakkı gizliyorsunuz?"²

Bile bile hakkı gizlemek, hakkı batıla karıştırmak, hakkı batılda gizlemek, hakkı batıldan ayırt edebilmeyi zorlaştırmak için sahnelenen bu oyun, Yüce Allah azze ve celle tarafından deşifre edildiği hâlde, aynı oyun bu kez Ehl-i İslâm olma iddiasında olanlar tarafından yeni baştan, değişik hile

1- Bakara, 174

2- Âl-i İmrân, 70- 71

ve farklı isim ve metotlarla tekrar sahnelenme imkânını ne yazık ki yine bulmuştur.

Bu kadar uyarı ve tenbihten sonra, Yüce Rabbimiz bizlere yol haritasını çizmiş, kurtuluş metodunu apaçık beyan ederek, **"Topyekün Allah'ın ipine sımsıkı sarılın ayrılma-yın."**¹ buyurarak ayrılmamanın, ayrışmamanın, parçalanmamanın, birlik ve beraberliğin ehemmiyet ve önemi vurgulandıktan sonra **"Kendilerine belgeler geldikten sonra, ayrılan ve ayrılığa düşenler gibi olmayın."**² denmiştir.

Kendilerine belgeler gelenlerin ayrılmalarının ve ayrılığa düşmelerinin bu ikaz ve uyarıdan sonra nasıl mümkün olduğu gerçekten hayrete şayandır. Fakat bu ayetlerin hakkıyla dikkate alınmadığı, anlaşılmasının önünde set ve engeller konulduğu apaçık bir şekilde ümmetin bugün içinde bulunduğu durumdan ortadadır.

Ayrılma, ayrılık, ihtilaf, çelişki, tenakuz, gayrilik, ayrışma, gibi Kur'ân'ın ümmet için reddettiği ve uyarıp ikaz ettiği cümlelere taalluk eden fiiller, bu cümlelerin, kavramların içi boşaltılarak, bu kavramları gerektiğinde, ümmetin çeşitlilik, farklılık ve zenginliği olarak takdim edilerek, paramparça olması için ümmete vize verilmiştir. Adeta aldanan ve aldatılan ümmet; zalimlerin elinde bir oyuncak hâline gelerek, şeytani bir desise olan ihtilaf ve farklılıklarla, hakkı batılda gizleyen zalim sultanlar, hakkı yine batıla karıştırarak, ayrılma, ayrılık, çelişki, ihtilaf ve tenakuzlar, farklılık, çeşitlilik ve zenginlik nev'indenmiş gibi tanıtıldıktan ve takdim edildikten sonra, Hak Teala'ya en büyük iftiralardan olan bir iftiraya yani tüm bu olanlara "rahmet" demek sureti ile iftira ve yalanlarına yenisini eklemişlerdir.

1- Âl-i İmrân, 103

2- Âl-i İmrân, 105-106

Bu büyük iftira, ümmetin hakkı tam anlamıyla tanınması ve tabi olmasının önünü tıkamış ve her kesimin kendisini hakkın ve hakikatin temsilcisi olarak görmesine imkân hazırlamıştır. Böylece kendilerini hak ve hakikat kabul edenler, gerektiğinde kendileri gibi düşünmeyen, inanmayan ve yaşamayan başka bir fırka veya gurubu da hak ve hakikat olarak kabul etmiştir. Daha önce birbirlerine tahammül edemeyen, savaşan, kan akıtan bu farklı düşünce ekollerini böylece uzlaştırmış oluyordlardı. Tabi ki, tüm bunlar sultanların resmi ilân ettikleri mezhep, mektep ve ekoller için geçerli olmayıyordu. Bu işler tabii olarak hakkın zuhurunu zorlaştırmış ve hakkın hakiki temsilcilerinin Hak'tan vergi haklarının da kolaylık ve rahatlıkla gasp edilmesi sonucunu getirmiştir. **Hak nedir?** Hak; ismi hak olan halik, razık, sani, fail, zulcelal, zulkemal ve zulkudretin hakikat tecellisinin oluşumudur. Hak; hak isminin zuhuru ve tecellisidir.

Hak Nasıl Oluşur?

Kâinatın, göklerin ve yeryüzünün ve tüm mümteni ve mümkün varlıkların tek sahibinin tasarrufatından, mutlak hakkın yegâne sahibi Allah azze ve celle'nin, tüm mevcudata kendisinin belirlediği ve kereminden vergi ve ityanlarla, ikramlarla, rahmetinden, Rahman isminin bir tecellisi olarak kulları arasında taksim, tertip ve tedvin ettiği **hak**. Tüm kullarda bu hak, halık ve razık-ı küll-i şey'den bir ilâhî armağan olarak oluşur.

Hakk'ın bu taksim, vergi ve ityanına ve armağanlarına tam bir teslimiyetle, itiraz etmeden, karşı gelmeden razı olmaya **kanaat** denir.

KANAATKAR

Hakk'ın taksimine razı ve itaatkâr, en ufak bir şüphe ve tereddüt duymadan Hakk'ın kendisinden başkalarına, tasar-

rufatından taksim ettiği hakları, armağanları, vergileri haset etmeden, kin ve nefret duymadan, güzellik ve iyilikleri gıpta eden ve başkalarının sahip oldukları haklarını hiçbir şekil ve surette gasp etmeyene ve hakka boyun eğene kanaatkâr denir.

Bunun zıddına hareket edene, başkalarının Hak'tan vergi haklarına riayet etmeyene, Hakk'ın kendisine verdiğine kanaat etmeyip, başkalarının haklarını haset eden ve onların haklarına göz dikerek o hakları bir şekilde onlardan alana, çalana ve sahip çıkana **gasıb** denir.

Bu hakları gasp etmek için cürüm işleyenlere **zalim** denir.

Hakkı zor, baskı, yalan ya da hile ile gasp edilene de **mazlum** denir.

Başkasının hakkını ihlal edene de **mütecaviz** denir.

Bozgunculuk yapıp, haklara riayet etmeyene de **fasit** denir.

Hak ihlali için kan akıtana da **katil** denir.

Hakk'ın hakikat tecellisinden doğan haklar, hak olduğuna göre, hakkı hak sahibine teslim etmek, hakka ve haklara riayet etmek, haklara saygılı olmak, hakları çıkarının ve menfaatinin aleyhinde olsa dahi gözetmek, **adalet melekesini** oluşturur.

Hak'kın hak sınırlarını tam anlamıyla korumak **adl'i** oluşturur.

Hak'tan gelen bu ölçü ve sınırlara kendinden bir şey katmadan tam bir teslimiyetle riayet **adil'i** oluşturur.

Hakkın belirlediği ölçüler, emir ve nehiyler doğrultusunda fiiller işlemek ise, tam anlamıyla **muteditil'i** oluşturur.

Yüce Allah'ın (c.c) hak isminin tecellisi hakikat, O'na teslim olanların, O'nu arayanların, O'na uyanların, O'na aşık olanların talep ettiği, her yerde görmek istediği **hakikat** as-

linda **hakkı** tam anlamıyla ve hakkıyla tanımının bir sonucudur.

Hak yolcularının tam bir teslimiyetle kat ettiği mesafede pratize ettiği fiil, yine mutlak adil olan Hakk'ın tecellisi ve adaletin resmidir, resmedilişidir. Mutlak Hakk'a, Mutlak Adil'e tam teslimiyetle itaat O'nu tanımının (arifbillah) olmanın neticesidir.

Bu fiiller de hakkı, hakikati, adli, adaleti, kardeşliği, sevgiyi, barışı, hoş görüyü ve aşkı resmeder.

Hakkı sadece hallak olarak bilip, Hakk'ı tam anlamıyla bütün, isim, sıfat ve fiilleri ile ve onların mahiyet ve keyfiyeti ile kavramamış, tanımamış olanlar, Hakk'ın hakikat tasarrufatına, yine Hakk'ın kendilerine bahşetmiş olduğu özgür irade ve akılla müdahale edenler, Hak'tan kendilerine verilmemiş, kendilerine zannî ve vehmî hayali bir hak ihdas edenler, başkalarından gasp ettikleri hakları dünya ve ukbada bedellerini ödemek üzere uhdesine alanlar ve gasp edilmiş bir hakkı başkalarından devralanlar, Hakk'ın belirlediği ölçüleri anladıktan ve kavradıktan sonra, yine haklara riayet etmeyenler, kendi, akıl, zan ve vehimleri ile belirledikleri sahte haklarla, kurallarla Hakk'ın kullarına hak dağıtan ve kural belirleyenlerin fiillerinin sonucunda; fesat, zulüm, haksızlık, adaletsizlik, hile desise, kin, nefret, bozgunculuk, ihtiras, haset, çıkar, kibir, gurur, bencillik ve enaniyet resmeder.

Neden?

Çünkü Hakk'a teslim olmamış akıllardan neşet eden kural ve ölçülerle tayin edilen, tespit edilen ve belirlenen hak ve hukuk, Hakk'ın hakikat tecellisi olmadığından, hayalî, zannî, vehmî ve sahte, olmaktan öte bir anlam ifade etmez. Zira kendileri de başkaları gibi var edilmiş ve kendilerine ait bağımsız hiçbir şeye malik olmayan mahlûklar, Rabbani bir terbiye ve tezkiyeden geçmemiş ve nefislerini her tür kötü-

lük, günah, hatadan arındırmamışlarsa, başkalarına adalet ve hak dağıtamayacakları gibi, kendileri de hak ve adaletten nasiplerini alamazlar.

Şimdi biz, Hakk'ın, hakikatin, adlin, adaletin, mutedilin, mazlumun, kanaatkârın, en hakiki temsilcilerinden en önemli bir tanesi olan İmam Hüseyin'in (a.s) daha önce belirttiğimiz ve Basra'ya elçisi ile göndermiş olduğu tüm âlemlere seslendiği mektubuna tekrar dönerek, orada hayatî anlam taşıyan şu cümleyi anlamaya, tahlil etmeye, gerçek bir sonuca ulaşmaya çalışalım. Masum bir imamın mantığından yazıya dökülmüş, tüm ihtilafların, şüphelerin, tereddütlerin düğümlendiği nokta olan bu cümle, tekrar ele alınıp incelenmeye, tahlil edilmeye, anlaşılmaya değer, çok önemli içeriği ile kıyamete kadar tüm müşküllerin kanaatimize göre halledilme adresidir.

İslâm tarihinin akış seyrini, Müslümanların ve İslâm ümmetinin aleyhine dönüştürme ve değiştirme çabaları içinde olan bir toplumun tarih boyunca tüm yanlış icraatlarını boşuna çıkaran ve iptal eden ve tarihin akış seyrini İslâm'ın ve İslâm ümmetinin lehine çeviren, dönüştüren, tarihin o anki en mühim dönüm noktasında İmam Hüseyin'in (a.s) şu önemli talebi, iddiası ve mesajı başlı başına ele alınması gereken bir konudur. Şu şekilde tüm âlemlere seslenir:

"Ben bu hakka onu ellerinde bulunduranlardan daha layığım ve müstahak olan benim."

"Ben bu hakka" derken İmam ortada bir hak var ve o haktan bahsetmektedir. Hangi hakka? Kimden gelen hakka? Nasıl bir hakka? Kimin belirlediği hakka? Yukarda tanımlamasını yaptığımız hakka, herkesin ortak olarak üzerinde ittifak ettiği ve ihtilafa düşmediği hak. İşte İmam kıyamete kadar bu hakkı talep etmekte.

Hak; Yüce Allah'ın isimlerinden olduğundan, Mutlak Hak Allah azze ve celle olduğundan, hakikatse Hak isminin

tecellisi ve Hak'tan sudur ettiğinden, hakikat hakla çelişmediğinden ki Hak'la çelişen hakikat olamaz, Hak isminin mahlûkatta tecellisi, tüm kâinatın maliki ve sahibi, yegâne ve tek Hallak Hak Teâlâ azze ve celle olduğundan, tüm mahlûkatın durumuna göre, yaşam şartlarına göre, kendilerinin ihtiyaçlarını, tek, tek, fert, fert, ya da toplu olarak, her kesin hakkını belirleme ve verme makamı yine Hak Teâlâ'nındır. Hak O'dur, O'nun ismidir.

İşte İmam Hüseyin (a.s) bu hakkı talep ediyordu.

Evet, yapılan bu açıklamalardan, Hz. Peygamber döneminden sonra, iç tahripler ve günümüze kadar uzantısının, ümmeti o gün ve bu gün nasıl etkilediğini, insanlığın serüveninin o gün Hz. Peygamber ile yakalamış olduğu, iki ci han saadetinin ilk ayağı olan, dünya hayatı için, nelerin yapıldığını, imkânların nasıl kullanıldığını, emanete, vasiyete, verasete nasıl sahiplendiğini, Hakk'ın Habibi'nin vasi, varis ve vereselerinin, velilerinin, hakkıyla anlaşılmasının hangi engellere takıldığını, şer organizasyonunun iç tahripde kullanmış oldukları yöntemlerin neler olduğunu, hangi alanda başarılı, hangi alanda başarısız oldukları, başarıya ulaştıkları alanların kimlerin yardımları ile olduğunu, başarısız oldukları alanların neden ve sebeplerini, hangi engellere neden ve niçin takıldıkları, şer organizasyonunun kimleri neden nasıl kendilerine örnek alarak yönetim modellerini oluşturduklarını, yönetim modellerini hangi temel esaslara göre şekillendirdiklerini, bu yönetim modelinin halkı, avamı, ümmeti, nasıl, hangi alanda ve niçin etkilediğini, imamları, muhlasların neden bunları tanımadıklarını, neden mücadele ettiklerini, hangi alanda neden başarılı olamadıklarını, mücadelelerinin hangi engellere neden takıldığını, ümmetin; İslâm milletinin, sınıflara, guruplara, hiziplere mezheplere, mekteplere, meşreplere, bölünmesinde ve ayrılmasında şer organizasyonunun ve onlara bağlı saray tellallarının oynadıkları

rolün ne olduğunu, her tür yıkıcı faaliyetlerin ümmetin imanını hangi alanlarda, nasıl etkileyerek, fıkıhî, itikadî, muamele alanlarında farklılaşmalara nasıl sebebiyet verdiklerini, ayrışmanın ümmeti nasıl böldüğünü, bölünmüş, parçalanmış, ayrışmış, dağılmış bir ümmetin hangi şartlarda nasıl yönetildiğini, tefrikanın sonuçlarının iman üzerindeki etkilerini, rehabetin, sefahetin, vurdumduymazlığın, zevku sefanın, bahaneciliğin, umursamazlığın, ümmete nelere mal olduğunu, yönetenlerin akıbetini, devrettikleri mirası devr alanların, farklı yöntemlerinin günümüze sürüklediği, İslâm ümmetinin, bugün içinde bulunduğu durum, duçar olduğu bela ve musibetlerin, üzerine çöreklenmiş zillet ve esaretin, düşürüldüğü tuzakların şekil, biçim ve devamları, tezatlar, tenakuzlar, çelişkiler, her birisi tek tek ele alınıp irdelenmesi, izahı ve çözümü lazım gelen konulardır.

İÇ TAHRİBİN BAŞLANGIÇ NOKTASI

Hiz. Peygamber-i Ekrem'in refik-i alaya yükseldiğı gün; İslâm ümmetinin kıyamete kadar Ehlibeyt'le imtihana tabi tutulma sürecinin başladığı ilk gün olmuştur.

Kur'ân-ı Hâkim'in apaçık bir nassı ile Tathir Ayeti ile paklanan ve Fahr-i Kâinat Efendimizin dili ile tevil edilip, tasdiklendikten sonra, ümmete emanet edilen Hakk'ın Habibi'nin habibleri olan, seçilmiş, muhlas kulları, vasi, varis, verese ve veli olan Ehlibeyt, Allah Resulü tarafından Hakk'ın emri ile İslâm ümmetine emanet edilmişlerdi.

Masumiyetleri Kur'ân tarafından bildirilmiş, Resulullah'ın dili ile bu hakikat izhar olmuş, bu pak, güzide kullar; Hakk'ın kendilerine vermiş olduğu hakkı, ümmet tarafından, emniyet ve selamete, kendilerine tevdi edileceğı inancında, Resul-i Ekrem'in (s.a.a) cenaze merasimi ve defin işlemleri ile meşgul iken, İslâm toplumunun bir bölümü, ihtimali şu nedenlerden dolayı, Benî Sakife'de tüm dünya Müslümanlarının kıyamete kadar mukadderatına etki edecek, çok önemli bir mesele için toplanmışlardı Nedenleri şu şekilde sıralayabiliriz:

a) Hiz. Peygamber ile çok ağır ve zor şartlar altında birlik ve beraberliğı sağlanan ümmetin dağılmasını engellemek için, Hiz. Peygamber'in (s.a.a) buudundan hemen sonra baş seçmek.

b) Ümmetin vahdetini sağlayabilmek için çok acil bir baş seçip, model oluşturmak.

c) Ümmetin dağılması hâlinde cahiliye adetlerine dönme ihtimali taşıyan cahiller topluluğu.

d) Bedevilerin, kavim ve kabile tassubunun yeniden hortlamasını engellemek için baş seçmek.

e) İslâm ümmetine dışardan gelebilecek tehlike ve her tür tehditlere karşı organize olmuş bir toplumla korunabilmek ve tehditlere karşı koyabilmek ve mukavemet edebilmek için çok acil bir baş seçmek.

f) Hz. Peygamber'in (s.a.a) refik-i alaya yükseliş ile sarsılan İslâm ümmetini, Hz Peygamber'in (s.a.a) yokluğunda da, ümmeti Kur'ân ve sünnetle pekiştirmek için baş seçmek.

g) İslâm düşmanlarına ve Yahudi sahtekârlardan ve nifak ehlinde gelebilecek tehlikelere geçit vermemek için baş seçmek.

h) Allah'ın (c.c) kitabını her tür tehdit ve tehlikelere, tahrif, tağyir ve tahriplere karşı korumak ve Hz. Peygamber'in vücudî olarak ümmetten ayrı olduğu bir dönemde ve tüm dönemlerde uygulanabilirliği için baş seçmek.

Evet, yukarda zikredilen birkaç madde ve daha sayılmayan birçok maddelerle birlikte çok önemli nedenlerden dolayı, Hz. Peygamber-i Ekrem'in (s.a.a) dava arkadaşlarının da içinde bulunduğu, ensardan da bir topluluğun hazır olduğu "Benî Sakife" toplantısı, Fahr-i Kâinat efendimizin mübarek naşının henüz yerde olduğu bir ana tekabül etmesi, belli ki başlı başına bu başsız kalma ve kalmama meselesinin İslâm ümmeti için hayatî önem taşıyan bir mesele ve hatta tüm meselelerin fevkinde, bir "el-ehem fe'l-ehem" olduğunu apaçık bir şekilde ispat etmiştir.

Ensardan bir gurubun öncülük ettiği ve muhacirlerden de birkaç kişinin iştirak ettiği ve hallettiği bu mesele, Hz. Peygamber'in mübarek naşına bu meselenin öncelenmesi gerçektende İslâm ümmetinin can damarını oluşturan bir

konu olduğu hususunda artık hiç kimsenin şüphesi kalmamıştır.

Zira baş'sız bir sürü, nasıl sürünün dağılıp, yok olup kaybolmasına sebep teşkil ederse, baş'sız kavim, baş'sız kabile nasıl mümkün değılse baş'sız ümmet, baş'sız İslâm toplumu elbette mümkün değıldir. Yaşama şansı zayıftır. Dağılıp gitmesi, eriyip yok olması, gayet doğal ve mümkündür. Bu nedenle bu mesele meselelerin en başta gelenidir.

İyi niyet taşıyan girişimler sonucu, Benî Sakife'de Ebu-bekir halife seçilmiş, böylece bu "el-ehem Fe'l-ehem" mesele, ümmetin baş'sız kalmaması için, sonuçlandırılmıştır. Böylelikle insanlık ve İslâm tarihinde yeni bir sayfa açılmış, bu yeni sayfada İslâm tarihinin akışı, Hz. Peygamber'in hayat-tayken pratize ettiğı, "Hakk'ın seçimi" olan yönetim modeli, "halkın seçimi" olan yönetim modeline, muhtevası tahvil edilerek, tarihin oluşumu ve akışında, kendilerinden sonra gelecek tüm İslâm topluluklarında, birer yönle örneklik teşkil edecek, yeni, yepyeni bir model oluşmuştur.

Bu yeni model, Yüce Allah'ın (c.c), Hz. Peygamber (s.a.a) ile Sadr-ı İslâm'da nasip ettiğı, **muhlas kulla idare şekli**, ilk defa **muhlis kulla idare şekline** dönüşerek yürürlüğe girmiştir.

Günümüze kadar, her dönemde, tarihin sayfalarını şekillendiren, "Tarihin o gün atan kalbinin dönemeç noktasında meydana gelen, bu yeni oluşuma", o dönemde yaşayan İslâm toplumunun tamamının bakış açısını, duruşunu, konu ile ilgili yorumunu, tahlilini, tam anlamıyla kavrayabilmek ve gerçek bir sonuca ulaşabilmek için, yine şu çok önemli soruların cevap bulması zaruridir.

1) Bu yeni oluşumu o gün tüm İslâm toplumu kayıtsız, şartsız tanımış, itaat etmiş ve onaylamış mıdır? Onaylayan kimlerdir ve gerekçeleri nelerdir? Onaylamayanlar kimlerdi ve gerekçeleri neler idi?

2) Hz. Peygamber-i Ekrem'in (aleyhi's-salatu ve's-selam) mübarerek naşının dahi kaldırılmadan hal edilmesi, çözümlenmesi gereken bu konu, tüm Müslümanların ittifakı ile birinci derece de önem arz ettiğine göre, Kâinatın Efendisinin Allah'ın (c.c) dinini kendisi ile kemale erdirdiği, Hakk'ın rahmetinin has tecellisi, öylesine mühim bir meseleye bizzat el atıp, oluşabilecek muhtemel ihtilafları bertaraf etmek, ümmette doğabilecek derin ihtilaflara sebebiyet verebilecek bu en önemli soruna nokta koymadan, konuyu bağlamadan, sorunu çözmeden, vasiyet bırakmadan mı beka âlemine göçtüler?

3) Eğer Hz. Peygamber (s.a.a) bu sorunu çözüp konuyu bağladıysa, nasıl bağladı, konuyu nasıl noktaladı? Açık bir hüküm ve kat'i bir nass var mıdır? Varsa bu hükümler ve nass'lar nelerdir, hangileridir? Kimler bu hükümleri nasıl anladı, nasıl yorumladı, nasıl baktı? Bu hükümlerde ihtilaf varsa sebepleri nelerdir? Tarihî vakıalarla bu ihtilaflara nasıl bakabilir, nasıl çözebilir ve doğru olana nasıl ulaşabiliriz?

4) Hüküm işarî ise, Hz. Peygamber kime işaret etti? Hz. Peygamber bir adres mi, yoksa birden fazla adreslere mi işaret etti? Hz. Peygamber aynı anda farklı, farklı şahıslara mı işaret etti? Tek bir merkeze ve bir tek adrese işaret etti ise, bu merkez ve adres neresidir? Neden ümmet bu adres üzerinde ittifak etmedi? Hüküm açık ve net ise ihtilafın kaynağı ne idi?

5) Allah Resulü, Kur'ân-ı Hakim'in nassı ile sabittir ki, herhangi bir konuda hüküm verdi mi müminlerin ihtiyar hakkı olmadığı gibi, en ufak bir şüphe ve tereddüt duymadan, tam bir teslimiyetle işittik ve itaat ettik diyen ashab-ı güzinin acaba bu en önemli konuda, hükümden bihaber mi idiler ki, bu hükmü herkes farklı algıladı?

6) Hz. Peygamber'in (s.a.a) buudundan sonra, risalet ve nübüvvet makamının artık son bulması ile birlikte "Hakk'ın seçimi olan **muhlas** kullar halkası da tamamlandı mı?"

Cevap evetse; gaybî melekutî âlemle, halkın Hak'la irtibatı kıyamete kadar koptu mu? Koptuysa, Hakk'ın muradını orijinal anlamda halka ulaştıracak kişiler muhlis kullar olabilir mi? Cevap evetse; ihlas ölçüsü yalnız Allah azze ve celle tarafından malum olan bu kulları biz nasıl tanıyacağız? Zahirde muttakilerden onları nasıl ayırt edebileceğiz? Şeytanın ayartma ve ayak kaydırma operasyonu kapsamı dâhilinde olan, kayma ve kaymama, ayartılma ve ayartılamama ihtimali ile muhtemel olan bu kullar hakkında verebileceğimiz karar zannî ve vehmî olmayacak mı? Bu kullara bizler nasıl güveneceğiz?

Cevap hayırsa; risalet ve nübüvvet makamının son bulması ile muhlas kullar halkası devam etti ise, bu muhlas kullar kimler idi? Kur'ân ve sünnette özellikleri açıklanmış mıdır? İttibaları farz kılınmış mıdır? Nübüvvet ve risalet makamında olamayan bu kulların sahip oldukları makamın adı nedir? Bu makam hangi özellikleri içerir?

Gaybî âlemle irtibatları nasıldır? Günah işlerler mi? Neden işler veya işleyemezler? Bu kullar şeytanın ayak kaydırma ve ayartma kapsamı dâhilinde midirler? Değillerse, Hakk'ın muradını tam anlamı ile halka aktarabilirler mi? Tüm bu özelliklere bu kullar sahip ise, kimler, neden, niçin, hangi amaç uğruna bunları tanımadı, ittiba etmedi, ittibaları engellendi, bunların başlarına Peygamber-i Ekrem'den sonra neler, niçin geldi?

7) Eğer muhlas kul halkası kopmadı ve kıyamete kadar devam eder düşüncesi doğru ise; muhlis ve muhlaslar arasında ki en önemli fark Hak tarafından muhlas kulların seçilmişlik vasıflarının varlığı ise, muhlis oldukları kabul edilen veya iddia edilen kullar hangi mantıkla muhlas kullara

öncelenmektedir? Muhlis kullar, muhlas kullardan öne geçirelerek onların ekval ve ef'alleri numune olarak kabul edilir?

Hz. Peygamber'den sonra muhlas ve muhlislerin vazife ve misyonları neler idi? Acaba tüm ümmet muhlasların talim, terbiye, himaye ve öğretileri ve yol göstericiliğinde birer halis, muhlis kul olmakla emrolunmamışlar mıydı?

8) O en önemli mesele olan ümmete baş seçme meselesi vuku bulduğunda, acaba muhlas kullar meselesinin neresinde, muhlis kullar meselenin neresinde durdular, o meseleye nasıl baktılar, neden baktılar?

9) Muhlas kullar bu meseleyi nasıl yorumladılar? Bir hak talebinde bulundular mı, bulundularsa ümmet ne dedi, olaya nasıl baktı, nasıl yorumladı? Nedenleri ve gerekçeleri neler idi? Muhlas kullar seçilmiş kullar olmaları hasebi ile bu baş seçme hadisesini üstlendiler mi, üstlenmediler mi, yoksa engellendiler mi, engellenmediler mi? Engellendilerse neden ve nasıl engellendiler? Yoksa itaat mi ettiler, itaat ettilerse neden, nasıl ve hangi şartlardan dolayı itaat ettiler? Etmedilerse neden ve hangi sebeplerden dolayı?

Konunun çok hassas ve mühim olmasından dolayı, tüm bu soru ve sorunların tek tek ele alınması, konunun uzmanlarınca ve tarihçiler tarafından yansız, tarafsız, yalnız Hakk'ın rızası gözetilerek, ön yargısız, şartlanmasız, hakikatin deşifresi için, vuzuhi gerektiren konulardır. O günden ta bugüne sarkan Müslüman ümmetin yaşadığı tüm zaman ve mekânlarda hayatlarına etki eden İslâmî anlayışın ve yaşam biçiminin şekillenmesinde, Kur'ânî bakış açısının netleşmesinde, nebevî çizginin istikamete ermesinde, Hakk'ın muradına, hakikate ulaşmaya ve yaşamaya, tüm İslâm âleminin tek vücut, tek yürek, tek akıl, tek can gibi tek bedende hareket etmesine ortam hazırlayacak, herkesin tüm insanlığın hava gibi, ekmek gibi, su gibi, muhtaç olduğu sevgi, barış, hoş görü, birlik, beraberlik ve kardeşlik ortamının tesisi için,

adl-i ilâhî'nin tecellisi için, hakka ve hakikate ulaşmanın mi-henk taşı hükmünde olan bu meselenin düğümünü çözmek, İslâm toplumunun boynunun borcudur.

O günkü şart ve durumlara göre şekillenen o ortam hakkında, münferit olarak bizim hüküm verme gibi bir yetki ve gücümüzün olmadığını burada belirtmekle beraber, bizim sadece hakkı ve hakikati öğrenmek için meseleleri sorgulamamız, herkes gibi, adle, adalete, hakka ve hakikate olan aşkıımızdan kaynaklanmaktadır. Gerçeklerin anlaşılması için bizim yaptığımız bir cehd'den ibarettir. Umulur ki cehd eden bulur. Hakkı aramak, hakka ulaşmak, hakkı bulmak, hakka ve hakikate teslim olmak hak aşıklarının asli görevidir.

Sadece sorgulama ve hakikati bulma babından, ilk dört halife dönemine inme, irdeleme olaylara objektif yaklaşmamız, kafalardaki sorulara net cevaplar bulma amacına yöneliktir.

Zira ilk halifenin seçimi, Resulullah'ın (s.a.a) işarî bildirimi ya da nassa dayalı bir hüküm sonucu vuku bulmuşsa, neden ondan sonraki halifelerin seçiminde bu hüküm aynen uygulanmadı? İlk halife kendinden sonra ikinci halifeyi atadı.

İkinci halife kendisinden sonra altı kişilik bir aday listesi belirleyip vasiyet etti. Üçüncü halifeden sonra da tüm halkın isteği, biati ve ittifakı ile dördüncü halife seçildi. Bu farklı seçim şekilleri o dönemde yapılan bu işlemlerin nassa değil de yoruma bağlı bir metot olduğunu göstermez mi?

Dört halifenin seçim yöntemlerinin farklılığı, hilafet makamının nass ile sabit olmadığı hakikatini deşifre ettiğine göre, o hâlde hilafet modelinin temel kaynağı nedir? Bu dört ayrı model, hangi kaynağa, hangi hükme, hangi birbirine zıt farklı nasslara göre teşekkül eder? Farklı zıt nass olmadığı-

na, olamayacağına göre zıtlıklar nerde, kimlerin kafasında, neden, hangi şartlara bağlı bulunmaktadır?

Bu teşekkül nasslardan meşruiyetini almazsa, nereden alır? Ya da dört halifeden hangi birinin seçim yöntemi şer'i-i dir? Yoksa hilafet modeli her zaman ve her ayrı mekânda değişen şartlara ve oluşan durumlara göre daima farklılık arz edebilen insan aklından neşet eden içtihadî bir durum mudur?

Hiç biri değilse, gerçek model, nebevî model, şer'î model, Hz. Peygamber'in emanet ettiği geçek modelin adı, sanı nedir? İmamet mi, hilafet mi, saltanat mı, emirlik mi? Ümmete baş seçilecek kişiye verilecek unvan nedir? Emir mi, amir mi, sultan mı, şah mı, padişah mı, imam mı, reis mi, hangisidir? Kur'ânî unvan var mıdır, varsa nedir? Bu isimlendirme neden her zaman yapılamadı?

Bir Tahlil ve İmamet Modeli

Hz. Peygamber'in buudundan sonra, nübüvvet ve risalet sona erdi. Nübüvvet sona erince, nübüvvet vazifesine ait olan insanları eğitme ve onlara rehberlik etme görevi ne oldu, bu vazife kaç bölündü? "*Âlimler peygamberlerin varisleridir.*" evet, ulema elbette Peygamber'e varistir. Peki, hangi ulema, herkes ulema olabilir mi?

Hz. Peygamber'in hakiki misyonunun taşıyıcıları kimlerdi? Rehberlik, irşat, tebliğ, tezkiye, talim, yönetim hususunda nebevî veraset taksime mi uğradı? Bu vazife kaç bölündü? Sufiyeye manevî seyr-i suluk, zahirde âlimlere ulema, sultanlara da yönetim vazifesi mi düştü? Peygamberî veraset taksimata mı uğradı?

Biz daha önce irşat, tezkiye, terbiye vazifesinin Emevîler döneminde başlayıp Abbasîlerden ta günümüze kadar gelen şekli ile muhlas kullar üzerinde oynanan oyunlar, yapılan hile ve desiselerle, teşviş, tahrif, tağyir metotları ile muhlas

imamların haklarının nasıl gasp edildiğini, sahte mürşitler, hadiler ve ulemalar ihdas edilerek hakikileri ile karıştırıp, "hakkı batılda gizleme" metodu ile yapılan tahribatlara değinmiş ve bu hususta detaylı bilgiler vermiştik.

Şimdi siyasi liderlik yani **nebevi yönetim modelinin** üzerinde oynanan oyunlar üzerinde durmaya çalışacağız.

İslâm ümmetinin tarihine damgasını vuran, fakat bu gün uygulanma alanı ve imkânı bulamayan, hilafet modelinin tam anlamıyla tahlil edilmesi ve hakkıyla anlaşılması için daha önce yapılan yorumlar ve sorduğumuz soruların net cevap bulması aklî, naklî, nassî, ilmî kaidelere bağlı kalınarak, o modelin tahlilinin yapılması ve o modelden günümüze kadar sarkmış İslâmî anlayışın şekillenmesine sebep teşkil etmiş hilafeti o günkü şartlarına göre ele alıp, konuyu tam olarak anlamak ve günümüz şartlarında böyle bir modelin tüm soru ve sorunların halli için, ihtiyaçlara cevap verip veremeyeceğinin tespiti açısından önem arz etmektedir.

Hilafet modelinin tesisinde, İslâm toplumunu idare edecek kişinin, halifenin o günkü şartlar ve durumlara göre, yöneticisini tanıyıp biat ederek kabul etmesi şu önemli vasıfların o yönetici zatta bulunması zaruriyetine bağlı idi; İslâm ümmetini yönetecek ve idare edecek kişinin doğru yolda yürümesi, Kur'ân ve sünnete uyması ve hak yoldan sapmaması kaydına bağlanmış ve aksi takdirde o kişinin bu yüce makamı işgal etmesi mümkün olmayacak şura tarafından alaşağı edilecekti.

Bu vazifeye talip olan adayın, bu vazifeyi üzerine alması ile kazanacağı unvan **halife** unvanıdır. Fakat bu unvanı hak edebilecek kişi için olmazsa olmaz koşullar vardır, mevcut adaylar içinde halifenin; "yeterli olması, akil, adil, dindar, âlim, muttaki ve en iyi aday" olma şartı mutlaka olmazsa olmaz koşuldur. Bu şartlara haiz olan kişilerin içinden **en**

iyisi, halk tarafından seçilir, ona biat edilir. **Halife unvanına** sahip olur. **Hilafet makamına** böylece geçer.

Ümmetin tüm sorunlarını halledecek, yeteri kadar yarıdımıcılara sahip olacak olan halife, yine ümmeti temsilen bir heyet veya topluluk ve şura tarafından sürekli denetlenecek, icraatları takip edilecek, hataları düzeltilecek, yanlış yaparsa uyarılacak, yeterli ve başarılı olması hâlinde göreve devam edecek, yanlış yapar ve bu yanlışlarında da ısrar ederse, o unvan ondan geri alınıp, yerine, başka bir halife seçilecektir. Böylece denetçi heyet halifeyi **azletme** yetkisine sahiptir.

Dört halife döneminde bu anlatılanlar uygulama imkânı bulmuş ve tüm bu sayılan şartlara, ilk iki halife azami derecede uymuş, üçüncü halife zamanında da denetçi heyet halifeyi azletmek istemiş ve provokatörler tarafından halifenin canına kıyılmıştır.

Her ne kadar halkın seçiminin ön planda tutulduğu, ön şart olduğu ilk dört halifenin seçim biçimlerinin farklı farklı vuku bulması gerçeği, herkes tarafından biliniyor kabul ediliyorsa da, halife unvanını alan kişinin, dört halife döneminde "Kur'ân ve sünnete tam bir riayet ve yeterlilik şartı" imamet modeli açığını kapatmayı, müşkülleri tam anlamıyla halletmiyorsa da, o günün şartlarında halkın çoğunun değişen halifelerin değişik seçim biçimlerini onayladığı anlaşılmaktadır.

Hilafetin Aklî ve Naklî Tahlili

Bu yönetim modelinin; insan aklından neşet eden bir netice olduğu, dönemin koşullarında, oluşan şartlara göre, ashabın içinden bir kısmının bu konuda içtihatları ve aklî çıkarımları ile hareket ettiklerini artık günümüzde bilmeyen ve kabul etmeyen akıl sahibi hiç kimse kalmamıştır.

Hakka ulaştıran mı uyulmaya daha layıktır, yoksa doğru yola ulaştırılmadıkça kendisi hidayete

ulaşmayan mı? Ne oluyor size? Nasıl hükmediyorsunuz?¹

Nassa dayalı dinî yönetim modelinde, yöneten kişinin, **muhlas, seçilmiş** kul olması hasebi ile Hakk'ın seçim ve tasarrufuna insanların kayıtsız, şartsız itaati farz kılınmış, hiçbir muhlas kulu denetleyecek bir beşerî heyetin varlığı, ne Kur'ân-ı Kerim'den gelen haberler, ne sünnette, ne peygamberler tarihinde vuku bulmamış, konuyla ilgili tek bir not dahi kayda geçmemiştir.

Zira Hakk'a ulaştıran, elbette uyulmaya en layık olandır. Hakk'a ulaştırma görevi kendisine Hak Teala azze ve celle tarafından tevdi edilmiş ve seçilmiştir. Doğru yola ulaştırılmadıkça, doğru yolu bulması mümkün olmayan, hidayete o da muhtaç ve susamış, hayatının her hangi bir döneminde hidayetten uzak yaşamış bir zatın evrensel anlamda uyulması gereken biri olamayacağı yukarıdaki ayette apaçık bir şekilde nassla sabitlenmiştir.

Yüce Allah'ın (c.c) mülkünde tasarruf hakkının yegâne sahibi olduğunu, dilediğini seçtiğini, dilediğine mülkünü verdiğini, bunu hiçbir insanın sorgulama hakkının olmadığını, zira mülk sahibinin kendi mülkünde dilediği gibi tasarrufta bulunacağını, kaldı ki kendisinin sahibi olduğu, göklerin ve yerin, kâinatın ve tüm içinde bulunanlarla birlikte insanın da malikinin o olduğu, bu insanın; yaratılışı, fıtratı gereği, kendi kendini idare, tedvin edemeyeceği, hakkı ve adaleti Rabbanî bir terbiye, rahmanî bir tezkiyeden geçmemiş kulların başaramayacağı hakikati da şu ayet-i celile'den de anlaşılmaktadır:

Şüphe yok ki Allah, size onu seçti ve onu bilgi ve vücutta sizden üstün kıldı Allah mülkünü dilediğine verir.¹

1- Yunus, 35

"Amenna ve saddakna" duyduk ve itaat ettik, mülk senin, izzet senin, hüküm senin, ilim, bilgi senin, dilediğini, dilediğine ilimde de, hükümde de üstün kılar seçersin, mali-kü'l-mülk sensin.

Kaldı ki **muhlas, seçilmiş** kulu vazifeden **azil**, kullar için asla söz konusu olmadığı gibi, hiçbir muhlas kulun vazifesi-ni, hatalı, kusurlu, eksik, yaptığı veya yapabileceği düşünce-si hiçbir akıl ve gönülde yer edinememiştir.

Bu hususta **İmam Ali er-Rıza (a.s)** şöyle buyurmaktadır:

İmam, Allah'ın yeryüzündeki ve mahlûkatı ara-sındaki emini, kullarına hücceti ve şehirlerdeki ha-lifesidir. Halkı Allah'a çağıran ve O'nun belirlediği sınırları savunandır.

İmam günahlardan tertemiz kılınan, ayıplardan arındırılmış olan, özelliği ilim, nişanesi hilim olan dinin düzeni, Müslümanların izzeti, münafıkların öfkesi ve kâfirlerin yok edicisidir.

İmam zamanın yegânesidir. Hiç bir kimse onun makamına ulaşamaz. Hiçbir âlim onun dengi ola-maz, onun bedeli, misli ve eşi bulunamaz. Bağışla-yan Allah'ın fazlı ile taleb ve kesbe dayanmaksızın, bütün faziletleri taşır, durum böyle iken kim imamı tanıyabilir veya özelliklerinin özüne ulaşabilir?²

Yukarıdaki ayetlerin tevilini yapan Hakk'ın seçilmiş, muhlas kulu İmam Ali er-Rıza (a.s) adeta nebevî yönetim modelinin şekil ve biçimini resmetmiş ve uyulması gereken kulların hakikatini deşifre etmiş, " taleb ve kesbe dayalı ola-mayan, fitrî ve vehbî ilim sahibi Ehlibeyt İmamları'na ittiba-nın gereği ve vücubiyetini ilan etmiştir.

Hz. Peygamber'in (s.a.a) Ehlibeyt'inden muhlas, seçil-miş, vasi, varis ve vereseleri olan On İki İmamı masum ola-

1- Bakara, 247

2- Tuhefu'l-Ukul, s.480, İhsan yay. Hasan b. Ali el-Harranî

rak tanımayanlar, onların manevî makam ve mevkilerinin hakikatine vakıf olsalar da olmasalar da, ismetlerine kail olmayanlar, her ne kadar bu şekil bilseler veya inansalar da, tarih boyunca, hiçbir zaman ve mekânda onların en ufak bir hata ve yanlışlarından, ne onlardan gelen rivayetler ve takipçilerinden, ne de onların takipçileri olmayan, fakat onları seven veya sevmeyen kesimlerden, hata, kusur ve günahlarından söz edilememiş, tek bir not dahi yine kayda geçmemiş, geçememiştir. Zira yoktur, olmamıştır ve de asla olmayacaktır.

Bu nedenle halık ve sani-i küll-i şey, şöyle ferman etmektedir:

Ey iman edenler, Allah'a, Peygamber'e ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin.¹

Eğer bir şeyde çekişirseniz, Allah'a ve ahiret gününe inanmışsanız, Allah'a ve Resulü'ne döndürün bu hayırlı ve en güzel tevildir.²

Mülkünde tasarruf hakkı yalnız kendisine ait olan yegâne Malik, Halık, Sahip, Sani olan Hak Teala azze ve celle; iman edenlere seslenerek, Hakk'a ulaştırana itaate, uymaya, tabi olmaya davet ederek, bu fermanıyla kayıtsız, şartsız, itaati, Hakk'a, Hakk'ın hak Resulü'ne, Hakk'ın hak Resulü'nün emanet, vasi, varis ve vereselerine de farz kılmış ve ayetin devamında akıl sahiplerinin dikkatini yoğunlaştırarak şu hakikati anlamaları için, rahmet esintilerini Resul'ünün dili ile ta kıyamete kadar estirmiştir "Aranızda şayet çekişme, ayrılık ya da niza olursa, şayet Allah'a ve ahiret gününe inanmış iseniz, yani tam bir teslimiyetle teslim olmuş ve iman etmişseniz, bu tür çekişmelerde, Kur'ân ve sünnete müracaatınızla, muhlas seçilmişlerin yaptıkları icraatların,

1- Nisâ, 59

2- Nisâ, 59

tevil ve yorumlarının hak ve hakikatle örtüştüğünü, bütünleştiğini görecektir ve anlayacaksınız. Muhlas kulların her zaman haklılığını, eksik ve kusurlu akılların eksiksiz ve tam bir ilm'in karşısında nasıl aciz kaldığına bizzat şahit olacaksınız. Muhlas kulların her konuda mutlak hakka isabetlerini, Hak âşıklarının hakka ve hakikate teslim olmuş veya teslim olmaya hazır gönüllerden, vicdanlara aksedişini izleyeceksiniz. Tabi ki ön yargısız, şartlanmasız, Allah'a ve ahirete iman etmişseniz.

Hakk'ın hak sahibi olduğu gerçeğinden, hakikatinden hareket edenlerin, Hakk sahibinin insana tevdi ettiği yönetim haklarını ellerinde bulunduran muhlasların hakikatleri ve adaleti icrada, Hakk'ın muradı ile o müberra zatların, hatadan masun, günahtan da masum oldukları, Hak'tan halka numune kullar olmaları hasebi ile kendiliğinden anlaşılacak ve açığa çıkacaktır. Bu sebeple onlara itaat Allah'a, Resulü'ne itaat gibi, kayıtsız, şartsız ve mutlaktır. Allah azze ve celle'nin, hata ve günah işleyebilecek kulları başkalarına numune olabilmeleri için seçmez. Bu "hulfu'l-va'd", O'nun şanına yakışmadığı ve mümkün olmadığı gibi, bu işi O'na havale etmekte insan için bir zulümdür. Allah azze ve celle mutlak adildir, zalimi ve zulmü de sevmez.

Gerek Hz. Peygamber'in (s.a.a) buudundan sonra, henüz Kâinatın Efendisini aralarında bulunduğu zamanlarda onu can ve gönül gözü ile müşahade etmiş denetçi sahabilerin çoğunun hayatta olması, gerekse muhlas, seçilmiş, vasi, varis, verese olan imamın, yasama, yürütme ve yargı makamını elinde bulundurduğu, ümmete nezaret ettiği bir dönemde vuku bulan uygulamalar, Kur'ân ve sünnete mutabık bir yönetim biçimini tezahür ettiriyordu. Yapılan hata ve yanlış icraatların, muhlas imam tarafından tashih edilmesi, İslâm ümmetinin ulvî hedeflerinde ilerlemesine, ümmetin içerden kenetlenmesine, dinin ayakta kalmasına, Kur'ân ve

sünnetin Hakk'ın muradına uygun teviline ve halkın ilim ve irfanda bilinçlenmesine vesile oluyordu.

Ne zaman ki, cahiliye dönemine rücu için fırsat kollayanlar İslâmî yönetim modelini saltanata tebdil etmeyi başardılar, ümmet derin yaralarla sarsılmaya başladı. O dönemin muhlas imamlarının katledilmesi, yapılan yanlış icraatları denetleyecek ve tashih edecek seçilmişlerin, tehlike olarak telakki edilip, Kur'ân ve sünnetin çiğnendiği icraatları onaylamaları, zalimlere itaat ve biatleri talep edilince, asla zalimlere boyun eğmeyen ve onlara itaat etmeyen muhlasların şehadet edilme süreçleri ile devam edegelen uygulamalar, ümmetin uyanmasına ve yönetim biçimlerinin İslâm ve Kur'ân'dan uzak bir model olduğunun anlaşılmasına imkân vermişti. Bu hususta, tarihî süreç içerisinde ta günümüze kadar süregelen hile, desise ve tuzakların bir kısmını anlatmaya gayret ettik. Şimdi de, zalimlerin ümmetin hafızalarına kazımayı başardıkları ve onarılmamış ve günümüze kadar sarkmayı başarmış, tashih edilmesi gereken bu çok önemli konulara inşaaalah değineceğiz.

Ümit ederiz ki, bu konular dikkatli bir şekilde anlaşılıp, ümmetin duçar olduğu bela ve musibetlerin kaynağı teşhis edilerek, tedavi yöntemlerine konunun uzmanları el atarak, hak ve hakikatin anlaşılması için yalnız Allah'tan tevfik, yardım dileyerek, yardım eder de Hakk Teala azze ve cel-le'nin hem dünya, hem ukba ebedî saadetine nail olabilsinler.

TARİH BOYUNCA ANARŞİ, KARGAŞA VE KARIŞIKLIKLARIN TEMEL SEBEBİ

Hakk'ın sahibi olduğu yeryüzünde, Hakk'ın belirlediği ölçülerle, Hakk'ın seçtiği kullarla, Hakk'ın vaz ettiği kuralları, Hakk'ın muhlas kullarının icraatlarına bırakmak istemeyenler, kendi aklî çıkarımlarının belirlediği ölçüleri, kendilerinin tek bir tozuna dahi sahip olamayacakları yeryüzünde, kendilerinin belirledikleri, seçtikleri, atadıkları Hakk tarafından seçilmemiş, muhlas olmayan kullara tevdi edenler, tabii olarak sünnetullaha ve adetullaha aykırı işlere kalkışarak, anarşi, kargaşa ve karışıklıklara sebep teşkil etmiş olurlar.

Neden mi?

Çünkü insanoğlunun yaratılış fıtratında, fitrî, yani doğuştan kendisinde mündemiç olan gülmek, ağlamak, özlemek, sevmek, acımak gibi hasletlerle birlikte, aynı zamanda ve aynı can ve bedende bir başka fitrî özellik olan, kin, nefret, haset, hırs, ihtiras gibi hasletler de insanda diğerleri ile beraber mündemiçtir. Bir birine tamamen zıt bu farklı özellikler insanoğlunun fıtratında aynı zamanda hep birlikte her zaman vardırılar.

Peki, birbirine zıt bu farklı hasletlerin ve özelliklerin hangilerinin iyi, hangilerinin ise kötü hasletler olduğuna kim ve neye göre karar verecek?

Yine insanın kendisi karar verecek.

Peki, nasıl karar verecek?

Yine insanın kendisinde mündemiç aklı ve bir başka fıtrî haslet olan vicdanla.

Peki, vicdanlara hasletlerin iyiliğini ve kötülüğünü ilham eden ve öğreten kimdir?

Allah azze ve celle'nin, "*Ve Nefsin ve ma sevvaha Felhemeha fucuraha ve takvaha*=**Nefse ve onu şekillendirene, sonra da ona iyilik ve kötülük kabiliyeti verene andolsun ki**"¹ ayet-i celilesi ile sabittir.

Vicdanları harekete geçiren, insanı amele sevk eden, aklı yönlendiren, nefsî istek ve arzulardır. Nefsin dizginlerini eline alması gereken akıldır. Ki, aklın hakim olmadığı nefse şeytan kılavuzluk eder ve onu yönlendirir. Nefsin hangi isteklerinin meşru, hangi isteklerinin gayri meşru olduğunu nefse ilham eden ve öğreten Hakk'tır.

Bu nedenle Hakk'ın belirlediği ölçülerle, nefsini dizginleyerek, aklın emrine vermeyi başaran için Hakk Teala azze ve celle; "*Kad efleha men zekkaha*=**Nefsini arıtan saadete ermiştir, kurtulmuştur.**"² buyurarak nefsi arıtmanın önem ve ehemmiyeti ile birlikte arınanın kurtulduğunun müjdesini vermiştir. Demek nefsini dizginleyen ve tezkiye eden kurtulur.

İşte kısacık bir hayatı, ebedi, bitmez bir hayata ve saadete tebdil edecek, tek şey, "tezkiye"dir; tezkiye de kurtuluştur.

Peki, bu tezkiye nasıldır? Nerede tezkiye? Ne zaman tezkiye? Kiminle tezkiye?

Yüce Allah; "**O Allah ki, ümmilerin içinden bir peygamber gönderdi ki, onlara ayetlerimizi açıklar ve onları tezkiye eder, onlara kitabı ve hikmeti öğretir ki, bundan önce apaçık bir delalet içindeydiler.**"³ buyuruyor.

1- Şems, 7-8

2- Şems, 9

3- Cuma, 2

İşte Allah'ın selamı hepsinin üzerine olsun, peygamberlerin geliş ve muhlasların görevlendiriliş sebeplerinden bir tanesi ve en önemlisi tezkiyedir.

Elbette mutlak kurtuluş, kendilerini tam anlamıyla ve her yönüyle tezkiye etmiş kullarla ve zatlarla mümkündür.

Allah Tebareke ve Teala hazretleri, kendini tezkiye etmeyi başaran kulları seçer ve diğer kullarına numune olsunlar diye onları görevlendirir, gönderir.

Makam, mevki, dereceleri ve isimleri, isimlendirilmeleri, farklı olsa da, kıyamete kadar yeryüzünü bu muhlas kullar ziynetlendirir.

Peygamberlerin öğretileri ile nefislerini tezkiye eden kullarla birlikte, onların vasi ve varisleri, nübüvvet ve risalet misyonunun devam ettiricileri, karizmatik olarak nebi ve resullerin tüm misyon ve yetkilerine de varistirlir. Bu muhlas, seçilmiş, Hakk Teala azze ve celle ile ahitli olan imamlar, toplumlara, liderlik ve önderlik vazifeleri ile muvazzaf olmaları nedeni ile de, hem nefislerini tam anlamıyla tezkiye etmiş, hem de başkalarının ıslahı için tüm hayatlarını ve varlıklarını Hakk'a feda etmekten imtina etmemekte, hükümler vaz etmekte, tevil ve yorum hakkını da ellerinde bulundurmaktadırlar. Onlara uymayıp, kendi kafalarına göre takılanlar, hem kendilerini, hem de toplumları fesada, kargaşaya bilererek, ya da bilmeden sürüklemektedirler.

Hakk'ın seçilmiş muhlas kulları, hayatlarının hiçbir safhasında, İslâm ahkâmını uygulamamazlık edemez, Hakk'ın emirlerini, nefislerini tam anlamıyla tezkiye etmiş bir kuldan saklamasını, eksik uygulamasını, bir kısmını kendi istek, arzu ve hevesine göre tebdil etmesini beklemek, ummak, halktan, Hakk'ın emirlerinin bir kısmını uygulamalarını, bir kısmını terk etmelerini telkin ettiklerini iddia etmek, Hakk'a, Resul'üne ve onun varislerine atılan korkunç bir iftiradır.

Muhlas imamlar, Hakk'ın emirlerini ve yasaklarını, helal ve haramı asla ve kat'a İslâm toplumundan gizleyemezler.

Ancak Hakk'ın kulları, muhlas imamların görevlerini icra etmelerini engeller, onları darda ve zorda bırakacak olursa, yine onlar içinde bulundukları zaman ve şartlara göre hareket ettiklerinde, hiç kimsenin, kendi akıllı, bilgisi ve yetersizliği ile onları, tartma, ölçme, deneme ve yargılama gibi bir hakkı asla olamaz.

Her ne şartlarda olursa olsun, muhlas kulların sahibi oldukları "umumî genel velayet haklarının" başka kullar tarafından gaspı ya da engellenmesi durumunda, onların görev ve vazifelerini, zorla ve baskıyla uhdesine alanlar ve onların diğer vazifelerini de Hakk'ın başka kulları arasında taksim edenler, bilbedahe gösterir ki, bu vazifeleri icra etmek isteyenlerin işlediği fiiller sonucu ortaya çıkan manzaralar, anarşi, karışıklık ve kargaşanın doğmasına temel neden teşkil ederler.

Herkes kendi aklî çıkarımlarına göre hareket eder, savaş ve cihat ilân etmeyi kendi ukdesinde alabileceği bir karara bağlı zannederse, herkes kendi anlayışını doğru kabul eder, ona göre hareket ederse, hiç kimse tarafından her hangi bir hakla taltif edilmemiş olanlar, kendi düşüncelerine göre hak tanımı, adalet tanımı, eşitlik tanımı, özgürlük tanımı, insan hakları tanımı yapmaya kalkışırsa, kendi zaviyesinden meselelere yaklaşmış, kendi açısından tanımlar koymuş, kendisinin ve kendi toplumunun her tür menfaatini her şeyin üstünde görmesine sebep teşkil edeceğinden, bir başka toplulukta farklı ama kendilerine göre doğru yorum ve tanımlar koyar bir başkasının yorum ve tanımını kabul etmez ve beğenmez, böylece yine karışıklık, kargaşa ve anarşinin önü alınmamış olur.

Demek ki, insanı halk eden ve onun tüm fitrî özelliklerini bilen ve ona iyi ve kötüyü öğretip ilham eden, her şeyin

yegane tek sahibinin vaz ettiği evrensel kanunları tüm insanlar temel baz alıp onun belirlediği ve yaptığı tanımlamalar üzerinde ittifak edilirse, dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir zaman, kargaşa, karışıklık ve anarşi asla olmaz. Zira mülk sahibi her şeyde kendi mülkünde kusursuz ve eksiksiz tasarruf ettiği gibi, insan hayatını tedvinde de en mükemmel tasarrufu hem kendi yapar, hem o hak zaten kendisine aittir, dileğini o hakka mirasçı kılar.

Aksi takdirde dünyanın farklı coğrafyalarında, farklı yerlerde insan denen bu mahlûk kan akıtacak, fesadı yaygınlaştırmaya devam edecektir. Her yönü ile tekâmül eden insan akli bu hakikate doğru hızla tekâmül etmekte ve bu gerçeğe teslim olmak istemektedir ki, ne üzücüdür ki, nefis istek ve arzular, tutkular, hırs ve tamah, enaniyet, bencillik, doyumsuzluk gibi talepler insanın bu hedefe doğru ilerlemesini engellemekte, "nefis savaşı" bu gün için tüm insanlığın kurtuluşunun yegâne yol haritası olduğu tüm düşünen, akleden ve vicdan sahibi erdemliler tarafından günümüzde kabul edilmektedir.

Zaten olma ve olmama ihtimali taşıyan tüm mümkün varlıkların içerisinde zîşuur sahibi olan tek canlı insanın yine kendisinden, kendi nev'inden, cinsinden, başka bir insana veya insan topluluğuna, yine kendisi gibi var edilmeye, imkân sahasına çıkmaya muhtaç, bağımsız hiçbir şeye sahip ve malik olamayan, ilk var olduğu andan belli bir yaşa ve olgunluğa erene kadar, en küçük, en zayıf varlıktan daha aciz ve zayıf olan, talim ve terbiye ile olgunlaşan ve insan adını alan bu masnuun, mahlûkun, başkalarını, kendi akli çıkarımlarından hükümler vaz ederek, kanunlar koyup, kargaşaya mahal vermesi hayretlere şayandır.

Bu enteresan durum, kitabımızın başında da belirtildiği gibi, meleklerin; *"Yeryüzünde bozgunculuk yapacak, fesadı ya-*

yacak ve kanlar akıtacak birilerini mi var edeceksin." feryadı ile adeta pekişmektedir.

Tüm bu karışıklık ve kargaşanın önlenmesi mutlaka imamın varlığına bağlı olup, bu hakikati yine **İmam Ali er-Rıza (a.s)** şu şekilde ifade etmektedir:

İmam dinin ipi, Müslümanların nizamı, dünyanın salahı ve müminlerin izzetidir. İmam, İslâm'ın gelişen kökü, yücelen dalıdır. İmamla namaz, zekât, oruç, hac ve cihat kâmil olur. Ganimet ve sadakalar çoğalır. Had ve ahkâm uygulanır.

Hudut ve sınırlar korunur.

İmam Allah'ın helalini helal, haramını da haram kılar. Şer'î cezaları uygular.

Allah'ın dinini savunur, halkı hikmet, güzel öğüt ve açık delillerle Allah'ın yoluna davet eder.¹

İmam'ın (a.s) açıklamalarından da anlaşıldığı gibi, tüm hakikatler imamla anlam kazanır. Hakikat olur. Hakk'ın emrine ve muradına uygun icraatlar, imamın fiillerine bağlıdır. Hakk'ın muradına uygun teviller imamın sözlerine bağlıdır.

Tüm bu açıklamalardan sonra, akla şöyle bir soru gelmektedir; eğer seçilmiş muhlas kulların, Hakk'ın muradına uygun tevil ve yorumları ve bununla birlikte kendilerinin alacakları kararlarla ilgili vukubulacak icraatlar, anarşi, karışıklık ve kargaşayı engelleyecekse -ki bu doğrudur.- şimdi günümüzde, hayatta ve göz önünde aşikâr mevcut imam yoktur, İmam Mehdi (a.s) her ne kadar hayatta olduğu, gaybe iman ile alakalı bir vakıa olarak itikadî bir mesele teşkil ediyorsa da, o da gözlere aşikâr değildir. İster İmam Mehdi'nin (a.s) gaybubetinden bu yana, imamsız geçen her dönemde, ister şimdi ki dönemimizde din adına, İslâm adına, fiilî icraatlarda bulunanlar, müminleri tedvin edenler, emir

1- Tuhefu'l-Ukul, s.479, İhsan Yay.

verenler, malî, sosyal, siyasal açılardan karar alanlar, savaş ve cihat ilân edenler, tüm bu ve buna benzer fiiller, muhlas olmayan, seçilmemiş bir imamdan sudur ettiğine göre, yapılan ameller sahih midir? Sahihse neden ve nasıl sahih olur? Değilse neden ve doğrusu nedir? İmamet mektebine göre amellerini şekillendirmemiş olanlar, doğru yaptıkları kabul edilse bile, Allah Resulü'nden sonra artık muhlas, seçilmiş kişi halkasının koptuğu ve sona erdiğine inanmakta ve kabul etmektedirler. İmamet mektebine göre amellerini şekillendirenlerin imamsız yaptıkları ameller doğru mudur, değilse neden ve doğrusu nasıldır? Doğruysa nasıl yukarda İmam Ali er-Rıza'nın (a.s) açıklamalarından sonra doğruluğu nasıl tasdik edilir?

Bu sorunun cevabı imamet mektebini benimseyen ekol açısından nettir ve açıktır. Bu konuya İmamiyye mezhebinin yaklaşımı ve genel kabulü şudur:

Muhlas imamın hayatta vücudî olarak bulunduğu dönemlerde almış olduğu her tür karar, o kararlar çerçevesinde uyguladığı her bir fiil, dinin ikamesi, muhafazası, Hakk'ın emir ve yasaklarının Hakk'ın muradına uygun icrası, kişi ve toplumların mukadderatını etkileyecek yaptırımlar, o muhlas kulun uhdesindedir. O muhlas kulun alacağı kararları, yapacağı fiilleri, uygulama ve icraatlarını, halkın kabullenip kabullenmemesi, beğenip beğenmemesi, kararların, imam açısından tahlili ve onun safi mantığından süzülen hakikatlerden gelen icraatlar olması hasebi ile halkın tutumu, hakikatın icrası için önem arz etmez. İmamın safi mantığından, bilkuvveden, müstefad akıl ile insanlığa ulaştırılan kararlar, safileşmemiş akıl ve mantıklardan geri tepse de, imamın kararlarının hakkı ve hakikati yansıttığı aşikârdır. Bu nedenle, bilkuvveden henüz bilfiile geçememiş akılların, imamın alacağı kararı reddetmesi ve tanımaması hiç bir önem taşımadığı gibi, bunu yapmaya da hiç kimsenin hakkı yoktur.

İmam aldığı kararlarla, ümmetin maslahatını gözetir. Eğer herhangi bir işte mefsedet varsa imam onu teşhis eder ve tedavi biçimi uygular. O karar alır. Bu her tür karar için aynıdır. O hayatta olduğu müddetçe, ilim tedris eden ulema da dâhil, hukema, salık, arif, abid, mürşit herkes ondan feyz alır, ondan bereketlenir. İstifade eder, müşküllerini çözer, "ilimde derinleşmiş olanlar" da o hayatta iken, bulundukları yerlerden, ancak ona uyararak, onun emir ve yasaklarına tam teslim olarak, irşat edebilir, iyiliği emr, kötülüğü nehy vazifesini icra edebilir, fakat asla her hususta kendilerini halkın taklit etmesi için içtihat etme cüretinde bulunmazlar, o işe ilmî sakafeleri yeterli olsa bile. Onların yaşadığı dönemlerde içtihat etmiş olanlar ise ya sultanların emri ile imamların müchtehitlerden ilmî derecelerinin daha düşük olduğu yaygarası ile halkı onlardan uzaklaştırmaya yönelik bir komp-lonun kurbanı olmuşlar ya da imamları, o zatlar bilmiş, sevmiş, fakat hakkıyla onların makam ve mevkilerini tam olarak bilememişlerdir. Onları da kendilerinden farkı olmayan ulemalar olarak düşünüp farz etmişlerdir.

Bu uygulama imamet mektebinde on birinci İmam Hasan Askerî'nin (a.s) vefatı ve refik-i alaya yükseliş zamanına kadar sürmüştür.

İmam Cafer Sadık'ın (a.s): *"Avam, (fakih olmayan, istinbat edemeyen, dinî hüküm çıkaramayanlar) günahlardan kendisini koruyan, dini hıfz eden ve mevlasına itaat eden fakihleri taklit etmeleri gerekir."*¹ buyruğu olduğu hâlde, İmam Hasan Askerî dönemine kadar, içtihat müessesesi baki olduğu hâlde, hiç kimse içtihat etmemiş ve yine İmam Hasan Askerî'nin (a.s), İmam Mehdi (accelallah fareceh) zuhuru, gaybubeti, İslâm ümmetinin ondan ayrı geçirebileceği dönemleri de göz önünde bulundurarak, cedit İmam Cafer Sadık'ın (a.s) açtığı

1- Biharul-Envar, c.2, s.88

kapıyı aralayarak, kendisi de, kendisinden sonra; "Kim ule-madan, dinini koruyan, nefsini dizginleyen, mevlasına itaat eden, dünyaya mal ve can ile düşkün olmayanlara, avam için düşen, on-ları taklit etmektir." buyurarak, On İkinci İmam'ın Hz. Mu-hammed Mehdi Muntazar'ın (a.f) gaybubeti ile birlikte, **İslâm ümmetinin imamların vücudî varlıkları ile imtihana ta-bi tutulma süreci**, gaybubetle birlikte, **gaybe imanın yakın derecesinde safileşmesi için**, imamların ümmetten buudun-dan, son imamın zuhuruna kadar, İmam'ın Hakk'ın ilminde muhafaza süreci ile birlikte ümmetin, **kıyamete kadar gayble**, **gaybe imanla**, **imamın gaybubeti ile imtihan süreci başlamış** oldu.

Tam bu esnada, Ehlibeyt Mektebi'nin İmamiye fırkasın-da, imamların yukarıdaki buyrukları ile tayin etmiş oldukla-rı, "yeterli" olan ulema, ilimde derinleşenler ve sayılan özel-liklere haiz olanlar için, **icthihat kapısı** açılmış ve **umumî genel velayet** süreci başlamış oldu.

Bu süre zarfında hem ümmet imamların vücudî varlık-ları olmadan, dinî emir ve nehiylere ne derece itaat edip edemeyecekleri, ne derece dine ve müçtehitlere bağlı kalıp kalamayacakları, ulema ve müçtehitlerin dini ayakta tutmak için neler yapabilecekleri, karşılaşacakları müşkülli her yönüyle nasıl hal edebilecekleri, insan hayatını ilgilendiren her hususta imamların görevlerini üzerine alan "yaşayan müçtehit"lerin, din adına, icra güçlerinin onları taklit edenle-rin destek ve yardımı ile hangi noktalara ulaşabileceği ile il-gili çok önemli bir kapı, ihlâs, sadakat, vekâlet, itaat feragat, icabet kapısı imamlar adına ve namına "**zuhura kadar**" açıl-mış oldu.

İşte bu kapının açılması ile birlikte acze düşen zalim sul-tanlar, dinin ihyasına yardım eden bu girişimin, kendi zu-lümlerinin ve ihtişamlı hayatlarının ve saltanatlarının tehli-keye düştüğünü anladıklarında, **icthihat kapısını zorla baskıy-**

la kapatma kararı alarak, kendilerinin imamlara karşı, teşviş metodu olarak destekledikleri ve yaygınlaştırdıkları, (imamlar hayatta iken) içtihat müessesesini, kendi elleri ile birkaç tane müçtehit ile münhasırlaştırarak, ölmüş müçtehitlerle birlikte, avamın hayatlarında ve yaşamlarında, dinî yaşam biçimini öldürerek, her tür gelişim ve ilerlemenin içtihatla birlikte mesafe almasını engellediler.

İçtihat ve Müçtehide Farklı Ekollerde Farklı Bakış Açısı

Başka ekollerde içtihat kapısı sultanların emir ve talimatı ile kapatılarak, kıyamete kadar dinî vecibelerini yerine getirmek isteyen müminlerin, ibadat ve muameleatlarında, her tür âlim, avam, abid, zahid, arif, hakim, yeterli ve kim olursa olsun, hepsi de "mukallid" yani, başkasını taklit etmek zorunda bırakılmış, dinin ibadat ve muamelat kısmıyla birlikte, ümmeti ilgilendirecek her tür, ekonomik, askeri ve siyasi kararları verebilecek tek meşru, etkili ve yetkili makam lağv edilerek, zalim sultanlar, bu işi, etkisiz, yetkisiz, ehliyetsiz, dirayetsiz, vasıfsız kişi veya kurumların uhdesine terk ederek, imamet ekolünün devam ettiricileri olan yaşayan müçtehitlerin de halk üzerindeki etkinliklerini ortadan kaldırıp, ilerleyen zamanlarda, Ehlibeyt Mektebi'nde de içtihat müessesini etkisizleştirmek, yok etmek, pasifize etmeyi hedefleyerek, vasıfsız kişilerin uhdesine terk edilerek, bu tür kişi ve kurumların aldığı kararlarla yapılan ve yapılacak fiiller, işler, savaş ve cihat adı altında yürütülen faaliyetler, uygulanacak cezaî hadler, dağıtılacak adalet, yapılan ibadetler, ümmet içinde farklılığa, ayrımcılığa, anarşi ve kargaşaya sebep teşkil etmiş, mustaz'af halk, avam, alim, herkes birdenbire, kendilerini, zalim şah ve sultanların pençelerinde buluvermişlerdir.

Enteresandır ki, İslâm toplumunun çok önemli kesimlerinden oluşan farklı farklı toplulukların içinden, ilim, irfan, takva ve zühitte son derece derinleşip mesafe kat ederek gelen zevat, gelişen ve değişen çağın tüm şartlarına vakıf, "Asrın idrakine uygun" içtihatlarda bulunabilecek önder ruhlu zatlar var olmuş ve ön plana çıkmış olmalarına rağmen, asrın idrakine İslâm'ı söyletememiş, içtihat etme cesaretinde bulunamamış, bu değerli, âlim, abid, zahid, arifler de tıpkı avam gibi, kendilerinden önce gelmiş ve geçmiş müçtehitleri taklide mecbur edilerek İslâm toplumlarını uyandırmaya, diriltmeye, yönetmeye, yönlendirmeye muvaffak olamamışlardır. Eksik kalan vazife, yapılamayan tam icraatlar, tabii olarak, İmam'a tam anlamıyla niyabet ortamını hazırlayamamıştır.

Bu nedenlerden dolayı, imamet mektebinde, zalim sultanların aldıkları kararlarda, planladıkları şeytanî hile ve desiselerin farkında olan Ehlibeyt cephesinde, içtihat kapısı açık tutularak, ölmüş müçtehitleri taklit etmeyi ebediyen iptal ederek, sultanların hedefledikleri şeytanî hile akamete uğratılmış ve o cephede, her cephede olduğu gibi başarı elde edememişlerdir.

İmam ve imametın misyonunun orijinal anlamda devam ettiricileri olan müçtehitler, sağlıklı bir şekilde ta o günden günümüze kadar, hiçbir inhirafa uğramadan, sağlıklı bir şekilde gelmeyi, dini her tür bidat ve hurafeden korumayı, İslâm'ın emir ve yasaklarını değişen zamana ve ilerleyen çağa göre, gelişen teknolojiye, ilmi ve tıbbî gelişmelere ve her tür tedvin, tedbir, yönetme ve yönlendirme vazifesini, İslâmî hakikatleri asrın idrakine söyletmeyi, anlatmayı, okumayı ve yaşatmayı Allah'ın (azze ve celle) inayeti ile başarmışlardır.

Tabii olarak içtihat kapısının kapatılması ile bunu kabul edip benimseyen ekollerde ise, müçtehidin kendisinde mündemiç tüm vasıflar ve İmam'ın karizmatik vekâleti me-

sela; zahid, abid, mürşid, şeyh, veli, salik, arif gibi özelliklerde, yine tabii olarak taksimata uğramış, her bir özellik farklı farklı her bir kişiye hamledilerek, ümmetin her bir ayrı alanda, her bir ayrı kişinin peşine düşmesi sağlanmış, ümmet parçalatılarak zalim sultanların işleri kolaylaştırılmıştır.

Zalim sultanların fasit akılları cahil akıllarla işbirliği kurarak, güç ve kaba kuvvetle etkisizleştirmeye çalıştıkları muhlas imamların icraatları ve ümmet üzerindeki etki ve bu etkilerin neticeleri pasifize edildikten sonra, sultanların; şiddetle karşı oldukları "hilafet modeline" de ümmetin teveccühünü engellemek için, hem saltanatlarını daha da sağlamlaştırmak için, kendilerine bağlı, amil ve işbirlikçi sahte ulemaları ve zahirde muttakileri de yanlarına alarak, halkı teşvişe uğratmak, dini tahrif ve tahrip etmek için kendilerinin emriyle içtihat eden yüzlerce müçtehidin içinden, halk arasında en muteber olan, saygı duyulan, sevilen müçtehitlerle ve zalimlerle hiçbir şekil ve surette işbirliğine yanaşmayarak, halk içinde son derece faziletli, muhlis, muttaki, olup onların zindanlarında ölüme mahkûm olan müçtehidlerin vefatlarından sonra, o muhlis zatların isimlerini ve halkın üzerindeki nüfuzlarını kullanarak, Ehlibeyt Mektebi'ndeki içtihat ve yaşayan müçtehit müessesesini akamete uğratmak amacına yönelik olarak, amelî, ibadî ve şeklî bir takım fetvalarda farklılık arz eden mezhepler kurdular.

Elbette, o mezhep imamlarının her birinin itikadî konularda bağlı oldukları ayrı imamların aralarında, bir takım konularda farklılıklar vardı. Mesela; insan fiilleri ile ilgili, mecburiyet ve muhtariyet ile ilgili, kadere taalluk eden itikadî mevzularda farklı mezheplerin itikadî imamları aynı şeyleri düşünmüyor ve kabul etmiyorlardı. Böyle olduğu hâlde yine de Ehlibeyt Mektebi müçtehid ve imamları, Rafizî ilân ediliyor ve avamın bu farklı itikadî mevzularla birlikte

yalnız drtle sınırlı bir mektebe baēlanmaları ve yaşamaları iēin her yol deneniyordu.

Kabul edip teyit ettikleri dört mezhebin dışında, herkese ve başka ekol ve mekteplere de, iētihat kapısını kapattıklarını ilân ederek, İmamiye Mektebi'ndeki yaşayan mçtehide taklit etme zorunluluēunu ortadan kaldırabileceklerini ve bu ekolü yok edebileceklerini sandılar.

Tabi ki, hak diye ilân ettikleri mezheplerin, ne onların zindanlarında Rablerine kavuşan imamlarının, ne saliklerinin, ne mukallitlerinin, ne avamın, ne halis-muhlis niyetli takipēilerinin, ne önceden ne de sonradan, imamiyye Ekolü ile aralarında en ufak bir sorun olmadıēı hâlde, zalim sultanlar; kendilerine baēlı propaganda borazanlarını ve iřbirlikēi saray mollalarını devreye sokarak, kendilerini İslâm'ın icracıları ve yollarını İslâm'ın tek ve yegâne yolu diye ilân ederek, İslâm toplumunu bölmeyi, Ehlibeyt İmamları'nı tecrit etmeyi, ilân ettikleri hak mezheplerin takipēileri ile diēerlerini karşı karşıya getirtmeyi, aralarında derin uēurumlar ve farklılıklar varmış gibi lanse etmeye ēalıřıyorlardı.

Burada amaē; Ehlibeyt İmamları'nı, mçtehitlerini ve takipēilerini onların gözünde karalamak ve onların eli ile o pak mektebi ortadan kaldırıp, faturayı halka keserek, rahat nefes alabilmek ve huzurlu yatmak idi. Allah'ın hamt ve inayeti ile buna hiēbir zaman muvaffak olamamışlardır. Zira ismi Hak olan, mustaz'afları ve mazlumları korumayı vadedmiştir.

Ne acayıptir ki; şeytanî bir desise ile planlayarak kurdukları mezhepler iēin seētikleri, isimlendirdikleri mezhepler ve onların muhlis imamları, hayatları boyunca onlara karşı olmuş, onlarla mücadele etmiş, onların baskı, zulüm, işkence ve zindanlarında can verdikleri hâlde, yine de onların isim ve nüfuzları ile kendi iktidarlarını saēlamlařtırmıř ve halk bu hile ve desiseye uyanamamıştır.

Büyük bir densizlikle, sultanlar halkı aldatmaya devam ediyor, ümmetin teveccüh merkezini teşvişe uğratmak için kendileri de o imamları taklit ediyorlardı. Böylece o zalimler, vefat etmiş imamları da kendilerine itaat eden ulema zat diye yalanlar uydurarak, onları kendilerinin destekçi ve takipçileri, kendilerini de onların mukallitleri göstererek hedef şaşırtmaktaki üstün maharetlerini sergiliyor ve zulüm sistemlerine sessiz ve gizlice devam ediyorlardı.

İlim ve irfandan bihaber mustaz'aflar, gün boyu rızkının peşine düşen avam halk tabakası, maddî sıkıntılar içinde olan bir takım ulema, bilinçli bir şekilde menfaatler karşısında onlara yardım eden âlim kılıklı cahiller, İslâm ve insanlık düşmanı bir takım münafıklar, bilerek ya da bilmeyerek el ele verip, tüm insanlığa hayat veren o pak Ehlibeyt İmamları'nın karşısına dikiliyorlardı.

Kuvvet ve İradesi Mefluc Bir Toplum

Peki, bu uygulamalarla zalim sultanlar neyi amaçlıyor, neyi hedefliyordu; bu uygulamalar ile muhlas imamın izinden gidebilecek ve gitmesi gereken bir toplumu, tamamen ortadan kaldırmayı, yaşayan ve yaptırım gücü olmayan müçtehidsiz yeni bir toplum meydana getirtmeyi, halk üzerinde hiçbir etkisi olmayan, kuvvet ve iradesi mefluc ulemayı pasifize etmeyi, böylece kendi saltanatlarını ebedileştirmeyi ve hem ümmetten bir kısmının sürekli arzuladıkları hilafet modeline -ki bu model de sultanların başına bir bela idi- dönüşü engellemeyi, hem, masum muhlas imamların hakiki misyonlarının zaman geçtikçe tanınmasının önüne korkunç ağlar örme, hem kendilerinden sonra gelecek zalim sultanlara sorunsuz ve rahat bir yönetim imkânı miras bırakmayı amaçlıyor ve hedefliyorlardı.

Tüm bunlar sultanlar cephesinden icraata konurken, ne hazindir ki, ümmet ne Kur'ânî bir nass, ne nebevî bir sünnet,

ne de herhangi kat'î bir hükümle sınırlandırılması, tahdit edilmesi mümkün olmayan içtihat müessesesinin kapatılması, düşünemeyen, akledemeyen ve düşünmek istemeyen kafalar için, enteresandır ki, sanki bu hususta kat'î, değiştirilmesi ve dokunulması mümkün olmayan rabbanî bir hükmümüş gibi telakki edilip, İslâm ümmetinin önemli, muhlis kulları tarafından nasıl bu şekil bir kabul ile vize aldığını anlamak mümkün değildir. Bu işin ilâhî emir ve yasa gibi algılanıp, ta o günden günümüze kadar gelen süreçte, o ekollerden hiç kimse içtihat etme cesaretinde bulunamadığı gibi bu işe kalkışanları da tecrit ederek sanki yeni bir din icat etmiş gibi avama ve halka takdim edilerek sesleri kesilmiş ve etkinlikleri olamamıştır.

Binaenaleyh; İslâm toplumlarının duçar oldukları her tür tehlike, tehdit ve provokasyonlara cevap verebilecek ve ümmeti hile ve desiselerden koruyarak zalimlerin oyun ve tuzaklarına karşı fetvaları ile karşı koyacak, atılan iftiraları ümmetin üzerinden bertaraf edecek müessesenin yok edilmesi, İslâm toplumunu provokasyonlara karşı zayıflatmış, gücünü azaltmış ve sultanları daha da güçlendirmiştir. Münferit karşı koymalar, itirazlar ve uyarılar ses getirememiştir.

Tarihî süreç içerisinde o kadar güçlü bir propagandanın etkisi ile bu aldatmaca İslâm toplumunun hafızalarına kazınmıştır ki, o mezhep imamları diye halka takdim edilen muhterem zatları, günümüzde teknolojinin de yardımı ile ilmin her çeşidine ve bilginin her türüne ulaşan ve ilimde derinleşerek, irfan, suluk ve hikmette o zatları fersah fersah geride bırakan zevata bile kendi toplumları tarafından ilk tevcih edilen soru; siz bu dört hak mezhepten hangi imama bağlısınız sorusu olmuştur. Adeta âlim ve hakim olabilmenin vizesi ve adresi, din-i mübin'i İslâm'ın mihenk taşı olarak bu dört mezhep kabul edilerek, dini sadece bu müçtehitlerin anlayışı, fetvaları, tevil ve yorumları ile sınırlandırıp, tahdit

eden anlayışın ve zihniyetin nazarında, hangi branşta olursa olsun allame-i cihan dahi olsa, tüm hükema, arif, ve filozoflarda, asırlar önce gelmiş ve o dönemin şartlarına göre asrın idrakine Kur'ân ve sünnetten istinbat etmiş o zat-ı muhteremlerin mukallitleri ve bağlıları değil iseler, ilim, irfan ve takvalarının hiç bir ehemmiyet ve değeri yoktur.

İslâm ulemalarının başına musallat olan cehaletle gelen bu büyük bela ve musibet, ne yazık ki Kur'ân-ı Hakim'in kıyamete kadar "**er-rasihûne fi'l-ilm**" diye nitelendirdiği zatların anlaşılmasını ve her dönem için var olup çoğalmasını bu yanlış zihniyet engellemiştir.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen, Allah'a (celle celaluh) hamdolsun ki, belli dallarda, farklı branşlarda, ilimde derinleşmiş olup içtihat etmemiş ulemalar, tüm İslâm ümmetine, son derece faydalı eserler miras bırakmışlardır. Hakk'ın inayeti zalimlerin tuzağını da akamete uğratmıştır, **Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.**

ÖNEMLİ BİR HATIRLATMA

Zalim sultanlar teşviş metodu ile İslâm ümmetini parçalamak ve Müslümanların arasına fitne ve fesat tohumlarını ekmek için farklı toplumlardan, ekollerden, mezheplerden olan müctehit imam vekillerini ve takipçilerini yanlış, hatalı ve bazen de din dışı ilân etmiş ve her kesimden haktan ve hakikatten bihaber, taklidî iman ile dinî vecibelerini ifa etmeye çalışan avamdan cahil kesimi aldatmayı kendilerine temel ilke edinmişlerdi.

Allah'a hamdolsun ki, asırlarca pirim yapmış bu tür hile ve desiseler, artık günümüzde tüm hakikatleri ile ortaya çıkmış ve anlaşılmıştır. Hakkın ve hakikatin araştırmacıları, hak ve hakikat âşıkları, hangi mektep, mezhep, meşrep ve ekolden olursa olsun, ön yargısız, şartlanmasız, Hakk'ın rızası için hakikatleri her yerde dile getirmeye ve ümmet üzerinde oynanan oyunları deşifre etmeye başlamışlardır. Yapılan sorgulamalar, aklî ve ilmî araştırmalar, naklî ve nassî meseleleri anlamak için yapılan sorgulamalar, bir karşı geliş, bir reddediş, bir karalama değil, bir anlama, bir kavrama, bir algılama, bir irdeleme, bir hakkı ve hakikati tatbik etme ve yaşama cihetindendir.

Aklî, naklî ve ilmî sorgulamaların önünü tıkayanlar, hakkın ve hakikatin anlaşılmasını engelleyenler, gerçeği duymaya tahammül edemeyenler, nuru apaçık bir şekilde can ve gönül gözüyle müşahade etmek istemeyenler, aslında hiçbir zaman İslâm toplumunun tamamının hayır ve iyiliğini istemeyen fesatçı toplumlardır. Her zaman İslâm toplumunu

birbirine düşürerek tek bir can kaybı vermeyen müsteşriklerin İslâm toplumlarının kanları üzerine inşa ettikleri tahakkümlerini daha da güçlendirmişlerdir.

Yapılan sorgulamaları ihtilafmış gibi başkalarına takdim edenler, kendi aralarında ihtilaf etmedikleri gibi, her hangi bir İslâm toplumunun güçlenmesini asla istemez, böyle bir durumda tüm İslâm toplumlarına karşı anında birleşebilmektedirler. Kendilerinin koymuş oldukları kanunlara göre de olsa onlarla aynı muvazenede boy ölçüşecek her hangi bir İslâmî topluluğa asla tahammül edemezler. Anında yaygaralar kopararak İslâm toplumlarının farklılıklarını ön plana çıkararak yine tek bir kayıp vermeden, İslâm toplumunu başka bir İslâm toplumu ile o farklılıkları ihtilafa ve nizaa dönüştürerek, kendilerine bağlı kalem ve propaganda borazanlarına bir de provokasyonları da ekleyerek, tüm insanlığın ortak değeri olan İslâm'a darbe indirmek istemektedirler. Bu nedenle sorgulama ve farklılıkları ihtilafmış gibi takdim etmeye alet olanlar kul hakkını çiğnemiş sayılmaktadırlar. Ümmetin her kesiminden, farklı mektep ve ekollerin, hak ve hakikat âşıklarının bu art niyetlilere pirim vermemesi tüm İslâm âleminin temel arzusu ve hakka yaptıkları en büyük duadır.

TEDAVİSİ MÜMKÜN DERİN BİR YARA

İslâmî toplumların içinden içtihat müessesesinin kapalı olduğunu kabul eden kesimin içinden, ilmî, irfanî, aklî, naklî, itikadî ve felsefî konularda özellikle imanın güçlendirilmesi ve bir takım dallarda faydalı eserler bırakan, fakat içtihat etmeleri yukarda saydığımız engellere takılan, muhlis ulema, ne yazık ki müçtehit vasfına haiz olamamaları, halkın günlük yaşamlarında, ibadat ve muamelatlarında ahkamlarda, o zatların akval ve e'allerini taklit etmemeleri ve her konuda onlara mutlak itaatte bulunamamaları hasebi ile zalimler tarafından oynanan oyunları bertaraf etmek, provokasyonları yalanlamak, deşifre etmek, ümmeti korumak, yönetmek ve yönlendirmek, İslâmî toplumları hile ve desiselerden korumak görevinde içtihat müessesesinin iptali nedeni ile halk üzerinde "genel bağlayıcı rol" icra edememişlerdir.

En üzücü konu; İslâm coğrafyalarının farklı farklı kesimlerinde takvası, ilmi ve zühdü nedeni ile sevilen sayılan bir takım ulema, kendi toplumlarına önderlik etmek ve onları İslâmî olmayan işgalci topluluklar karşısında zalimi, zulmü, işgali ve haksızlığı bertaraf etmek için, toplumları harekete geçirmeyi başardılarsa da, halklarının meşru müdafaa ve meşru mücadelelerinde yardımcı olmuşlarsa da, zaferden sonra ne hazindir ki, o zatlar arzuladıkları İslâmî modeli ikame etmeyi başaramamış, kendi coğrafyalarında, nebevî yönetim modelini "genel bağlayıcılık" imkânları olmadığından tüm o zahmet, meşakkat, çile ve şehitten sonra, toplum-

larını değişik isim ve farklı esaret zincirlerinin halkalarında mahkûm olmaktan kurtaramamışlardır.

Bu nedenle birçok muhlis âlim tecrit ya da şehit edilirken toplumları sadece seyirci kalmış, hiçbir caydırıcı görev ifa edememişlerdir. Tabii bu iş mustaz'af bırakılmış, korkutulmuş, ürkütülmüş, sindirilmiş mazlum bir halka fatura edilmemiştir. Daha öncede belirtildiği gibi, bu zulüm ve cinayetler; içtihat kapısı kapatılarak, iradesi felç edilmiş bir toplumun âlimlerinin başına büyük bir musibet olan belanın neticesidir. Bu da zalim sultanların fiil ve amelleridir.

Zalim sultanların bütün uğraş ve çabaları, tüm hile ve desiseleri, almuş oldukları tüm önlemler, derinleştirmeye çalıştıkları tüm yaralar, ekmek istedikleri tüm fitne ve fesat tohumları, ümmeti bölmeye, parçalamaya, ayrıştırmaya çalıştıkları tarih boyunca süregelen tüm icraatlar, ellerinde bulundurdukları tüm maddî güç, kuvvet, teknolojiye rağmen, izn-i ilâhî, rahmeti, inayeti, vadi, gaybî yardımları ile insan hayatının her alanında "genel bağlayıcı rol" oynayan, varis-i İmam, naib-i İmam, vekil-i İmam olan yaşayan müçtehitlerin eli ile ihlâs ile verası, takvası ile adle ve adaletle olan susemişliği ve özlemi ile icraatları, içtihatları, ekval, ef'al ve fiilleri ile içtihat ve müçtehit müessesesi; hiçbir kesintiye uğramadan, zalim sultanların asırlar önce aldıkları ve uyguladıkları karar ve yasalara rağmen, ta günümüze kadar gelmeyi, her tür, önlem, hile ve şeytanî desiseye rağmen, izn-i ilâhî ile gelmeyi başarmış ve bu imkânı, bu başarı ve zaferi tüm İslâm ümmeti adına, tüm hak ve hakikat âşıkları, adl ve adalet sevdalıları adına elde etmişlerdir.

Hakk'ın rahmetine mazhar olmuş, kendilerini değiştirdikleri için Hakk'ın da kendilerini değiştirdiği, Allah'ı deliler gibi seven, Allah'ın da kendilerini sevdiği bu fedakâr asrın güzide aşıkları, muhlas kul izleyicileri, muhlas kul âşıkları, İslâmî topluluk; kendilerini zorla, baskıyla, tahakkümleri al-

tında tutup ezmeye çalışan, sömüren, zalim, çağdışı, dikta, sultan, şah, krallık, emirlikleri tarihin çöplüklerine gömerek, Hakk'a kul olabilmenin numuneliğini, ashab-ı güzinin çağdaş yol haritalığını, tüm insanlığa göstererek, Allah'ın (celle celaluh) emanetlerini asrımıza kadar, malları ve canları pa-hasına sahiplenerek, tarih sahnesine, ashab-ı kiramı andıran, hatırlatan bir fedakârlık timsali ve ashap misyonu ile rabbanî bir icazla, tüm dünya müstekbirlerinin hiç beklemedikleri ve ummadıkları bir zamanda ortaya çıkmışlardır.

Elbette tarih boyunca olduğu gibi, Hakk'a savaş açan, hakikati yok etmek isteyen ve kitabımızda bir takım icraatları anlatılan şer güçlerin günümüze kadar gelen takipçileri; geçmişe nazaran güç ve iktidarı yine ellerinde bulundurmaları hasebi ile çok daha güçlenmiş, çağın ve teknolojinin de tüm imkânlarından faydalanarak, tüm dünyanın hâkimiyeti, maddî ve manevî gücünü ellerinde bulunduran, günümüzün büyük ve yeni modern Roma İmparatorluğu ve ona hizmet eden modern karunlar, modern Bel'amlar, işbirlikçiler ve günümüzde de Hz. İsa takipçilerini Roma'ya jurnalleyen o günden ta bu güne gelen zihniyet, yine hepsi el ele vererek, bu kez bir kavim, bir topluluk, bir gurup değil, tüm dünyayı ve tüm canlıları tehdit eden bir ses ve seda ile "fasit akılların dünya hâkimiyeti için" tüm mevcudatı yokluğa ve helake sürüklemek için, meleklerin feryadı figanını tahakkuk ettirmek için *"Yeryüzünde fesadı yayacak ve kan akıtacak birilerini mi var edeceksin?"* sözünü dünya gezegeninde tahakkuk ettirmek için, hedeflerine ve amaçlarına ulaşmayı beledikleri bir anda, Hakk'ın iradesi ile karşısına dikilmiş bu rabbanî oluşumu buluverdiler.

Tıpkı kendilerinden önce zalim sultanların yaptıkları, artık eskimiş, köhnemiş ve maya tutmaz icraatların aynısını, modern teknolojinin de tüm imkânlarını seferber ederek, karama, yalan, iftira, hile desise, provokasyonlarla, eskiden

de olduğu gibi, kendilerine bağlı amilleri vasıtası ile bu kez, çok geniş ve çok kapsamlı evrensel propaganda araçlarını kullanarak, dünya gezegeninde şeytanın ebedi düzenini kurabilmek için, eylemlerini fiilî saldırı ve katliamlarla da desteklemişlerdir.

Ama Hak Teala Azze ve Celle evrensel istikbarın oyunlarını bozarak, ebedi rahmanî düzenin talipleri olan rabbanî mustaz'af bir topluluğu zafere ulaştıracaktı.

Bu salih, muhlis topluluğuın evrensel ilmî, aklî kıyamını akamete uğratıp daha doğmadan onu boğmak için, ekonomik, sosyal, siyasal, maddî ve manevî her cepheden onlara karşı açılan savaşın ilk bölümü, ilk perdenin ilk sahnesi, zalimlerin yenilgisi ile neticelenmiştir. Bu nedenle karalama ve iftiralarla, evrensel provokasyonları dünya sahnesine koyan, modern Karunlar, yine zamanımızın Romasına İslâm dünyasını jurnallemiş, mustaz'af, mazlum halklara musallat ettikleri modern Roma vesilesi ile kendi çirkef emelleri olan evrensel işgallerinin ilk ayağı olan, dünya gezegeninin en mazlum halkın, İslâmî toplumun topraklarını tüm dünyanın gözü önünde, büyük bir cesaretle ve tüm İslâm âlemini küçük düşürüp, İslâm coğrafyalarında yaşayan Müslümanların değerlerini hiçe sayarak, en kapsamlı işgalini gerçekleştirmişlerdir.

İnsanlık tarihinin Hz. İsa (a.s) ile şahit olduğu ve tarih boyunca hiçbir kesintiye uğramadan günümüze kadar, jurnallikle geçimlerini sağlayarak, dünyanın ekonomisini ellerine almayı başaran bu insanlık düşmanı zihniyet, bu kez, çok kapsamlı, çok geniş, çok güçlü bir fiilî taarruzla, dünya, mazlum ve mustaz'aflarını karşı karşıya getirtmeyi başarmış gibi gözükse de, durumun onların lehine cereyan etmediği açıkça müşahade edilmektedir.

Hakk'ın yardımını ile kendilerini değiştirip, dönüştüren bir topluluğu, Allah'ın dinine yardım eden, nefislerini tezki-

ye etmeyi başaran bu topluma, elbette hakkın vadi olan gaybî yardımlar ulaşacak, Kadir-i Mutlak, Hakim-i Mutlak, tabi ki ihlasları ve samimiyetleri ölçüsünde, onları rahmani-yetinin rahmine alarak, Hakk'ın dinine yardım edenlere yardım edecek ve ayaklarını sabit kadem kılacaktır. Zira bu hakkın vadidir ve Hak Teala Azze ve Celle'ye hulfu'l-va'd muhaldir, mümkün değildir. O Yüce Halık şöyle buyurmuştur:

İn tansurullaha yansurkum ve yusebbit akdeme-kum=Allah'a yardım ederseniz O da size yardım eder ve ayaklarınızı sabitkadem kılar.¹

Bu vaat haktır. Hak'tandır ve vaki olacaktır. O noksan sıfatlarından münezzeh olan Allah'ın bir ismi de hiç şüphesiz "Sadıku'l-Vaa'd"dır.

İslâm ümmetinin bugün tüm tefrika, ayrımcılık, çekişme, ihtilaf farklılıkları bir niza, bir kavga, bir savaşa dönüştürmeyi ve evrensel istikbara yardım ve bilmeden alet olmayı bir kenara bırakarak, yalnızca Hakk'ın rızasını ve ebedi hayatta ebedi saadetin teminini temel hedef edinerek, Kerim-i Zülcelâl ve Rahim-i Zülkemal tarafından, asrımıza bir ikram ve kerim isminin bir keremi olan bu rahmet esintisine her yönüyle sahiplenerek, bu eşsiz nimet karşısında, sayısız, sonsuz, tüm zerreler adedince hamd-u şükr ile mukabele edip, kendi aralarında birlik ve beraberliği en güçlü tesanütü, teavünü, ümmet kendi içinde tesis ederek, yeniden, hiçbir an dahi zaman kaybetmeden, ensar ve muhacirlerin numuneliğindeki gibi, iman kardeşliği ile el ele vererek, Halık-ı Küll-i Şey' ile ahidleşmelerinin bu gün gelmiş anı, zamanı ve vaktidir. Bu insanlık ailesinin tarih boyunca yapmış olduğu topyekun ilerlemenin, insani tekâmül sürecinin her alanda

1- Muhammed ,7

ulaştığı yol ayırımıdır. Bu tercih meleklerin ifadesi ile "insan-
da var olan kan akıtıcı ve fesadı yayıcı" özelliğinin artık asla
dirilmemek üzere yok olup kaybolacağı, tüm insanlığı, ebedi
zillet ve esaretten ebedi özgürlüğe, hak sahibine, tüm kâina-
tın ve mümkün varlıkların ebedi sahibine, insanlığı kulluğa
götürecek yolun adı ve kurtuluşun son fırsatıdır. Bu kurtu-
luş insanlıkla beraber tüm canlıları ve doğayı da zalimlerin
şerrinden kurtaracak yeni adrestir.

Ya Rabbi! Bana ait olmayan zamanlarda, bana ait olma-
yan mekânlarda beni gezdirdiğin, bir bedende bana hayat
verip beni ihya ettiğin, beni hareket ettirdiğin ve bana yaşa-
ma imkânı verdiğin, beni bana, aklıma, irademe, emanet et-
tiğin, beni bana senden vergi ikramların ve armağanlarınla
tanıştırdığın, bildirdiğin ve farkıma ve farkına varmayı bana
nasip ettiğin, bana ait olmayan gözlerle, bana ait olmayan
güzellikleri, nakışları, sanatları, desenleri, eserleri, harikula-
de halleri, kâinat kitabında bana seyrettirdiğin ve bu kitapta
kudretinin azametini, fiillerinin ihtişamını bana müşahade
ettirdiğin, bana ait olmayan kulaklarda, bana ait olmayan
sesleri, sözleri, nağmeleri, ilahileri, neyleri, zikirleri, hamdle-
ri, tehlilleri, şükürleri işittirdiğin, bana ait olmayan nimetleri,
benim gibi aciz, fakir, hakir ve zelil bir mümkün, kul ola-
mamış, kul olma liyakatine erişememiş bir muhtaca sayısız,
sınırsız, sonsuz, rahmetinden bana ulaştırıp, hacetlerimi ve
ihtiyaçlarımı giderdiğin, tat alma melekenle, ikram ettiğin
her bir nimetin kendine has tadını bana tattırdığın, bana en
büyük vergi ve hediyen olan akılla, akletme, anlama, dü-
şünme, idrak etme, tasavvur ve tasdik etme melekesi ile iyiyi
kötüden, hakkı batıldan, doğruyu yanlıştan, ayırt etme kabi-
liyeti ve en mühimi, beni bana ve bana kendini tanıttırma
imkânını, senin Alim isminin bir tecellisi olarak, kalbime
senden, bir rahmet, bir inayet, bir ikram, bir ihsan, bir bağış
bir armağan olarak bahşettiğin için, sana yine senle, sende,

tüm vergilerin için sana şükürler olsun, hamd olsun, elçine, resulüne, habibine ve onun saf, pak, raşid, mürşid, muhlas, seçilmiş Ehlibeyt'ine ve onlara tabi olanlara selam olsun.

GÜNÜMÜZDE İMAMET MODELİNE DUYULAN İHTİYAÇ

Kitabımızın başında ele aldığımız Allah'ın (c.c) yeryüzündeki halifesi insanın, Hakk'ın kendisine vermiş olduğu hilafet makamının bir gereği olarak (Hakk'ı yeryüzünde temsil etme hakkı, genel naiplik) makamı, en başta Rabbini tanınması, kendini bilmesi, yeryüzünün ve tüm kâinatın tek ve yegâne, mutlak sahibi olan Allah azze ve celle'ye tam anlamıyla itaat etmesi, insanın kendi mahiyetini, özünü, niteliklerini bilmesi, kendinden farklı mahlûkatla paylaşmak zorunda olduğu ortak dünya hayatında, diğer canlıları ve mevcudatı, mahlûkatı gücü yettiğince tanımaya ve korumaya çalışmak, bu hayat dolu ortamda kendi durumunu ve konumunu akli ve özgür iradesi ile değerlendirmesi, doğayı tahrip etmemesi, her yönü ile doğayı ve içindeki bilinmeyenleri keşfetmeye çabalaması, hilafeti gereği, kendi türü ve diğer canlı türlerinin tamamını ve her birinin insanla ve doğayla ayrı ayrı alaka ve münasebetlerinin tahlil edilmesi, tüm canlıların ihtiyaçlarının karşılanması için gereken çabanın harcanması ve levazımâtın tespit edilmesi, ona göre yaşamını sürdürmesi için bir genel değerlendirmenin vucubiyeti vurgulanmıştı.

İnsanın yaşamış olduğu şu dünya gezegeninin, dünya hayatında, gezegenin tek bir tozuna dahi sahip olamadan, gezegeni ve içindeki tüm güzellikleri, nimetleri, hayatı, mal, makam, mevki, evlat ve her şeyi terk edip gitmek zorunda olduğu, bu nedenle tek bir rüya gibi olan şu gölge ve hayal

yaşamda, nelerin hayalini kurup, nelere dikkat etmesi gerektiği, ebedi sonsuz hayatın, bitmez tükenmez arzu ve hayallerin anında icrası için, o yaşamın kazanımı için, neler yapması gerektiğini çok iyi bilerek, hayatını, yaşamını, rüyasını, imtihanını ona göre tanzim etmesi, imtinadan imkâna, karanlıklardan aydınlığa, kendisini ahsen-i takvimde halk edip, halife olarak var edip yeryüzü ile şereflendiren Allah azze ve celle'ye, sadece kul olabilmeyi yakalayabilmek için halk edildiğini anlaması, Hakk'a giden en doğru yolu bulup, özgür akıllı ve iradesi ile o yola koyulması, Hakk'a giden yoldaki engelleri, nasıl, ne şekilde ve kimlerin yardımı ile hangi durum ve şartlara göre aşabileceğini tespit etmesi, ona göre hareket etmesi konuları anlatılmaya çalışılmıştı.

Hem maddî, hem de manevî boyutlu olan insanın, Yüce Allah azze ve celle tarafından yeryüzüne gönderilişinde, Hakk'ın muradına insanın kendi akıl ve iradesi ile kendisinin uyması (ki akıl ve özgür irade kendisine Hakk'ın birer armağanı idi) insanın böylece kendi eli ve imkânları ile yeryüzünde cennetin bir numunesini, dünyada kendi akıl ve iradesi ile tesis edip, bir tarağın dişleri gibi Hakk'ın huzurunda eşit olduğu diğer tüm kullarla, aynı babanın ve ananın evlatları olan ve temelde kardeş olan, tüm insanlık ailesinin, sevgi, barış, hoş görü ve kardeşlik duyguları ile huzur emniyet ve refah ortamının, tüm insanlığı kucaklayan ve Hakk'ın hakikat tecellisi olan adlin ve adaletin herkes için, her kesim için aynı, eşit, işlediği, hayat ortamının tesis edilmesinin, tüm insanlığın selametinin bir gereği olduğu vurgulanmıştı.

Değişik kavimlere, ırklara, renklere ve dillere ayrılmış olan insanlık ailesinin tüm fertlerinin her birinin, Allah'ın kulu, icadı, mahlûku, eseri, olduğu ve tüm bu farklılıklarının Hakk katındaki en makbul vizesinin takvada yarış olduğu, bundan başka hiçbir âdemoğlunun, başka bir âdemoğluna

üstünlüklerinin olmadığı, Allah'ın, insanlara gönderdiği kitaplarda ve onlara gelen elçiler vasıtası ile tüm insanlık ailesine bildirilmişti.

İnsanların, sahibi olmadıkları doğanın tüm güzelliklerini ve kendilerine Hakk'tan vergi olan sınırsız, hadsiz, hesapsız ve sayısız nimetlerin, tüm insanlığa ve hatta diğer tüm canlılara yetecek derecede tanzim edilip, ona göre yeryüzünde hayatın tasarlandığını, Yüce Allah'ın (c.c) herkese verdiği bu hakka nezareti, yeryüzünün halifesi olan insanın tasarrufuna, Hakk namına hareket etmesi için Hakk'ın kullarına uyararak, bu tasarrufu hakkıyla eda etmesi için insana bu hususta ona yardımcı olacak, tasarrufu dürüst ve adli ilâhî ölçülerine uygun bir şekilde dağıtacak, güç, kuvvet, kudret, akıl, irade ve iktidara Hakk'ın izin ve salahiyet verdiğini açıklamış idik.

İsmi Hak olan Allah Tebareke ve Teala'nın bir hakikat tecellisi olarak insanlığın bir kısmına emanet ettiği, muhtelif kulların muhtelif haklarına riayet etme, tüm mevcudat içinden Hakk'ın emanetini yüklenmeyi kabul eden, insanlığın emanet ve vesayetlere karşı tavır, tutum ve fiillerini ifade etmiştik.

Hak sahibinin kullarına belirlediği ve taksim ettiği haklardan mütevellit haklara tecavüzden kaynaklanan ve meleklerin dili ile izhar olan, Kur'ânî hakikatle bize bildirilen, insanın fesadı yayıcı ve kan akıtıcı özelliklerinden bilgi sahibi olan meleklerin, daha önce kendilerince yaşanmış bir deneyim sonucu mu, yoksa Allah'ın kendilerine bildirmiş olduğu bir bilgi sonucu mu konudan haberdar olduklarını ve insanda var olan bu iki kötü hasletlerden, özelliklerden, insanın kendini koruması ve kurtarması için Yüce Rahman'ın insanlığa bu mükâlemenin haberleri iletilerek, dikkatleri celp ettiğini ve insan hak ve hukukuna riayetin insandaki bu

olumsuz iki hasleti imhanın tek adresi olduğu geniş bir şekilde nakledilmişti.

Yine en başta, Hakk'ın, hak sahibinin ve Rabbin, tüm mümkün varlıklar için tüm haklarını taksiminden sonra, insanların insanlar üzerinde, yine Hak sahibinin belirleyip ölçülerini koyduğu ve insanlar tarafından riayet edilmeyen, gasp edilen ya da unutulmaya terk edilen, tecavüz edilen haklara yeniden riayet edilmesi, bu hususta izlenecek yol, takip edilecek metot, uygulanacak kitap, uyulacak kişilerin kimler olduğunu, yine Hak'tan gelen lütuf, ikram ve ihsanlarla, insanlığın kaybettiği değerlere tekrar kavuşmak için yeniden toparlanması, arayıp hakikati bulması ve yolculuğunun ebedi saadete noktalanması için yapılacak tüm amel­lerin neler olduğunun bilinip tatbik edilmesi, ebedi şekavedi ebedi saadete tercih edip, o yönde aklını ve iradesini kullanan insanların, fesada, kargaşaya, anarşiye sebebiyet verdiklerini tüm çıplaklığı ile gözler önüne sermiştik.

Hakkın ve hak kitapların Hakk'a ve Hakk'ın muradına uygun olan ve tıpatıp aynı olan hakikatleri, Hakk'ın emriyle muvazzaf Hakk elçilerinin halka açıkladıkları hakikatler ve insanlığın bu seçilmiş, muhlas, muvazzaf kullara karşı sergiledikleri tutum ve davranışları, onlara reva görülen zulüm, baskı, eza, cefa ve haksızlıkları, onların vasi, varis ve vereselerinin hırs, ihtiras ve tamah için katledilişlerinin, ibretli tablolarının hakikatleri apaçık belgelerle, onların eli ve dili ile izhar oluşu ve ta kıyamete kadar tüm ümmete bir delil ve bir şahit oluşu beyan edilmişti.

Yine Hak'tan gelen hak tecellisi, hakikat olan hak kitapların, insanların insanlar üzerinde, halka ve hakka karşı haklarının, hukuklarının, hudutlarının tüm ayrıntıları ile insanlığın akıl ve idrakine sunularak, tatbikinin istendiği ve insanlığın bu hakikatler karşısında geçici dünya hayatını elde etmek için sergiledikleri tutum tavır, fiilleri, hakka, hukuka,

hakkın hududuna insanlığın riayetsizliğinin tüm neden ve sebepleri neticeleri ile birlikte tespit edilmiş ve hak kitaplar üzerinde bir takım toplulukların yaptıkları tahrifat, tahribat, tağyiratların, Kur'ânî hakikatlerde deşifre edilerek, aynı hata ve desiseye karşı İslâm ümmetinin müteyakkız olması ve muhlaslara dört elle sarılmanın ehemmiyeti anlatılmıştı.

Tarihî süreç içerisinde, hak ve hakikat yerine insanlığın ekseriyetinin tamah, hırs, çıkar, enaniyet, bencillik, kibir, gurur, riya, gösteriş, menfaetler ve üç günlük dünya hayatı uğruna Hakk'ın belirlediği hakların nasıl çiğnendiği, hak istismarcılarının ellerine geçirmeyi başardıkları güç ve kaba kuvvetle, fesadı, bozgunculuğu ve kan akıtcılığı, nasıl bir hiç uğruna yaygınlaştırdıkları, hak ihlallerinin halkı Hak'tan gayrı, nesne, kişi, kurum, grup, put ve değişik sahte ilahlara, kulluğa mahkûm edişini, masivaya itişini, bu mahkûmiyetin halkı, kölelik zincirlerinin bir halkasından başka bir halkaya teselsül ederek nasıl günümüze kadar süre geldiğini, zulmü kendilerine meslek ittihaz edenlerin, hem kendilerini, hem de toplumlarını, kendilerinden daha güçlü ve daha zalim başka bir topluluğa köle olmaya nasıl mahkûm ettiklerini Hakk'a kul olmak istemeyen toplulukları, ne tür vahim akıbetlere zemin hazırladıklarının tespitleri yapılmıştı.

Hz. Peygamber'in (s.a.a) zuhuruna kadar gelen süreçte, insanlığın hak ve adalet namına, tüm insanlığın huzur, güven ve emniyeti adına, o zamana kadar parlak bir portre çizemediği, hilafet görevini hakkıyla eda edemediği, emanete riayet etmediği, kendini, hakkı, hak elçilerini hakkıyla tanımadığı, çok az bir topluluğun Hakk'ın isimlendirmesi ile; mustaz'af bırakılmışların müstesna olduğu, fakat büyük bir çoğunluğun tüm insanî değerleri yitirmek üzere olduğu bir dönemde, Yüce Allah'ın has izharı, kâinatın efendisini, saltanat-ı rububiyetinin dellalını, âlemlerdeki ilâhî esmanın

muallimini, âlemlere rahmet olarak nasıl sunduğu anlatılmıştı.

Hız. Peygamber'in buudundan sonra; ümmetin başına gelen musibet ve belaların en önemli sebebi, ümmetin Ehlibeyt'le imtihana tabi tutulma sürecinin başlaması ile birlikte, ümmetin bir kısmının Ehlibeyt'i gereği gibi tanıyamadığını, o vasi, varis ve vereselere gereği gibi bağlanamadığını, kiminin onları sadece sevdiğini iddia ettiğini, kiminin onları ahirette yüce bir makam sahibi olarak gördüğünü, onların Allah'ın selamı hepsinin üzerine olsun, nebevî karizmatik liderliklerinin anlaşılamadığını ve bu nedenle kendilerinde mündemiç ilâhî vazifelerin nasıl taksim edilerek farklı muhlis ve muhlis olmayan kullara bölündüğünü, onların dünyayı tedvin vazifelerinin zorla, baskıyla, kanla, gasp edildiğini belirtmiştik.

Muhlas imamların vücudî varlıkları ile ümmetin imtihana tabi tutulma sürecinin, belli bir zaman diliminden sonra, muhlis imamın gaybubeti ile ümmetin imtihan sürecinin Bakıyyetullah'ın zuhuruna kadar devam edecek bir sürece yerini bıraktığını, bu süreç içerisinde, o Sahibu'z-Zaman'a vekâlet ve niyabet edecek olan her zamanda yaşayacak müçtehitlerin bu vazifeyi üstlendiklerini, buna karşın sultanların içtihat müessesini kapatarak bu vekâleti tamamen ortadan kaldırmayı hedeflediklerini ve yüce Allah'ın izni ile bu hile ve desisenin her yerde başarıya ulaşamadığını ve Allah'ın nurunu tamama erdirme vadinin vuku bulacağını yazmıştık.

Son fırsatın, son kitapla, son kitabın son nebi ile noktalandığı hakikatinin, Hakk'ın son kitabıyla sabit olduğunu, Hakk'ın son kitabında bu hakikatin; **"Bugün sizin dininizi kemale erdirdim. Üzerinize olan nimetimi tamamladım. Din olarak size İslâm'ı (beğendim) razı oldum."**¹ Ayeti ile beyan

1- Mâide, 3

edilip ve kat'î bir ifade ile Habibullah'ın "**Hatemü'n-Nebiyyin**" olduğu beyan edilmiş ve tüm insanlığa Hak'tan gelen bu mutlak haberle, **son kitap, son nebi ve son fırsat** ifade edilmiştir.

Kâmil bir din, ekmel bir resul, kerim bir kul, Resulullah'la tamamen ermiş bir nimet, ekmel, kâmil, kemale ermiş ve adı **İslâm** olarak beğenilmiş ve razı olunmuş bir din. Bu dinin müntesiplerinin ismi Müslüman ve bu en kâmil kulun müttebileri hangi kavim, ırk, renk ve dilin temsilcileri olursa olsun **tek bir ümmet** ve bu ümmetin tamamının oluşturduğu, **İslâm milleti** adını almış bir **tek millet** ve karşılarında farklı kavim, dil, ırk ve toplulukların oluşumundan meydana gelen bir başka millet.

Hakikat Fedaileri

Bu gün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinize olan nimetimi tamamladım.¹

İnsan eli ile inhirafa uğramış kitaplarda mevcut eksiklikler tamamlandı. İnsan hayatını ilgilendiren her hususta hükümler vazedildi. Tüm insanlığa hitap, tüm akıllara muhatap vahiy tamamlandı. Önceden de tamdı, ama insanların kimi eli ile kimi dili ile onu tahrip ve tahrif etmeye, konularını eksiltmeye çalışmış, insan aklı ve özgür iradesi ile değişikliklere maruz bırakılmıştı. Bu nedenle siz kendi elinizle eksilttiğiniz, sınırlandırdığınız, muhafaza edemediğiniz bir eksik nimetle hayatınızı idame ettirmekteydiniz. "**Bir ateş kuyusunun kıyısındaydın**"² da sizi kurtardık. Tüm eksikliklerin, yanlışların, tahriflerin, tahriplerin, tağyirlerin, nesh olduğu ve kıyamete kadar tüm insanlığın, tüm beşerî ihtiyaçlarına cevap verebilecek, kusursuz, eksiksiz, yanlışsız, çeliş-

1- Mâide, 3

2- Ali İmran, 103

kisiz, tenakuzsuz, nimet, size son olarak, son fırsatla sunuldu, **tamamlandı**, eksiklik kalmadı.

Artık elle, tahrif, tağyir, eklemleme, tezyid, tankis, eksiltme mümkün değil. Bu tam olan Kur'ân-ı Kerim'i hiç kimse eksiltemeyecek. Farklı anlam ve yorumları, din diye takdim etmek isteyen olsa da orijinali korunacak. Hakk'ın muradı muhafaza edilecek, bir gölge gibi yorumlar gelip geçecek, eskiyecek, yaşlanacak, unutulacak, düzeltilecek ama yine Kur'ân'ın aslı olduğu gibi hep genç, hep taze, hep yeni olarak her zaman ebede kadar duracak. Aslı üzerinden yine yorumlar, farklı bakış açıları, hakikatlerin değişik perdeleri değişik zaviyelerden, değişik zaman ve mekânlarda farklı asırlarda yine açılacak, anlatılacak, yazılacak, yine aslı kalacak, orijinali yine korunacak, başka hakikatler başka perdelerden yine açılacak, yeni boyutlar, yeni bakış açıları, yeni keşif, yeni buluşlar yine tekrarlanacak O yine kalacak, zira onu indiren onu muhafaza edeceğini vaat etmiştir.

"Biz bu zikri indirdik ve biz onu koruyacağız"¹ fermanı ile koruma altındadır.

Hakikatler farklı zamanlarda, farklı kavim ve topluluklara dalga dalga, fevc fevc her zaman ulaşacak. Aslı tüm zamanlar, mekânlar, asırlar, boyutlar için duracak, muhafaza edilecek, kalacak, korunacak.

Kavimler, şubeler, kabileler, topluluklar gelip geçecek, yok olacak, kaybolacak, o yine eksiksiz ve tam olarak kalacak. Çünkü o gün, yani, Hakk'ın **"Bu gün size nimetimi tamamladım"** dediği gün Hakk Teâlâ bize nimetini tamamlamıştı. Artık akli tüm melekeler vahyin nuruyla, ışıyla aydınlanacaktı. Artık Hakk'ın muradının koruyucuları; muhlas kulların mantığından süzülerek, Kur'ân'a giden ve oradan

1- Hicr, 9

safileşerek insanlığın akıl ve idrakine sunulan, takdim edilen hakikatler, muhlaslarla netleşecekti.

Hak'tan tüm insanlığın genel saadeti, emniyeti ve huzuru için, aklî, ilmî, irfanî, nassî tüm nimetler de tamama erdi. İnsanlık artık kalemle, ilimle, akılla, okuyarak, yazarak, her tür aklî ve ilmî gelişmelere ulaşabilmek için açık bir kapı buldu. Bu kapıdan içeri girmek, yine Hakk'tan nimet olan esbaplarla, insanlığa hizmet etsin. Esbapları konularına göre araştırsın, bulsun. Esbaplarda Hakk'ı, Hakk'ın isimlerini, sanatını, nakışlarını ve sikkelerini bulsun. Hakk'ın kuvvet, kudret ve izzetini müşahade etsin. İnsanlığın geçici dünya hayatı için, gereken her tür nimet eksiksiz ve tam olarak insan için yine insana sunuldu. O gün tamama erdi.

Dininiz de kemale erdi. Mükemmelleşti. Ekrem olan Habib ve tabiple, ekmel din kâmil oldu. Kemali buldu. Size sunulan esbaplarla gelen tüm nimetleri; tüm insanlık kemale ersin, kâmil olsun diye ortaklaşa kullanın. Kemale ermiş, kâmil, muhlas kulları tanıyarak, onlara uyararak, tabi olarak, kâmil dinde sizde yolculuğa onlarla, onların izinden giderek yola çıkın. Kemale erişin, ulaşın. Mutlaka kendilerine nimet verilen bu zatları bulun. Onlarla beraber bu nimetlerden yararlanın. Doğru yola yönelin, sırat-ı müstakimi bulun. Onda yol alın. Kemale erin. Orda kalın eriyin, yok olun.

İşte bu yolun adını Rabbimiz seçti, beğendi, razı oldu ve adı **İslâm**. Yani **silm** yani, barış, huzur, selamet, emniyet ve güven. Tüm insanlığın ve tüm canlıların selameti, insanlığın hem dünya, hem de ukba selameti. Maddî ve manevî selamet. Tüm insanlığın tesis edeceği, huzur ve güven ortamına, tam bir kardeşlikle ulaşabilme ve o ortamı kurabilme emniyet ve selameti. Tüm insanlığın, en emini ile emin olmada, emniyette, aman da, eşsiz bir numune ve mükemmel bir muallimle gelen emin ortamda yaşama biçim ve şekli.

Bu selamet yurduna girmenin temel şartı, teslimiyet, akıldan teslimiyet, bedenen teslimiyet, gönülden teslimiyet. Kusursuz, eksiksiz, şüphesiz, tereddütsüz, tam bir teslimiyet. Kime? Hakka ve hakikate. Neden? Çünkü Hak O. Hak sahibi O. Hak O'ndan tecelli eder, hakikat olur. **Hak âşıkları Hakk'a ve hakikate teslim olur, hakikat fedaileri olur.**

Hakikat fedaileri; Hakk'ı arar, O'na yol alır, O'na yol alan kendini tanır, kendini tanıyan, kendisinden, kendi nefsinin arzu, istek ve tutkularından kendi şahsî ve kişisel çıkarlarından, hırs, ihtiras ve doymaz nedir bilmeyen tamah-tan yüz çevirir. Yalnızca O Hakk'a yönelir. O'nun istediklerine, arzularına, O'nun muradına, O'nun emirlerine, O'nun çıkarlarına, O'nun belirlediği hak, hukuk ve ölçülere, O'nun adalet muvazenesine, O'nun sevdiklerine, O'nun seçtiklerine, O'nun nimet verdikleriyle nimete erenlerle, O'nun yolunda, O'ndan O'na tam bir teslimiyetle teslim olup, silm yurduna tanımlandığı isimle, Müslüman olarak girmek.

Tamamlanmış nimetle kemale ermiş ve adı **İslâm** olarak konmuş bir din. Hak din, Hakk'ın dini, Hakk'ın tanımı, Hakk'ın izahı, Hakk'ın yolu. Kemale yol alan, kâmil olma adayındaki insan da Hakk'ın muradı. Hakk'ın tüm insanlığa son fırsatı. Son Nebi ile gelen, son kitapla bildirilen, **son fırsat.**

Tüm insanlığın selameti, hatta tüm kâinatın selameti için, Hak'tan Hakk'ın seçtikleriyle, elçileri ile gelen hakkın sunumu. İnsanlığın bu son fırsata karşı tutumu, tavrı, duruşu. İslâm ümmetinin genel tutumu ile ümmetin bugüne kadar geldiği son durum. Ümmetin içinde şu an bulunduğu son hali, sonuç...

Nedenler, niçinler, sebepler? Hep sorulan, hep sorulacak olan sorular ve sorgulamalar. Herkesin kendi açısından baktığı ve cevap aradığı, herkesin kafasını meşgul eden insanı, insanlığı rahatsız eden, beyinleri delen geçen, cevapları

karmakarışık, nedenleri darmadağın, izahı, anlaşılması ve aşılması zor mu zor sorular.

Bizim de kendi zaviyemizden baktığımız, nedenlerini ve sebeplerini irdelediğimiz, sonuçlarını açıkça müşahede edip, yaşadığımız şu ana kadar, tarihin kayıtlarına geçen vakıalarla, yaşanmış tecrübelerle, yazılan, çizilen, aktarılan, anlatılan hakikatlerle, denenmiş tüm beşerî modellerle ve başarısızlıklarıyla, sahte din modellerinin yanlış uygulamalarının meydana getirdiği vahametle, tüm çıplaklığıyla anlaşılıyor ki; günümüzde imamet modeline çok büyük ihtiyaç vardır. İmamet modeli anlaşılmamıştır, yaşanmamıştır, uygulanmamıştır. Tam ve tüm yönleriyle, hakkıyla algılanmamıştır. Yeteri kadar ümmete anlatılamamıştır. Tarihin hiçbir döneminde bu gün olduğu kadar insanlık, hem kendi selamet ve emniyeti, hem doğanın selameti ve emniyeti, hatta tüm kâinatın ve içinde yaşayan tüm canlıların selameti ve emniyeti için, bu denli insanlık, imamet modeline ihtiyaç duymamıştır.

NÜBÜVVE MİSYONUNUN DEVAMI İMAMET ETRAFINDA VUKU BULAN HADİSELER

Temel taşları Medine'de atılan, hicretten sonra, 622 yılında, Kâinatın Efendisi tarafından, tüm insanlık için ebede kadar örneklik teşkil eden, nebevî yönetim modeli uygulama imkânı bulmuştu. Fahr-ı Kâinat efendimiz, refik-i alaya yük-selinceye kadar, Hz. Peygamber tarafından tam anlamıyla ve hakkıyla pratize edilmişti.

Risalet ve nübüvvet makamının Hz. Muhammed (s.a.a) ile son bulmasının kesin bir nass ile sabit olması, nebevî yönetim modelinin insanlığa miras olarak, muhlas kullara emanet ettiği nebevî yönetim modelinin devamı olan imamet modelinin, nübüvvet ve risaletin son bulmasıyla birlikte, imamet modelinin tam anlamıyla anlaşılması, farklı şekillerde yorumlanması, imamet modelinin, siyasi ve ibadi olmak üzere farklı alanlarının olabileceği zannı, bununla birlikte imam olabilecek kişinin kim olduğu ve başka isimlendirmelerle bu makama geçecek şahsı tanımlayıp tanımlamayacağımız sorusunu bu gün gündeme getirmiştir.

Gerek değişik algılama ve biçimlerin, gerek Hz. Peygamber döneminde ashabın bir kısmının bakış açısı ve değişik yorumlardan, gerek bilerek veya bilmeyerek, niyetlerini sorgulama imkânımızın olmadığı, belli başlı birkaç tane sahabe'nin içtihatlarından anlaşılamayan veya bir takım sebeplerden ötürü göz ardı edilen, dinî ibadî alana kaydırılıp, siyasi arenadan tecrit edilen veya öyle olması gerekirdi diye düşünülen, o günkü konjüktürel şartlar gereği, farklı bir ya-

şam modeline ihtiyacın zorunlu bir hal aldığı, ya da imamet modelinin reddi ya da zamana ve şartlara terki ya da imamet modelinin o şartlara göre maslahata uygun olamayacağı ve imamın yönetimde yetersiz kalabileceği kanaati ve benzeri düşünceler, hayaller vehimler, zanlar, kuruntular sorular, sorunlar, tahliller, yorumlar, izahlar, sebepler, cevaplar, nedenler, niçinler, bitmeyen ve sonu gelmeyen ihtilaflı bakış açıları.

İşte tüm bunlarla birlikte; ihtilafsız, net, açık, gerçek, apaçık ve ortada bir hakikat; o da, ümmetin şu an içinde bulunduğu içler acısı durum, kan, gözyaşı, zillet, esaret, acı, çile ve şu an ki son durumu sonuç...

Sonuç şu:

İmamet modeli uygulanmadı. Tatbik edilmedi, edilemedi. Yürürlüğe giremedi, girmede. Bu makam sahibi kişi, imamet unvanı kendisinde bulunduğu hâlde vazifesini tam anlamıyla icra edemedi. Her şeye rağmen bu makam ve unvanın sahibi imam olarak adlandırıldı, isimlendirildi. Muhlas kul İmam Ali'ye (a.s) imam dendi ve ebede kadar böyle kaldı.

Hilafet modeli uygulandı, tatbik edildi, yürürlüğe girdi. İlk bu makama oturan kişiye, Ebu Bekir'e halife dendi. Bu unvan verildi ve böyle kaldı.

İmam Ali (a.s) hilafet modelini tanımadı dendi. Hayır altı ay tanımadı, sonra tanıdı dendi. Tanımadı diyenler hilafet modelini sorguladı. Altı ay sonra tanıdı diyenler, ümmete; İmam Ali (a.s) hilafeti, ümmetin selameti, müsaleme ve maslahat gereği tanıdığını, yasama, yürütme ve yargının ondan geçmesi kaydıyla kabul ettiğini, fakat altı ay gibi bir zaman diliminin, ümmet için hilafet modelinin sorgulanmasına, sonsuza kadar açık kapı bıraktığını iddia ettiler.

İmam'ın korkak olmadığını, kılıç çekmekten çekinmeyeceğini, hakkı her zaman talep ettiğini, bunu neden yapmadı-

ğını soranlara cevap; bu sorunun, bir sorudan ziyade, zamanın konjüktürel şartlarını her yönüyle tanımaktan aciz bir topluluğun temennisi olduğunu, vakıanın bunun aksi ve İmam'ın tahlillerindeki ferasette gizli olduğuna kail oldular. Bu nedenle temenni ile soruların karıştırılmaması, temenninin bir soru teşkil etmesinin aklın kurallarına aykırı olduğunu, İmam'ın o dönemin şartlarında, değişik metotlarla, henüz imamet modelinin hakikatine dahi vakıf olamamış, İmam'ı ve sahib olduğu makamı henüz kavrayamamış çoğu okuryazar olmayan bedevilerin, ümmilerin, bilinçlendirilmesi, cehaletten kurtarılması ve imam ve imamet modelinin böylece korunduğunu ileri sürdüler.

O günkü şartlar gereği, tanınması veya tanınmamasının, İmam Ali'nin (a.s) imametinin, nassî hükümlerinin ortadan kalkmasının zaten mümkün olmadığını, İmam'ın farklı her hangi bir vazife ile iştigal etmesinin, bir başka mevkide fiili olarak bulunup bulunmamasının İmam'a değil, "imamet modelinin uygulanış biçimine" hâle getirip halkın zararlı çıkabileceğini, ümmeti zorda bırakacağını, her halükârda zaten İmam Ali'nin (a.s) imam sıfatına ve unvanına haiz olduğunu, şartların aleyhte olmasının İmam'ı bu makamdan alaşağı etmesinin söz konusu olamadığını, çünkü bu makamın Hakk'tan gelen bir hak olduğunu, Hakk vergisi bir hak olması hasebi ile kulların yanlış icraat ve tasarruflarının Hakk katında önem arz etmediğini, imamet makam ve görevlerinin iptalinin kat'a mümkün olmadığını, keza, Hakk'ın seçtiği ve insanlığa hidayet önderleri kıldığı seçilmiş, muhlas, kullardan ne resul, ne nebi ve ne de imam sıfatlarına haiz olanların takipçilerinin çokluğu, azlığı, ittibas, doğrulaması, tasdik etmesi, inkâr etmesi, yalanlaması, onlara zulmetmesi, katletmesi, inkâr etmesi o müberra, pak zatların Hakk vergisi, makam, mevki ve ilâhî rütbe ve ukba taltiflerine ve dünya

vazifelerine asla iptal çizgisi çizmeye, hiçbir şer güç asla muvaffak olamamıştır.

Bu nedenle, İmam'ın ret ve inkârının ona yalnızca ibadî bir makam ve mevki atfedilmesinin, bir anlam ve ehemmiyet taşımadığını, bu tür örnek ve hadiselerin, insanlık tarihinde vuku bulmuş olduğunu ve Kur'ân'da bizlere aktarıldığını söylediler.

Bu hususta en çarpıcı ve kapsamlı örneğin, Hz Zekeriya Peygamber'in kıssası olduğu beyan edilerek şu çarpıcı hakikatler deşifre ediliyordu:

Hz. Zekeriya (a.s) nebi olduğu hâlde, Tevrat'ı yorumlama ve uygulama hakkını seçilmiş, muhlas kul Hz. Zekeriya'dan (a.s) gasp eden o dönemin hahamlarının, Hz. Süleyman mabedini ellerinde bulundurarak, Tevrat'ı kendi aklî çıkarımlarına, heva, arzu, istek ve çıkarlarına göre tevil ediyor, yorumluyor ve sunumlarını Tevrat ve Allah'ın dini budur diye halka takdim ediyorlardı.

Hakk'ın Kur'ân'da nübüvvetini mutlak bir nassla tüm insanlığa bildirdiği ve tasdik ettiği Hz. Zekeriya'nın (a.s), Hakk tarafından seçilmiş, muhlas, masum bu güzide kul, Hz. Musa'ya (a.s) inen Tevrat'ı, yine kendisine Hakk'ın verdiği ilim ve hikmetle Hakk'ın muradına en uygun bir biçimde yorumluyor, irşat ve tebliğ vazifesini hakkıyla ifa ediyordu. Evinin nafakasını, marangozluk yaparak sağlıyordu. Din kendisi için bir geçim kaynağı ve vasıtası olarak asla görmüyordu. Dönemin Roma İmparatorluğu'nun destek ve yardımlarıyla ayakta duran zalim sultanların kendilerine ait olmayan sahte bir hakla hüküm sürenlerin ve Süleyman mabedini ellerinde bulunduran saraya bağlı sahte din adamları, saray mollaları, dini kendilerine bir geçim kaynağı ve halkın üzerinde bir nüfuz vesilesi olarak görüyor, kendilerini Hakk'ın temsilcileri ve dininin en gerçek icracıları olarak halka takdim ediyor, kafalarına göre dini yorumluyor, helal

ve haram sınırlarını Allah'ın hududuna göre değil de kendi görüşlerine göre belirliyor, diledikleri gibi dine yeni hükümler ekliyor, koyuyor ve hükümler kaldırıyorlardı.

Kendilerini Allah'ın yeryüzündeki en güzide, muhlis kulları olarak takdim eden âlim, abid, zahid kılıklı sahte din adamları, saray mollaları, Hakk'ın gerçek temsilcisi, Allah'ın (celle celaluh) seçimi, muhlas kul Hz. Zekeriya'yı (a.s) yalanlıyor, karalıyor, iftira atıyor ve yanlış şeylerle itham ediyorlardı. O müberra zatı yaralıyor, dini tahrif etmekle suçluyor, her cepheden Hakk'ın bu hak temsilcisine savaş açarak, halkın haktan bihaber kalması, Allah'ın seçtiği muhlas kulu tanımaması, onun hakkında şüpheyne düşmesi, onu yalnızlaştırarak, etkisiz ve yetkisiz kılıp ebediyen zalim sultanlara kendi topluluklarını köleliğe mahkûm ediyorlardı.

O müberra şahsiyeti halkın içinde küçük düşürmek, halkın ona teveccühünü engellemek, onun öğretilerinin kendi çıkarlarını zedelediğinden ve halk üzerindeki gayri meşru etkinliklerini ortadan kaldırdığından, o zatı korkaklık ve yalancı peygamberlikle itham ediyor, hakkı batılda gizleyerek, kendi yanlış fiillerini ona hamlediyorlardı. Onu dinde bidatler ihdas etmekle suçluyorlardı.

Tevrat'ın en gerçek Hakk'ın muradına uygun yorumunun Hz. Zekeriya (a.s) dilinden tezahür ettiğini, yalan ve iftiralarının açığa çıkacağını bildiklerinden, kendi anne, baba ve çocuklarını tanıdıkları gibi Hz. Zekeriya'yı (a.s) da, hak peygamber Hz. Musa ve İmran'ın (a.s) gerçek varisi, halifesi olduğunu da biliyor, buna rağmen hakkı ve hakikati bildikleri hâlde, yine nefislerine yenik düşüyorlardı. Dünya hayatının geçici metanını, ebedi hayata, tek bir rüyayı, ebedi dirilişne tercih ediyorlardı.

Menfaatlerini, çıkarlarını korumak adına, Hakk'ın emir ve hükümlerini çiğnemek, inkâr etmek, yok saymaktan bile imtina etmeyen bu sahte din adamları, Hakk'ın muhlas ku-

lunu ortadan kaldırmak için, cahil inanmışları, cahil samimleri, cahil dindarları tahrik ve provoke ederek, galeyana getirtiyor ve Allah'ın elçisine, akla hayale gelmeyen işkence-lerde bulunuyorlardı.

Kendilerinden olan sultanlarla beraber, o mübarek zatla paylaştıkları aynı zaman diliminde, Roma İmparatorluğu'na kulluk ve kölelikte bulunuyor, Hakk'a kul olma fırsatını, elleriyle, fiilleriyle, iradeleriyle, ebedi kula kulluğa, köleliğe tercih ediyorlardı.

Bu uğurda, rahatları için, sahte özgürlük için, kendi içle-lerinden, emin, emniyetin temel taşı olan peygamberleri bile jurnallemekten, katletmekten çekinmiyorlardı.

Kendi toplumlarıyla beraber, tüm insanlığın kurtuluşu-na vesile olacak ve mazlum toplulukların cümlesini de esa-retten kurtaracak olan Yüce Allah'ın Hayy isminin tecellisi olan, tüm insanlığa Allah'ın izin ve inayeti ile, nefesi ile ye-niden hayat verip, ölmüş ruhları diriltecek, Hakk'ın özel te-cellisi, **Ruhullah** Hz. İsa'yı (a.s) da, kendilerine Rahman'dan özel bir fırsat olarak sunulduğu hâlde, geçici dünya hayatına duydukları aşırı muhabbet, tamah, hırs ve çıkar, gözlerini ve gönüllerini karartmış, o eşsiz zamanda, tarihin akışı içeri-sinde, Hakk'ın izharı ve tecellisi olan o numune insanla, aynı tarihi, zamanı, mekânı paylaşmanın, kendilerine Hakk'ın ta-rifi imkânsız bir lütuf olduğunu kat'î bilmelerine rağmen, o eşsiz, özel ayeti de inkâr etmek, Hz. İsa'yı da yalanlamak, it-ham etmek, annesine ve kendisine eziyet etmek, iftira atmak ve hatta Hz Zekeriya (a.s) ve oğlu Hz. Yahya Peygamber'i katlettikleri gibi, Hz. İsa'yı da o dönemin en zalim taifesi Romalılara jurnalleyerek, onu öldürtmekten geri durmaya-caklardı. Bu nedenle, bu zihniyetle mündemiç olan bir toplu-luk Hakk'ın ebedi lânetini eksiksiz ve tam olarak hak ede-ceklerdi.

Bu ve buna benzer örnekleri çoğaltmak ve Allah'ın seçtiği muhlas kullara, yine Allah'ın kullarının reva gördüklerini yazmak, anlatmak, Hz. Nuh'a, Hz. İbrahim'e, Hz. Lut'a, Hz. Eyyub'a, Hz. Musa'ya, Hz. Yusuf'a benzer eziyetlerin kendi toplulukları tarafından reva görülmesini açıklamaya, tek, tek ele alıp izah etmeye çalışmak mümkündür. Ama zaten hepsindeki ana tema; vuku bulan bu hakikatlerin, Kur'ân'da bize bildirilmesinin hikmetlerini kavramak, aynı hata ve tuzaklara duçar olmamak, İslâm ümmetini, tüm peygamber, muhlas, seçilmiş, nebi, resul ve önderlerin imamı, Hz. Muhammed Mustafa (s.a.a) ile verilen **en son fırsatı** değerlendirmek.

Bu gün ümmetin içinde bulunduğu durumdan da anlaşılıyor ki, bu fırsat iyi bir şekilde değerlendirilemedi. Zira Hakk'ın belirlediği ölçülere her yönü ile tam anlamı ile muhlas kulların önderlik ve yol göstericiliğinde ilerleme sağlanamadı. Şayet böyle olmuş olsa emanet, vasi, varis ve vereselere sahip çıkılsaydı, tarihin hiçbir döneminde, hiçbir asırda, hiçbir zamanda, hiçbir coğrafyada, İslâm milleti parçalanmayacak farklı dinlerin önderlik ve liderliğinde, esaret ve kölelik zincirlerinin, hangi şekle, hangi renge, hangi biçim ve yöntemle olursa olsun, fikrî, siyasî, ekonomik, kültürel, askerî, maddî ve manevî hiçbir biçimi, bu eşsiz milletin boynlarına, ayaklarına fikirlerine, yaşam şekillerine, düşüncelerine, inançlarına, vurulamayacaktı.

Yukarıda örnekleri verilen hataların bir kısmına, ümmetten bir kısım topluluklar duçar olacak ve daha önce zulüm, eza ve cefa gören örneklendirilerek anlatılan peygamberler misali, Peygamber-i Ekrem'in mirasçıları, vasi varis, verese ve ümmetin hakiki velileri olan muhlas, seçilmiş imamlar da, aynı zulme, eziyete ve katliamlara, hem de en hunharca ve vahşice insanlık tarihinde görülmemiş bir biçimde, kendileri ve aile efratları ile birlikte maruz kalacak-

lardı. Kur'ân-ı Kerim'in bu hususta insanlığa ibret alması için ve aynı tuzağa alet olmaması için, anlattıkları nebevî hayatlarla ilgili vakıaları görmezden gelen, yalan yanlış yere bu husustaki ayetleri tevil ve yorumlayarak ümmetin kafalarını karıştırarak, kendilerinden önceki zalimlerin metotlarını o zalimlerden daha güzel bir şekilde, kendi topluluklarına icra edip aldatan sahtekârlar, hakikati sahtesi ile tebdil edip, hakkı batılda gizleme sanatına yepyeni bir hile katarak tüm icraatlarına yegâne müsebbip olarak Allah'ı (c.c) takdim ederek, olaylara **takdir-i ilâhî** diyecek, **hakka iftira** atılarak, ümmet kandırılacaktı ve öyle oldu.

İnsan aklının bir ürünü olan, dinî yönetim modeli olarak, insan fiillerinin akla taalluk eden modeller içinde, insan hak ve hürriyetine daha saygılı, günümüzde uygulanan demokratik yönetim modeline daha yakın, hakka ve hukuka riayet eden, bir beşerî seçim modeli olan hilafet modeli, o günün şartlarına göre yaklaşık otuz yıl kadar bir süre ile yürürlükte kalmayı başararak, ebediyen payidar olamadı.

Uygulama imkânı bulduğu hâlde, saltanatla tebdilden kurtulamadı.

Hilafet modelinin son dört senesinde, İmam Ali'nin (a.s) fiili olarak iş başında olduğu ve halkın iki farklı tanımlaması ile isimlendirildiği, yani hem halife, hem de imam olarak onu kabul edenler için ortak bir payda olduğu bir zaman diliminde o zatın içinde bulunduğu son derece büyük karışıklık, kargaşa, anarşi, terör, cehalet gibi bir takım zorluklarla etrafının çevrili olması, nifak maskesi giymiş sahtekârların her yerde, her tür hile ve desise ile o müberra zatın aleyhinde, her tür propaganda ve teşviş metodu ile cahil halkı ona karşı kıskırtması, ona karşı ümmetin bir kısmının, İslâm'la müsemma bir kimlikle kılıç çekmesi, o hazretin imamet modelinin icrasını zorlaştırıyor, fakat yoluna ta ki Allah adına onu şehit edecek, cahil bir akıl, fasit akılların emrine farkın-

da olmadan itaat edene kadar, son nefesini verene kadar, devam ediyordu.

Hz. Ali'nin (a.s) İslâm milletini yönetimi esnasında, halkın bir kısmının imam, bir kısmının halife olarak onu gördüğü ve kabul ettiği ve her iki unvanın ve makamın da sahibi olarak iş başında bulunduğu bir dönemde, icraata koyulduğu imamet modelini pratize etmeye başladığında, nebevî yönetim modelinin devamı olan bu modele pek de alışık olmayanlar, onun verdiği kararlara ve atadığı takvalı valilere itirazlarını had safhaya çıkararak, ululemre itaatsizlikte çatlaklıkların oluşmasına zemin ve ortam hazırladılar, Ümmü'l-Müminin Aişe de bu tahrik ve fitnelere alet edilerek, İmam'a karşı olan bir oluşumun içindeymiş gibi gösterilme çabalarının başarıya ulaşması ve İmam'ın Cemel Savaşı'nı yapmak zorunda bırakılması, münafıkların işini daha da kolaylaştırmış, İmam'a karşı cephenin daha da büyümesini sağlamıştı.

Onun döneminde İslâm beldelerinde vuku bulan karışıklıkların en had safhada oluşu, ululemr olarak itaati tüm ümmete farz olan Hz. Ali'nin (a.s) Şam valiliğinden azletmiş olduğu Muaviye b. Ebi Süfyan'ın, o karışık ortamdan faydalanmasına ve halifeye karşı **bağy** edip, itaat etmemesine ve emrini dinlememesine neden teşkil etmiş ve hatta ona karşı savaşacak bir ordunun kurulmasına kadar bu isyan hareketi büyümüş ve saltanata gidecek yola bir koridor açmıştı.

Şam valisi Muaviye'nin bağy ederek, meşru halife ve imama baş kaldırarak itaatsizliğini ilân etmesi, İslâm'ı henüz hakkıyla ve tam anlamıyla bilmeyen, İmam Ali (a.s) kimlik, kişilik ve makamından bihaber olup, dinlerini Muaviye'den öğrenen Şam ahalisinin çok kolay bir şekilde aldatılmasını sağlamıştı. Muaviye'nin ve ona bağlı sahte din ulemalarının anlatımlarını din zannedip, yeşil saraylarda mukim bu zatları da dinin icracıları zanneden saf insanlar, ne kadar büyük

bir hile ve desise ile kandırıldıklarının farkında olmadan, Şamlılar bu Allah'ın yeryüzündeki hüccetine karşı kendilerini savaşmak üzere savaş meydanlarında buldular. Kim ve ne için kılıç sallayacaklarını, kime karşı ve tam olarak neden savaşacaklarını bilmeyen bu aldatılmış toplulukla İmam'ın zamanının büyük bir bölümünü cihatla sarf etmek zorunda kalmasına bir de, İmam'ın kendi saflarında bulunan cahillerle ve cehaletle de aynı zamanda mücadele etmek ve onları da terbiye etmekle uğraşması, İmam'ın imamet vazifesini icrayı zora sokmuş, daha sonra da tek bir gün dahi huzur ve rahat görmediği ömrünü herkesin artık günümüzde her şeyi bildiği gibi, hile ve entrikalarla, cahillerin kullanılmaya müsait olması ile son halife ve ilk imam, şehadet şerbetini içmek sureti ile hem halkın seçimi olan hilafet, hem de Hakk'ın seçimi olan imamet modelinin sahibinin, son derece meşakkatli, çileli, fakr-u zaruret ile geçen hayatı noktalanmıştır.

Böylece tarih boyunca, İmam Ali'nin (a.s) hak ile buluşup refik-i alaya yükselişinden sonra, İslâm milleti ne hilafet modeline, ne de imamet modeline hiçbir zaman tam anlamıyla kavuşamamıştır.

İmamet modelinin temsilcileri olan Ehlibeyt İmamları fiilî olarak tüm ümmetin başına maddî olarak geçemedilerse de, birtakım imamlar zalim sultanlar tarafından aleni, bir takım imamlar da gizli bir şekilde şehadet şerbetini içtilerse de, yine de vazifelerini şartlara ve durumlara göre tam anlamıyla ve hakkıyla ifa ederek, kendileri ile ümmetin imtihana tabi tutulma süreçlerini yerine getirdiler.

İnsan aklının bütün sınırlarını zorlayarak, özgür iradesi ile fiillerine dökebileceği, tüm hile desise, entrika ve şeytanî siyasetin en ince detaylarına kadar uygulanacağı, insanlık ve İslâm tarihinde tam bin ay sürecek, yeni bir dönem, zulmün ve zalimin yeni tanımı, **Emevî saltanatı** ve fasit akılların yeni mucizesi **Muaviye...**

"Tanrının hakkını tanrıya, Sezar'ın hakkını Sezar'a" veren anlayışın kaynaklık ettiği Bizans yönetim modelinin, kral eli ile seçilen din adamlarının tayin edildiği sistemin, İslâm dinine monte edilerek uygulandığı, İslâm'da din ile siyasetin birbirinden ayrıldığı, din adamlarının; saraydan geçinen, saraya itaat eden, saraydan emir alan, sultanların çıkarlarını her şeyin, adlin, adaletin, hukukun, nassın, şeriatın üstünde tutan, onların maddî ve manevî menfaatlerine göre fetvalar veren, birer kukla olacağı, tarihî süreç içerisinde, kurulacak tüm İslâmî iddia taşıyacak yönetim modellerinin, saltanatların, krallıkların, şahlıkların, emirliklerin, gayrı meşru tüm yönetim biçimlerinin, halkın nazarında **sahte bir hakla meşrulaştırılma yöntemi** tarihe damgasını vurmuş oluyordu.

Bin aylık bir süre zarfından sonra başka bir zalim topluluk tarafından tarihin sayfalarına gömülen bu hanedanlık, işlemiş olduğu tüm cürümlerin bedelini başka bir zalim eli ile ödemiş olsa da, başka sultanlara da yönetim modelindeki hile ve desiselere ilham kaynağı olmuş, tarihin belli dönemlerinde gelen bir takım samimi sultanlar da, o zatları gerçek dinin temsilcileri, icraatlarını ve yönetim şekillerini de dinin gereği zannetmişlerdir ve onlar da aynı şeyleri icra etmişlerdir.

HAKK'IN HAS İZHARİ FAHR-İ KÂİNATLA EBEDİ ÖZGÜRLÜK

Günün oluşan ve değişen şartlarına göre şekillenen durum gereği, ister direk halkın seçimi, ister halifenin tasarrufunda yine halkın desteğiyle halk seçimi olan hilafet modeli, aile hanedanlığına, Muaviye b. Ebi Süfyanın oluşturduğu saltanat modeline dönüştürüldüğü günden sonra, İslâm toplumları, bundan sonra değişik zaman ve mekânlarda, tarihin akış seyrinde, kendilerini yönetecek olan dikta ve zalim yöneticiler ile o günden sonra ta günümüze kadar gelen süreç içerisinde tanışmış olacaklardı.

İslâm güneşinin Hz. Peygamber (s.a.a) ile Mekke'de doğana kadar ki tarihî süreç içerisinde ise, dünyanın çeşitli beldelerini ve farklı farklı coğrafyaları parsellemiş, ister aynı kavmin, kabilenin aynı dili ve değerleri paylaşan topluluklarından müteşekkil bir yapılanma olsun, ister farklı dilleri, değerleri paylaşıp aynı coğrafyada yaşayan topluluklardan müteşekkil bir yapılanma olsun, kendi içlerinde güç ve kuvvete dayalı kurdukları o yönetim modellerinin çoğu, seçim usullerine göre yapılmıyordu.

Dünyanın çeşitli bölgelerinde, hâkimiyetlerini ilân etmiş, güçlü imparatorluklar kurmuş, farklı kavimler, kendilerinden güçsüz ve zayıf toplulukları ezmek, onları yok etmek ya da kendilerine o toplulukları vergilendirerek, köleliğin farklı bir ismi ile onların boyunlarına esaret zincirlerini vurmak ve işgalci, baskıcı, dayatmacı bir mantık ile hareket ederek fetihler yapmaktaydılar. Kendilerine mukavemet

edecek güce ulaşan bir başka topluluklar, kavimler ise, kanlarını feda ederek, çok büyük bedeller ödeyerek başka topluluklara köle olmaktan kurtulmak için, canlarını ve her şeylerini feda ediyor, fakat ne yazık ki, başka topluluklara köle olmaktan kurtulan bu kavim ve topluluklar da, kendi topraklarında, kendi öz yurtlarında, vatanlarında, kendilerinden, içlerinden bir başka zalimin, sultanın, emirin eli ile esaret ve köleliğin değişik bir şekli ve boyutu ile kendilerini yöneten, bu kez içerden bir kan içicinin pençesinde mustaz'aflaştırılıyorlardı.

İşte, yalın ayak, köle ve insanlık tarihinin en mustaz'af toplulukları ile gerçek özgürlüklerin efendisi, Hakk'a kulluğun hakiki muallimi, Mekke'de tüm ezilmiş mustaz'aflarla beraber tüm insanlığın kurtuluşuna vesile olabilecek insanlığı özgürleştirme hareketi, uzun süren mücadele, kendilerine tahmil edilen büyük baskı, eziyet, işkence ve zulümlere rağmen, hicretten sonra Medine'de, dünyanın en güçlü imparatorluklarına karşı, dünyanın en mustaz'af halklarıyla baş kaldırarak, onlarla birlikte tüm insanlığı, insanlığın var oluş felsefesinin özüne, Hakk'a hakiki kulluğa, ebedi saadet ve ebedi hayatla birlikte dünya ve ukba özgürlüğüne, tüm herkesi eşitliğin, adaletin, hukukun, temel insan hak ve hürriyetlerinin, insanı var eden ve onun tüm ihtiyaçlarını karşılayan ve tüm sorunlarını hiçbir haksızlık ve zulme maruz bırakmadan halleden, hayata hayat veren gerçek hayata insanlığı davet etmişti.

Doğuştan her kula, doğar doğmaz Hakk tarafından verilen ebedi özgürlük hakkını, Hakk'ın kullarından gasp eden, aynı cinsten ve türden olan zalim insanlara ve onların zulüm, kaba kuvvet ve baskıyla inşa ettikleri, gasıp yönetim modellerine, tüm insanlığın ebediyen özgürleştirilmesi adına, **hak**'ların gerçek sahibi tarafından **hak** sahiplerine bir rahmet olarak sunulmuş, **özgürlüklerin efendisi, ilâhî yöne-**

tim modelinin özgürlükler muallimi, tüm zalim ve gasıp yönetimleri kendi eli ile iptal edişini, tarihî vakialarda hakikatler olarak kayda geçmiş ve kendi mübarek elleriyle yazdığı ve mübarek dillerinden dökülen cümlelerle, kalbine ve aklına tercüman olan hakikatleri yazdırdığı mektupları, elçileri vasıtası ile başta zamanının en büyük müstekbirleri, süper güçleri, zalim imparatorluklara ve onları müteakip, diğer krallık, şahlık, saltanat ve emirlikleri ebediyen iptal eden emirnameleri birer ibret levhaları olarak, kıyamete kadar tüm insanlığın dikkatine sunulmuştur.

Hak ve özgürlüklerin gaspçıları olan kayserlere, kısıralara, heraklara, sezarlara, değişik, kral, emir, kabile reisleri ve yöneticilere yazdığı mektuplarla, hem halklarıyla beraber onlara, hem de tüm insanlığa hayat verecek bu davetin karşılığını, Hz. Peygamber (s.a.a) zaman içerisinde, mustaz'af-larla beraber, Hakk'ın vadi olan; mustaz'afı yeryüzünde varis kılma harekâtının temellerini atıyordu.

Hayatının her safhasında, Hakk'ın bu vadinin yerine gelmesi için, Hakk'ın belirlediği sebep-sonuç zinciri halkalarında gereken ortamları hazırlıyor, böyle bir modelin gölgesinde, hem bir fert, hem bir asker, hem bir kul, hem bir devlet adamı, hem bir teba, hem bir komutan, hem bir idareci, hem bir yönetici olarak her alanda, insanlığa olması gereken kişi ve kişiliği talim ve terbiye ettiriyordu.

Tüm vazifelerin hakkıyla edasının, yalnız Hakk'ı tanımak ve Hakk'a tam teslim olup, tam bir kul olmaktan geçtiğini, kendi gittiği yolda attığı emin adımlarda, bazen yürüyerek, bazen koşarak, savaşarak, okuyarak, anlatarak, irşat ederek, emrederek, nehyederek, müjdeleyerek, uyararak, koruyarak, korunarak, feda ederek, en başta kendi anlattıklarını, emrettiklerini ve nehyettiklerini kendi hayatında, kendi nefsinde kendisi yaşayarak ve tatbik ederek, sadece insanlığa değil, tüm âlemlere rahmet bir resul, nebi, habip,

muhlas, mustafa olduğunu pratize ederek, Hakk'ın fermanı-
nı her cihetten, her boyuttan teyit ediyordu.

İnsanlık onunla onun yaşamıyla; kendinden kemale yol
alması,

Talim ve terbiyesi ile; kendini bulup, nefsini arındırıp
kemali araması,

Onun numuneliği ile; onu taklit ederek kemale gitmesi,

Onun önderliği ile; onun izinde her kesin kemalin pe-
şinde kemale doğru ilerlemesi,

Onun inzarıyla; Hakk'tan gerçek korkuyu sahte korku-
lardan temyiz etmesi, fani şeylerden korkuyu baki korkuya
tercih etmemesi, kemale engel tüm korkuları, aklından, gön-
lünden, izole etmesi,

Onun müjdeleriyle; ebede, bakiye olan iştियakın, aşkın,
şevkin, özlemin, insan fıtratından neşet eden, gelen, şiddetli
bir isteğin tezahürü, bakiye duyulan ihtiyacın, arzusunun,
ebed hayat ile taltif edilen insanın, kemalde, *baki cemal ile
müjdenmesi*,

Onun rehberliğinde; Yüce Rahman'ın dünya gezegenin-
de, insan akıl ve özgür iradesi ile tecelli ettirmeyi murat etti-
ği, *ilâhî yönetim modeli ile* top yekûn tüm insanlığın bu geze-
gende kemali yakalayabilmesi.

Onun irşadıyla; tüm insanlığın irşat edilerek, kemale gi-
den Hakk yolunun anlaşılması, yanlış yollardan kaçınılması,
sahte mürşitlerden uzaklaşılarak, şirk bataklığından çıkılma-
sı, şirk tuzağına düşülmemesi, insanlığın tümünün şirkin
her türünden kurtarılması, kemali bulması.

Onun ilmiyle; Hakk'ın "Alim" isminin onda tecelli ede-
rek, insanlığa tüm insanlığın selameti için, onun dili ile izhar
olan Kur'ânî hakikatlerden ilmin özüne ve kemale erişilmesi.

Onun ızhayıyla; tüm muammaların vuzuha kavuşması,

Onun lisanıyla; hakikatlerin tüm yönleriyle dillendiril-
mesi, açığa çıkması,

Onun mantığıyla; Hak'tan gelen hakikatlerin peşine düşen, hakikat arayıcılarının doğruyu yanlıştan, hakkı batıldan, gerçeği sahteden ayırt edebilen zihinlerin, her tür hata, mugalâta ve teşviştan arınarak safileşmesi ve hakikatlere gönülden teslim olunarak, fikirlerin netleşmesi,

Onun yorumuyla; Hakk'ın muradının hakkıyla tecelli etmesi,

Onun kararlarıyla; insanlığın, huzur, emniyet ve istikrarı bulması,

O'nun marifetiyle; Hakk'ı tanımanın yöntemlerini, Hakk'ın isim, sıfat ve fiillerini ve isim, sıfat ve fiillerinin her şeyde tecellilerini, her alanda Hakk'ın tevhidini, her şeyde O'nu "bir"lemeyi, tecelli ve zuhurlarını kâinat kitabından, onun marifet deryasına dalarak, onun tanınması, bilinmesi.

Onun aşkıyla; gönülleri tutuşturup, gönülleri yakıp, perde yırtıp visale ermesi,

Onun adıyla; muhabbeti yakalaması, tadına varması, tatlanması,

Onun varlığıyla; rahmetten nasip alınması, sebeplenilmesi,

Onun sözleriyle; her şeyin hakiki anlamını bulması,

Onun nuruyla; tüm kâinatın aydınlanması, karanlıkların kaybolması, zulumatın kaçması, insanın insan olması, halife olması, meleklerin secde, medh ve gıptasına layık olması, tüm mümkünatın varlık özüne ulaşması...

Evet konumuzun en başında ele aldığımız ve Kur'ân-ı Hâkim'de; Hakk'ın bizlere bildirimi ile insanoğlunun, Âdemin, halifenin, henüz daha var edilmeden, "İnnî cailun fi'l-arzi halife" yani "*Ben yeryüzünde bir halife var edeceğim*" beyanını ile henüz muradında var olmasını murat ettiği bu varlıktan melekleri haberdar ettiği zamandan, andan, bizleri de haberdar eden yüce Rabbimizin, meleklerin feryad-u figanı olan "E-tec'elu fiha men yufsidu fiha ve yesfiku'd-dima" yani

"Yeryüzünde fesadı yayacak ve kanlar akıtacak birilerini mi var edeceksin?" sedasına karşılık Allah Azze ve Celle'nin "İnnî a'lemu ma la te'lemûn" Yani ben "Sizin bilmediklerinizi bilirim" diyerek meleklerle, her şeyin yegane bilicisi ve tüm mülklerin tek sahibinin yalnız Allah Azze ve Celle'nin olduğu hatırlatılıp, tüm isimlerin mahiyeti ile zuhur ve tecellilerin gerçekliği Âdem'e öğretilip, bu isimlerin hakikati meleklerle beyan edilince, Yüce Allah meleklerle; "E-lem ekul lekum innî a'lemu gaybe's-semavati ve'l-arz, ve a'lemu ma tubdûne ve ma kuntum tektumûn" Yani "Ben size söylemedim mi? Ben göklerin ve yeryüzünün tüm gaybını ve sizin açığladığınızı ve gizlediğinizi de bilirim." beyanları ile Hakk'ın muradının meleklerle bildiriminin, halifenin var olması ve asırlar sonra yeryüzünde çoğalan Hakk'ın halifesi olmaya aday tüm Âdemoğullarına gaybtan gaybî haberlerden asırlar sonra, Hakk Teala'nın Fahr-i Kâinatla, Habibiyle halifesinin en yüce timsali ile onun kalbine, oradan onun mübarek diline, hareket ettiği, kâinatın pür dikkat takip ettiği o rahmet yayan diline, o eşsiz dilden dökülen, eşsiz sözlerle ta günümüze kadar gelen rahmet esintilerini tüm halifelerine izhar edişini ve meleklerin bu husustaki tereddütlerini Allah'a (c.c) arz edişleri anlatılmıştı.

Yüce Hallak'ın; "Ben sizin bilmediğinizi bilirim" ayeti ile meleklerle cevabında, kendisini zamanın hiçbir şekilde öncelemediği ve sonlamadığı, zaman ve mekândan münezzeh olan, her tür noksanlık ve eksiklikten münezzeh yüce Mevlanın, her şeyi bilen "Alim" ismiyle, bu halifenin tarihçe-i hayatını ve Âdem'in Adm oluşuna kadar geçecek tüm zamanların, ilm-i muhit-i ezelide kayıtlı sahnelerden, Hakk'ın halifesinin yeryüzünde kendi akıl ve iradesi ile dünya cennetini kuracağını, bu konuda Hakk'ın vadi olduğunu, muradı olduğunu yine Hakk'ın kalamında bildirimini ile bizler de bilgi

sahibi olacak ve O'nun öğrettiklerinden başka, hiçbir bilgiye bizim de sahip olamayacağımız hakikati da teyit edilmiştir.

Bu hakikatler Kur'ân-ı Azimü'sh-Şan'da bizlere şöyle bildirilmiştir:

Biz istiyoruz ki; yeryüzünde mustaz'af bırakılmışlara iyilikte bulunalım, onları imamlar kılarak varis edelim.¹

Hakk'ın vadi olan yeryüzünde mustaz'af bırakılmışların yeryüzünün varisi olacağı, onları imamlar ve önderler kılacağı olan Rabbanî vaat, hakkın bu muradı ve dileği, tarih boyunca hiçbir dönemde, yeryüzünün tümünde hiçbir zamanda tamamında vuku bulmamıştır. Hakk'ın bu muradı ve dileği yeryüzünün değişik yerlerinde belli dönemlerde, belli bir coğrafya ile sınırlı olarak tecelli etmişse de, tüm dönemlerde, yeryüzünün tamamını kapsayacak şekilde tecelli etmemiştir.

Evrensel anlamda tüm insanlığın kurtuluşuna vesile olacak mustaz'afların varis olacakları, adlin, adaletin, ilâhî hukuk sisteminin, Hakk'ın muradının en uygun biçimi olan "Nebevî yönetim modelinin" yeryüzü verasetinde, Hakk'ın vadi şu ayetlerle yine tescillenmiştir:

Zikirden sonra Zebur'dada yazdık ki, salih kullarım yeryüzüne varis olacaklardır.

Aynı şekilde:

Allah sizlerden iman edip salih amel işleyenlere kendilerini yeryüzüne varis yapacağına dair söz verdi.²

Yeryüzü veraseti için, Fahr-i Kâinatın tüm özgürlüklerin seyyidinin, insanlığa vermiş olduğu yol haritasında, o muallâ zatın zuhurunda, kendi döneminde de uyguladığı bu harita,

1- Kasas, 5

2- Enbiyâ, 105. Nur, 55

bu metot, kendi döneminde, belli bir coğrafyada, bir takım bölge ve beldelerde de uygulanmıştı. Özgürlükler efendisinin pratize ederek uyguladığı bu eşsiz model; yine onun varlığı zamanında dünya gezegeninin içinde bulunduğu durum ile şimdi bizim içinde bulunduğumuz zaman dilimlerinin, dünya gezegenindeki durum büyük benzerlikler arz etmektedir. O dönemde de, şimdi de insanlık âleminin insanî değerlerini yitirmekte ve ins olmaktan sukut etmek üzere olduğu, can taşıyan hiçbir varlığın, huzur, emniyet, selamet ve yaşam güvenliğinin kalmadığı, şuur sahibi olmayan zihayat varlıklar, hatta camid varlıkların bile hayat sahibi ve zişuur varlık olan insanın elinden, şerrinden, korunmak için, Malikü'l-Mülk'e hal dili ile dua, dua, yalvardığı bir zaman diliminde, nasıl ki, tüm özgürlüklerin seyidi, huzur, emniyet ve selametın mutlak güvencesi Hakk Teala tarafından âlemlere sunuldu.

İşte, şimdi, şu an, günümüzde, zamanımızda, evrensel anlamda, insan akıl ve tasavvurunun son sınırdaki yaptığı buluşlarla, güç ve kaba kuvvetle mazlumu ezdiği, zalimin zulmünün en dorukta olduğu, dünya gezegeninin çok küçülerek, küreselleşen dünyanın farklı isim ve görüntülerle tek bir merkeze bağlı olduğu, zengin, fakir arasında derin uçurumların oluştuğu, açlıktan ölen insan sayısının en üst seviyeye çıktığı, evrensel anlamda mustaz'afların tek bir zalimin zulmüne, her yerde aynı şekilde maruz kaldığı, bu kez, mümkün olan tüm varlıkların, zihayat ve zişuur varlıkların elinden böyle bölgesel değil evrensel olarak dünya gezegeninin ve içindekilerinin aman ve emniyette olmadığı, mustaz'afların her yerde çığ gibi çoğaldığı şu zaman diliminde, yukarda zikredilen Hakk'ın iki ayetindeki mutlak vadinin yeryüzünde tecelli etmesi için, salih amel, sabır ve niyazlarla beklemekteyiz.

Hakk'ın has izharı Habibullah'ın, özgürlükler efendisinin şahsında mustaz'afların adl ve adalete duydukları aşk, iştihak ve özlem, yine günümüzde de en had safhada olup, yine tüm evrende, tüm mümkün varlıklar ve tüm ezilenler, hakları gasp edilenler, dua dua Allah'a (Tebareke ve Teala) yalvarmakta ve kâinatın iftihar tablosunun yeniden insanlığa gönderilmesini arzu etmektedirler. "Hac'dan döner gibi gel, miraçtan iner gibi gel" figanları yeri ve gökleri inletmekte, arşı ihtizaza getirmeyi ve Farecallah'ın zuhurunu murat etmektedir.

Hakk'ın has izharının Kur'ân-ı Azimü's-Şan'da bize taşıdığı hakikatlerin içinde, Hakk Teala'nın meleklerle; halifesi'nin hilafetini tam anlamıyla icra edeceği günün geleceğini müjdelemesi, "*Şüphesiz ben sizin bilmediklerinizi bilirim.*" ayeti ile netleşmişti. Meleklerin hilafet vazifesini icra edebilecek halifeye secde etmeleri, Hakk'ın sınırsız ilmine duyulan derin hayranlıkla; "Subhaneke la ilme lena illa ma allemtena inneke ente'l-alimu'l-hakiym." yani "*Seni tenzih ederiz, senin bize öğrettiklerinden başka bizim bir bilgimiz yoktur. Şüphesiz sen âlimsin, hakimsin.*" diyerek âlimin ve ilmin temel kaynağına vurgu yapmaktaydılar.

Yalnız o ilmi başkasından almayan, o ilmi muhiti ezeli-de, "yeryüzüne salih kulların varis olacağını" yine Kur'ân-ı Azimü's-Şan'da ilân etmesi, Habibullah'ın insanlığın özgürlükler efendisinin, Hakk'ın hakikatlerinin mübeyyini, muammaların keşşafı, bu husustaki yol haritasını şöyle beyan ediyordu:

İsmuhu ke-ismi, cismuhu ke-cismi...

Mehdi benim evlatlarımdandır. Onun ismi benim ismimdir, künyesi de benim künyemdir. Ahlak ve yaratılış olarak da insanların en çok bana benzeyenidir.¹

İşte, kendi canından, etinden, kanından, soyundan, Ehlibeyt'inden gelecek olan kurtarıcıyı, Sahibu'z-Zaman'ı, Farecallah'ı, Veliyullah'ı, İmam-ı Zaman'ı, on dört asır sonra, kardeşlerim diye hitap ederek tasvir ettiği Habibullah âşık-larına, tekrar kendisini bekleyenlere, Allah Resulü; muhlas kul âşıklarına, "*İsmi benim ismim, cismi benim cismim, insanların içinden en çok bana benzeyendir*" diye ferman ederek onun gelişini kendi gelişymiş gibi anlatmaktaydı, müjdelemek-teydi.

Sultanım; seni bu gün arayanlara, sana bugün yananlara, sana bugün âşık olanlara, dua dua gelmen için yalvaranlara, yine Hak'tan bir lütuf olarak, sana benzeyen evladının **cemalinde vuslata** ermek isteyenlerin, tarihin hiçbir döneminde bugün sana muhtaç olduğu kadar tüm mümkün varlıklar muhtaç olmamıştı.

Özgürlükler efendisinin isminden, cisminden, nurunun taşıyıcısı, bu kez, ceddi Muhammed Mustafa'dan (s.a.a) aldığı yol haritası ile ceddinin tüm insanlığa bıraktığı, tek vasi, varis ve veresiyesi olarak, velilerin tek velisi olarak, Hakk'ın yeryüzündeki şu an tek muhlas kulu olarak icraatlarından, en başta insanlıkta iki kötü haslet ve özellik olan, Meleklerin figanından anlaşıldığı gibi, fesadı yayıcı ve kan akıtıcı özelliklerini iptal ederek, tüm yeryüzünde salih kulların ferasetini, verasetini ve hilafetini melekût âlemini hayretler içinde bırakacak şekilde pratize ederek, "Allah'ın nurunu tamamen erdirmek için" Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek isteyenlere nihai darbeyi indirmek üzere, Hakk'ın zuhurunu ça-

1- Feraidu's-Simtayn, c.2, s.334, Cabir b. Abdullah-i Ensari'den naklen.

buklaştırması için, tüm dünya mazlumları, ezilenleri, mustaz'afları adına, kâinatın sahibine, yalnız O'nun bize öğrettikleri ile bilgi sahibi olduğumuz muhlas kulların dilinden bizlere ulaştırdığın muradın ile Kur'ân-ı Azimü's-Şan'ın bize gösterdiği şu ayete sığınarak, Hakk'a ellerimizi açıp dua dua yalvarmaktayız:

Size ne oluyor ki: "Rabbimiz! Bizi halkı zalim olan bu şehirden çıkar, katından bize bir veli, bir yardımcı lütfet." diyen; erkek, kadın ve çocuklardan mustaz'af bırakılmışlar uğrunda ve Allah yolunda savaşmıyorsunuz.¹

Bu ayette; yeryüzünde erkek, kadın ve çocuklardan mustaz'af bırakılmışların **katından** diledikleri **veli** ve **yardımcıyı** bize de lütfetmen için senin bize talim ettiğin gibi, yalvarışa ve yakarışa geçiyor, "Miraçtan iner gibi gel" diye feryat eden ve dua edenlere, Hakk'ın ebedi lütfünü ümit ediyoruz:

Ya Rabbi! Sana senle sığınarak, sana senden bize gelen ayetlerle, sana senden bize gelen ilim ve bilgilerle, sana senden bize lütufta bulunarak sunduğun, Habib'inin dilinden bize ulaşan hakikatleri tevessül ederek, "*La ilâhe illa ente Subhaneke*" ile başlayan, tüm Nebvî duaları tevessül ederek, senden başka ilâh, rab, kadir, hâkim, sani' olmadığını ikrar ederek ve seni her tür noksan, isim, sıfat ve fiillerden tenzih ederek, gönüllerde safi bir tövbe ile sana iltica ederek, sana sığınarak, bizlere yüklemiş olduğun, taşımayı kabul ettiğimiz hilafet makamını, sana hakiki kul olarak eda edebileceğimiz bir zamana kadar bizi yaşatarak, yeryüzünün son hüccetini, son şahidini, son muhlasını, son imamını, o içimizdeyken bizlere ebedi azabını indirmeyeceğin velini, bu dünya gezegeninde görmemizi nasip ederek bizleri de onun

1- Nisâ, 5

cemalinde sana vuslata ermiş kullar olarak huzuruna al.
Amin ya Rabbe'l-Âlemin.

Allah'ın salât ve selâmı, Allah'ın Resulü, habibi, tabibi,
gönüllerin sefası, Muhammed Mustafa'ya ve onun saf, pak,
arındırılmış, muhlas Ehlibeyt İmamları'na ve son imam **Sa-
hibu'z-Zaman**'ın üzerine olsun.

Mehmed Sırdaş
02/06/2006